

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ 47' (93) - ΤΕΥΧΟΣ 4 - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2016
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ**

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: Κλάδος Ἐκδόσεων τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καί Μορφωτικῆς
Ἑπιχειρήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ κ. Κύριλλος

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: Κωνσταντῖνος Χολέβας

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΔΟΚΙΜΙΩΝ: Κωνσταντῖνος Χολέβας, Λίτσα Ἰ. Χατζηφώτη, Βασίλειος Τζέροπος, Δρ Θ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: Χρ. Κωβαῖος, Ἰασίου 1 – 115 21 Ἀθήνα. Τηλ.: 210-8160127 – Fax 210-8160128

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Ἰωάννου Γεωραδίου 14, 115 21, ΑΘΗΝΑ. Τηλ: 210 72.72.253, Fax: 210 72.72.251
<http://www.ecclesia.gr> e-mail: periodika@ecclesia.gr

Γιά τήν ἀποστολή ἀνακουνώσεων καί εἰδήσεων ἀπευθύνεσθε:

- γιά τό περιοδικό **ΕΚΚΛΗΣΙΑ**: periodika@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό **ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ**: efimerios@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό **ΘΕΟΛΟΓΙΑ**: theologia@ecclesia.gr

Περιεχόμενα

Τεύχος - 4^ο,
Απρίλιος 2016

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ	324
ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ	
Κανονισμός Ὁργανώσεως καὶ Λειτουργίας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας	325
Ἡ Ὁρθόδοξος Διασπορά	330
Ἡ ἀποστολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ	332
Ἡ σπουδαιότης τῆς νηστείας καὶ ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον	340
Τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου καὶ τὰ κωλύματα αὐτοῦ	343
Τὸ Αὐτόνομον καὶ ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ	346
Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν Κόσμον	348
ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ	
Ὁ Συνοδικὸς Ἑορτασμὸς τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας	353
ΟΜΙΛΙΑΙ	
<i>Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ</i> Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας	359
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	370
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ	406
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	411
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ	413

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ἀπριλίου τοῦ Περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ δημοσιεύουμε ἓνα ἀφιέρωμα στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία θά συγκληθεῖ στήν Ὁρθόδοξο Ἀκαδημία Κρήτης ἀπό 18 ἕως καί 26 Ἰουνίου 2016. Θά βρεῖτε τόν Κανονισμό Ὁργανώσεως καί Λειτουργίας της, καθώς καί τά ἕξι κείμενα, τά ὁποῖα θά συζητηθοῦν.

Στό Θέμα τοῦ Μηνός δημοσιεύουμε τήν Ὁμιλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου κατά τόν Συνοδικό Ἐορτασμό τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου (20.3.2016).

Συνεχίζουμε ἐπίσης τή δημοσίευση τῶν εἰσηγήσεων, οἱ ὁποῖες παρουσιάσθηκαν κατά τήν Ἑκτακτη Σύνοδο τῆς Ι.Σ.Ι στίς 8-10 Μαρτίου τ.ἔ. Στό τεῦχος αὐτό μπορεῖτε νά διαβάσετε τήν εἰσήγηση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ μέ θέμα: «Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Ἡ ὕλη τοῦ τεύχους συμπληρώνεται μέ τά ὑπηρεσιακά κείμενα τῶν Κανονισμῶν καί τῶν Προκηρῦξεων, καθώς καί μέ τίς εἰδησεογραφικές στήλες τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν καί τῶν Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Κανονισμός Ὁργανώσεως καί Λειτουργίας
τῆς Ἁγίας καί Μεγάλῃς Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*

(Σαμπεζύ, 21-28 Ἰανουαρίου 2016)

Ἄρθρον 1

Εἰσαγωγή

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος, τῇ χάριτι τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀποτελεῖ ἀθηναικὴν ἔκφρασιν τῆς κανονικῆς παραδόσεως καί τῆς διαχρονικῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ συνοδικοῦ συστήματος ἐν τῇ μιᾷ, ἁγίᾳ, καθολικῇ καί ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ καί συγκαλεῖται ὑπὸ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, συμφρονούντων καί τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων πασῶν τῶν ὑπὸ πάντων ἀνεγνωρισμένων κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, συγκροτεῖται δέ ὑπὸ τῶν ὀρισθέντων μελῶν τῶν ἀντιπροσωπειῶν αὐτῶν.

Ἄρθρον 2

Σύγκλησις τῆς Συνόδου

Ἡ σύγκλησις τῆς Συνόδου ἐξαγγέλλεται διὰ τῶν καθιερωμένων Πατριαρχικῶν Γραμμάτων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πρὸς πάντας τοὺς Προκαθημένους τῶν κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, διὰ τῶν ὁποίων:

1. ἀναγγέλλεται ἡ περὶ τὴν πανορθόξως ἀποφασισθείσης προσυνοδικῆς προετοιμασίας τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς Συνόδου,
2. ὀρίζεται ὁ χρόνος καί ὁ τόπος συνελύσεως τῆς Συνόδου, τῇ συναινέσει τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων πασῶν τῶν κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καί
3. καλεῖ τὰς κατὰ τόπους αὐτοκεφάλους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας νὰ ὀρίσουν, κατὰ τὰ πανορθόξως συμφωνημένα εἰς τὰς *Ἱεράς Συνάξεις*

τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων, τοὺς ἐκπροσώπους αὐτῶν εἰς τὴν Σύνοδον.

Ἄρθρον 3

Συγκρότησις τῆς Συνόδου

Μέλη τῆς Συνόδου εἶναι οἱ ὑφ' ἐκάστης αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὀριζόμενοι ἀρχιερεῖς ὡς ἐκπρόσωποι αὐτῆς,

1. ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν καθωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων πασῶν τῶν κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (Φανάριον, Μάρτιος 2014).

2. αἱ ἀντιπροσωπεῖαι δύνανται νὰ συνοδεύωνται καί ὑπὸ εἰδικῶν συμβούλων, κληρικῶν, μοναχῶν ἢ λαϊκῶν, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δέν δύναται κατὰ κανόνα νὰ ὑπερβαίῃ τὰ ἕξ (6) μέλη. Καλοῦνται ἐπίσης καί τρία βοηθητικά στελέχη (stewards) ἕξ ἐκάστης αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

3. οἱ εἰδικοί σύμβουλοι δύνανται νὰ παρίστανται εἰς τὰς συνεδρίας τῆς Ὀλομελείας τῆς Συνόδου, χωρὶς ὅμως δικαίωμα λόγου ἢ ψήφου, ἐνῶ ὀφείλουν νὰ ἐπικουροῦν τὸ ἔργον τῆς *Γραμματείας τῆς Συνόδου* ἢ τῶν *Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν* μετὰ δικαίωματος λόγου καί νὰ ἀσκοῦν τὰ ἀνατιθέμενα εἰς αὐτοὺς εἰδικά καθήκοντα.

4. ἕκαστος τῶν Προκαθημένων δύναται νὰ ἔχη παρ' ἑαυτῶ ἓν ἢ δύο, εἰ δυνατόν, ἐκ τῶν ἀρχιερατικῶν μελῶν τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου. Ὁ Πρόεδρος, λόγῳ τῶν ηὔξημένων ὑποχρεώσεων αὐτοῦ, δύναται νὰ ἔχη παρ' ἑαυτῶ δύο τοιαῦτα μέλη καί ἓνα γραμματέα. Πάντες οἱ σύμβουλοι κάθηνται ὀπισθεν τῶν Προκαθημένων, καί

* Τὸ παρὸν κείμενο δέν ἔχει ὑπογραφῆ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας.

5. ἐν ἣ περιπτώσει Προκαθήμενος Ἐκκλησίας τινός ἀδυνατεῖ νά παραστῆ εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου ἢ εἰς τινὰ τῶν συνεδριῶν αὐτῆς, ὀρίζεται ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ, κατὰ τὰ ἐν ἐκάστη Ἐκκλησία ἰσχύοντα, ὅστις καί καταλαμβάνει τὴν θέσιν αὐτοῦ.

Ἄρθρον 4 Προεδρία τῆς Συνόδου

Ἡ προεδρία τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου ἀσκει-
ται:

1. ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Οἱ Προκαθήμενοι τῶν ἄλλων κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν παρακάθηνται ἐκατέρωθεν, κατὰ τὴν τάξιν τῶν Ἱερῶν Διπτύχων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

2. τὰ μέλη τῶν ἀντιπροσωπειῶν τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν κατατάσσονται, κατὰ τὴν τάξιν τῶν Ἱερῶν Διπτύχων, εἰς τὴν καθορισθεῖσαν οἰκείαν θέσιν ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ τῶν συνεδριῶν, εἰς τὴν συνάφειαν τῆς ὁποίας τοποθετοῦνται καὶ οἱ εἰδικοὶ σύμβουλοι ἐκάστης ἀντιπροσωπείας πρὸς διευκόλυνσιν τῆς συνεργασίας αὐτῶν.

Ἄρθρον 5 Ἀρμοδιότητες τοῦ Προέδρου

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου:

1. κηρύσσει τὴν ἑναρξιν καὶ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου,

2. συνεργάζεται μετὰ τῶν Προκαθημένων τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διὰ τὸν προγραμματισμὸν τῶν ἐργασιῶν ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς Συνόδου, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ἄμεσον ἀντιμετώπισιν οἰουδήποτε ζητήματος εἰς τὴν διαδικασίαν ἢ εἰς τὴν λειτουργίαν αὐτῆς,

3. ἐγκρίνει τὸ πρόγραμμα τῆς λατρευτικῆς ζωῆς τῶν μελῶν τῆς Συνόδου,

4. διευθύνει τὰς διεξαγομένας συζητήσεις εἰς ἐκάστην συνεδρίαν μετὰ συντόμων κατὰ περιπτώσεων σχολίων διὰ τὸν πληρέστερον συντονισμὸν αὐτῶν πρὸς τὴν ἀποστολὴν τῆς Συνόδου,

5. δίδει τὸν λόγον εἰς τὰ μέλη τῆς Συνόδου καὶ ἐγγυᾶται τὴν πίστην τήρησιν καὶ τὴν ὀρθὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ διὰ

τὴν εὐρυθμον καὶ κατὰ κανόνα ἐκκλησιαστικὴν πορείαν τῶν ἐργασιῶν,

6. συντονίζει τὸ ἔργον τῆς Πανορθοδόξου Γραμματείας τῆς Συνόδου.

Ἄρθρον 6 Γραμματεία τῆς Συνόδου

Ἡ Γραμματεία τῆς Συνόδου εἶναι πανορθόδοξος καὶ πολυμελής, ἥτοι:

1. συγκροτεῖται ἐξ ἐνὸς ἀρχιερέως ἐξ ἐκάστης ἀντιπροσωπείας, ὡς ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸν Γραμματέα ἐπὶ τῆς προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ὁ ὁποῖος ἐπιμελεῖται τοῦ ἔργου τῆς Πανορθοδόξου Γραμματείας, καὶ

2. τὰ μέλη τῆς Γραμματείας ἐπικουροῦνται εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ ὑπὸ καταλλήλων συμβούλων, κληρικῶν, μοναχῶν ἢ λαϊκῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπιλέγονται ἐκ τῶν συμβούλων τῶν ἀντιπροσωπειῶν τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ

3. ὀφείλουν νά ὑποστηρίξουν τὸ εὐρύτατον καὶ πολύπτυχον ἔργον τῆς Πανορθοδόξου Γραμματείας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν συμβούλων αὐτῶν δὲν δύναται νά ὑπερβαίῃ τοὺς δύο ἐξ ἐκάστης ἀντιπροσωπείας.

Ἄρθρον 7 Ἀρμοδιότητες τῆς Γραμματείας

Αἱ ἀρμοδιότητες τῆς Γραμματείας τῆς Συνόδου ἀφοροῦν:

1. εἰς τὴν συγκρότησιν τῶν φακέλων τοῦ σχετικοῦ ὑλικοῦ τῆς προπαρασκευαστικῆς διαδικασίας διὰ τὴν προετοιμασίαν τῶν κειμένων ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς Συνόδου εἰς τὰς καθιερωμένας γλώσσας τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς,

2. εἰς τὴν εὐθύνην διὰ τὴν τήρησιν τῶν Πρακτικῶν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου,

3. εἰς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἔργου τῆς Ὀλομελείας καὶ τῶν Ἐπιτροπῶν τῆς Συνόδου,

4. εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς ὀρθῆς λειτουργίας τοῦ συστήματος ταυτοχρόνου διερμηνείας τῶν συζητήσεων τῆς Συνόδου εἰς τὰς ἐπισήμους γλώσσας,

5. εἰς τὴν συγκρότησιν Εἰδικῶν Ἐπιτροπῶν τόσον διὰ τὴν σύνταξιν τῶν Ἀνακοινωθέντων πρὸς ἄμεσον ἐνημέρωσιν τῆς κοινῆς γνώμης περὶ τῆς πορείας τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου, ὅσον καὶ διὰ τὴν προετοιμασίαν τοῦ Μηνύματος αὐτῆς,

6. εἰς τὴν κατάλληλον πληροφόρησιν τῶν παρισταμένων *Παρατηρητῶν* τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἢ Ὁμολογιῶν διὰ τῆς ἐπιδόσεως τῶν σχετικῶν φακέλων ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς Συνόδου, καὶ

7. εἰς τὴν ἄμεσον ἀντιμετώπισιν παντός ἄλλου ἀπροβλέπτου *πραγματικοῦ ἢ διαδικαστικοῦ* ζητήματος.

Ἄρθρον 8

Ἔργασιαί τῆς Συνόδου

Αἱ ἐργασιαί τῆς Συνόδου ἄρχονται καὶ κατακλείονται διὰ πανορθόδοξου *θείας Λειτουργίας*, εἰς τὴν ὅποιαν προΐστανται ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης καὶ μετέχουν πάντες οἱ Προκαθήμενοι τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἢ οἱ ἐκπρόσωποι αὐτῶν, κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἱερῶν Διπτύχων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου,

1. διεξάγονται ἐν Ὀλομελείᾳ ἢ καὶ εἰς Συνοδικὰς Ἐπιτροπὰς, συμφώνως πρὸς τὸ ἐκπονηθέν πρόγραμμα ἐργασιῶν ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως, τὰ κείμενα τῶν ὁποίων ἔτυχον τῆς ὁμοφώνου ἐγκρίσεως Προσυνοδικῶν Πανορθοδόξων Διασκέψεων καὶ Συνάξεων τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν,

2. δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὴν Σύνοδον πρὸς συζήτησιν τὰ μὴ ὁμοφώνως ἐγκριθέντα ὑπὸ τῶν Προσυνοδικῶν Πανορθοδόξων Διασκέψεων ἢ τῶν Συνάξεων τῶν Προκαθημένων ἢ νέα θέματα, ἐκτός ἀπὸ τὸ τελικόν *Μήνυμα* τῆς Συνόδου, τὸ ὁποῖον θὰ προετοιμασθῇ ἐν σχεδίῳ ὑπὸ Πανορθοδόξου Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς μίαν ἑβδομάδα πρὸ τῆς συγκλήσεως αὐτῆς, τῇ ἐγκρίσει τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ

3. ἐκτός τῆς ἐνάρξεως καὶ τῆς λήξεως τῆς Συνόδου, πᾶσαι αἱ ἄλλαι συνεδριαὶ διεξάγονται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν.

Ἄρθρον 9

Διεξαγωγή τῶν συζητήσεων

1. Αἱ συζητήσεις διεξάγονται εἰς τὰς ἐπισήμους γλώσσας τῆς Συνόδου, ἧτοι τὴν ἑλληνικὴν, τὴν ρωσικὴν, τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν ἀγγλικὴν γλώσσαν, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἀραβικὴν, ὡς γλώσσαν ἐργασίας, καλύπτονται δὲ ὑπὸ συστήματος ταυτοχρόνου διερμηνείας.

2. Τὰ θέματα συζητοῦνται κατὰ τὴν σειράν αὐτῶν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς Συνόδου, αἱ δὲ συζητήσεις περιορίζονται αὐστηρῶς εἰς μόνον τὸ ὀριζόμενον διὰ τὴν συγκεκριμένην συνεδριαν θέμα.

3. Ἀπαγορεύεται οἰαδήποτε ἐκτός θέματος παρεμβασίς, ἀφαιρουμένου τοῦ λόγου ἐκ τοῦ ὁμιλοῦντος, ἐκτός ἐάν αὐτὴ ἀναφέρεται ἠτιολογημένως εἰς *διαδικαστικόν ἢ προσωπικόν* ζήτημα, διό καὶ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ ζητῶν τὸν λόγον ὀφείλει νὰ ἀναγράψῃ τὴν παραβιαζομένην διάταξιν τοῦ Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 10

Συμμετοχὴ τῶν μελῶν εἰς τὰς συζητήσεις

Ὁ λόγος εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου εἶναι ἐλεύθερος, ἀλλ' ὅμως οὐδεὶς δύναται νὰ ὁμιλήσῃ πρὶν ἢ ζήτησιν καὶ λάβῃ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου.

1. Ἡ ὑπό τινος τῶν μελῶν τῆς Συνόδου δήλωσις τῆς ἐπιθυμίας διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν συζήτησιν τοῦ θέματος γίνεται διὰ ἐπιδόσεως γραπτοῦ σημειώματος πρὸς τὸ ἀρμόδιον μέλος τῆς Γραμματείας τῆς Συνόδου, τὸ ὁποῖον τηρεῖ τὸν κατάλογον προτεραιότητος τῶν δηλωσάντων ἐπιθυμίαν νὰ ὁμιλήσῃ καὶ τὸν παραδίδει εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Συνόδου.

2. Ἡ χρονικὴ διάρκεια τῆς παρεμβάσεως τοῦ ὁμιλοῦντος εἰς τὴν συζήτησιν δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ δέκα (10') λεπτά της ὥρας, εἰς δὲ τὴν τυχόν δευτερολογίαν, ἂν ζητηθῶν ἐξηγήσεις ἢ ἂν κριθῇ ὅτι εἶναι ἀναγκαία ἢ χρήσιμος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου, δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ πέντε (5') λεπτά της ὥρας. Οἱ Προκαθήμενοι τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των διπλάσιον χρόνον ἀγορεύσεως.

3. Δὲν ἐπιτρέπονται ἄσχετοι διαλογικαὶ ἀντιπαραθέσεις ἢ προσωπικαὶ διενέξεις μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Συνόδου, διότι εἶναι ὄχι μόνον ξένα, ἀλλὰ καὶ ἀντίθετοι πρὸς τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς.

Ἄρθρον 11

Τροπολογίαι εἰς τὰ κείμενα

Αἱ κατὰ τὰς συζητήσεις ἐκάστου θέματος διατυπούμεναι προτάσεις τροπολογιῶν, διορθώσεων ἢ προσθηκῶν εἰς τὰ ὁμοφώνως ἐγκριθέντα κείμενα ὑπὸ Προσυνοδικῶν Πανορθοδόξων Διασκέψεων καὶ τῶν Συνάξεων τῶν Προκαθημένων ἐπὶ τῶν θε-

μάτων της ήμερησίας διατάξεως, ως επίσης και τό Μήνυμα της Συνόδου,

1. υποβάλλονται εἰς τήν Γραμματεῖαν τῆς Συνόδου διά νά παρουσιασθοῦν ὑπό τοῦ Προέδρου εἰς τήν Ὀλομέλειαν τῆς Συνόδου, ὑπό τῶν ἀντιπροσωπειῶν τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί νά καταστή ἐπίσημος συνοδική ἀπόφασις, καί

2. ἡ ἐγκρισις τῶν τροπολογιῶν, μετὰ τήν ὀλοκλήρωσιν τῆς συζητήσεως αὐτῶν, ἐκφράζεται, κατά τά πανορθόδοξως καθιερωμένα, διά τῆς ἀρχῆς τῆς ὁμοφωνίας τῶν ἀντιπροσωπειῶν πασῶν τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι αἱ μή ὁμοφώνως ἀποδεκταί γενόμενα τροπολογίαι δέν ἐγκρίνονται.

Ἄρθρον 12

Ψηφοφορία καί ἐγκρισις τῶν κειμένων

Ἡ ψηφοφορία ἐπί τῶν συζητηθέντων καί ἀναθεωρηθέντων ὑπό τῆς Συνόδου κειμένων ἐπί τῶν θεμάτων τῆς ήμερησίας διατάξεως,

1. συνδέεται πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας καί ὄχι πρὸς τὰ καθ' ἕκαστον μέλη τῶν ἐν τῇ Συνόδῳ ἀντιπροσωπειῶν αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τήν ὁμόφωνον σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν,

2. ἡ κατά Ἐκκλησίας καί ὄχι κατά τὰ μέλη αὐτῶν ψήφισις ἐν τῇ Συνόδῳ τῶν κειμένων δέν ἀποκλείει τήν ἀρνητικὴν θέσιν ἑνὸς ἢ καί πλειόνων ἀρχιερέων μιᾶς ἀντιπροσωπείας αὐτοκεφάλου τινὸς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπί τῶν γενομένων τροπολογιῶν ἢ καί ἐπὶ ἑνὸς κειμένου γενικώτερον, ἢ διαφωνία τῶν ὁποίων καταχωρίζεται εἰς τὰ Πρακτικά τῆς Συνόδου, καί

3. ἡ ἀξιολόγησις τῶν διαφωνιῶν αὐτῶν εἶναι πλέον ἐσωτερικόν ζήτημα τῆς εἰς ἣν ἀνήκουν αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δύναται νά ὑποστηρίξη τήν θετικὴν ψήφον αὐτῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἐσωτερικῆς πλειονοψηφίας, ἐκφράζεται δέ ὑπό τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς, διό καί δέον ὅπως προβλεφθῇ εἰς αὐτήν ὁ ἀναγκαῖος χῶρος καί χρόνος δι' ἐσωτερικὴν συζήτησιν ἐπ' αὐτοῦ.

Ἄρθρον 13

Ἀποδοχή καί ὑπογραφή τῶν κειμένων

Τὰ ὁμοφώνως ἀποδεκτὰ γενόμενα κείμενα ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς ήμερησίας διατάξεως τῆς Συνό-

δου ἐκδίδονται εἰς τὰς τέσσαρας ἐπισήμους γλώσσας καί ἔχουν τό αὐτό κῦρος:

1. μονογραφοῦνται ὑπό πάντων τῶν Προκαθημένων τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς πάσας τὰς σελίδας αὐτῶν καί εἰς πάσας τὰς ἐπισήμους γλώσσας τῆς Συνόδου, ὑπογράφονται δέ ἐν τέλει ὑπό τοῦ Προέδρου καί πάντων τῶν μελῶν τῆς Συνόδου.

2. αἱ ὑπογραφεῖσαι συνοδικαὶ ἀποφάσεις, ὡς καί τό Μήνυμα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλῃς Συνόδου, ἀποστέλλονται διά Πατριαρχικῶν Γραμμάτων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τοὺς Προκαθημένους τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οἵτινες καί κοινοποιοῦν αὐτά εἰς τὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν ἀντιστοίχως, ἔχουν δέ πανορθόδοξον κῦρος.

Ἄρθρον 14

Συμμετοχὴ Παρατηρητῶν

Παρατηρηταὶ ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἢ Ὁμολογιῶν, ὡς ἐπίσης στελέχη ἄλλων χριστιανικῶν ὀργανώσεων, παρίστανται εἰς τήν ἑναρξιν καί τήν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου, ἄνευ δικαιώματος λόγου ἢ ψήφου.

Ἄρθρον 15

Δημοσίευσις τῶν Πρακτικῶν

Τὰ Πρακτικά τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου θά ἀπομαγνητοφωνηθοῦν καί θά τύχουν τῆς καθιερωμένης ἐπεξεργασίας, τῇ μερίμνῃ τῆς ἐπὶ τῶν Πρακτικῶν εἰδικῆς Πανορθόδοξου Ἐπιτροπῆς τῆς Γραμματείας τῆς Συνόδου, ὀρισθείσης τῇ ἀπόφασιν τῶν Προκαθημένων πασῶν τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, διά νά δημοσιευθοῦν εἰς τὰς ἐπισήμους γλώσσας καί νά ἀποσταλοῦν εἰς πάσας τὰς αὐτοκεφάλους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Ἄρθρον 16

Μέσα Ἐνημερώσεως

1. Τῇ ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου καί τῇ συναινέσει τῶν ἄλλων Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν συγκροτεῖται μία δεκατετραμελὴς Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ, δι' ἑνὸς μέλους ἐξ ἑκάστης αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπικουρουμένη ὑπὸ καταλλήλων εἰδικῶν συμβούλων, διά τήν τακτικὴν ἐνημέρωσιν τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐνημερώσεως περὶ τῆς πορείας τῆς Συνόδου, καί

2. Οί δεόντως διαπεπιστευμένοι δημοσιογράφοι υπό τῆς Γραμματείας ἐπί τῆς προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου παρίστανται μόνον εἰς τὴν ἔναρξιν καί εἰς τὴν λήξιν τῆς Συνόδου.

Σαμπεζύ, 27 Ἰανουαρίου 2016

† ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος,
Πρόεδρος

† ὁ Μητροπολίτης Γέρων Λεοντοπόλεως Γαβριήλ
(ἐκ προσώπου τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας
Θεοδώρου Β')

† ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης Ἀρίσταρχος
(ἐκ προσώπου τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων
Θεοφίλου Γ')

† ὁ Μόσχας Κύριλλος

† ὁ Σερβίας Εἰρηναῖος

† ὁ Ρουμανίας Δανιήλ

† ὁ Βουλγαρίας Νεόφυτος

† ὁ Γεωργίας Ἡλίας Β'

† ὁ Νέας Ἰουστινιανῆς καί πάσης Κύπρου
Χρυσόστομος Β'

† ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας Γερμανός
(ἐκ προσώπου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
καί πάσης Ἑλλάδος Ἱερωνύμου Β')

† ὁ Ἐπίσκοπος Σιεματίσε Γεώργιος
(ἐκ προσώπου τοῦ Μητροπολίτου Βαρσοβίας
καί πάσης Πολωνίας Σάββα)

† ὁ Τιράνων καί πάσης Ἀλβανίας Ἀναστάσιος

† ὁ Πρέσωφ καί πάσης Τσεχίας καί Σλοβακίας
Ρασισιλάβ

Ἡ Ὁρθόδοξος Διασπορά

(6-12 Ἰουνίου 2009)

Ἀπόφασις

Ἡ Δ' Προσυνοδική Πανορθόδοξος Διάσκεψις, συγκληθεῖσα ὑπό τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, τῆ συμφώνῳ γνώμῃ τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων τῶν Ἀγιοτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐκφρασθεῖσα κατὰ τὴν ἐν Φαναρίῳ Ἱεράν Σύναξιν αὐτῶν τόν Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους 2008, συνήλθεν εἰς τό ἐν Σαμπεζύ Ὁρθόδοξον Κέντρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀπό 6ης μέχρι 13ης Ἰουνίου 2009, ὑπό τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Περγάμου κ. Ἰωάννου, ἐκπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἡ Διάσκεψις αὕτη, εἰς τὴν ὁποῖαν προσεκλήθησαν καὶ ἐξεπροσωπήθησαν πᾶσαι αἱ ἀγιώταται Ὁρθόδοξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἡσχολήθη περὶ τό θέμα τῆς κανονικῆς ὀργανώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Διασπορᾶς καὶ συνεζήτησε, συμφώνως πρὸς τό ἄρθρον 16 τοῦ Κανονισμοῦ Λειτουργίας τῶν Προσυνοδικῶν Πανορθοδόξων Διασκέψεων, τὰ ὑπό τῆς Διορθοδόξου Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν ἐτῶν 1990 καὶ 1993 ὑποβληθέντα αὐτῇ σχετικὰ κείμενα, τροποποιήσασα καὶ ἐγκρίνασα αὐτά ὡς ἀκολουθῶς:

1. α) Διεπιστώθη ὅτι ἀποτελεῖ κοινὴν βούλησιν πασῶν τῶν ἀγιοτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅπως ἐπιλυθῇ τό ζήτημα τῆς Ὁρθοδόξου Διασπορᾶς τό ταχύτερον δυνατόν καὶ ὅπως ὀργανωθῇ αὕτη κατὰ τρόπον συμφωνον πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιολογίαν καὶ τὴν κανονικὴν παράδοσιν καὶ πρᾶξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.
- β) Διεπιστώθη ὡσαύτως ὅτι κατὰ τὴν παρούσαν φάσιν δέν εἶναι ἐφικτὴ δι' ἱστορικοῦς καὶ ποιμαντικοῦς λόγους ἢ ἄμεσος μετάβασις εἰς τὴν αὐστηρῶς κανονικὴν τάξιν τῆς

Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τό ζήτημα τοῦτο, τοῦτέστιν εἰς τὴν ὑπαρξιν ἑνός μόνου Ἐπισκόπου εἰς τόν αὐτόν τόπον. Διὰ τόν λόγον τοῦτον ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅπως προτείνῃ τὴν δημιουργίαν μεταβατικῆς τινος καταστάσεως, ἣτις καὶ θά προετοιμάσῃ τό ἔδαφος διὰ τὴν αὐστηρῶς κανονικὴν λύσιν τοῦ προβλήματος, ἐπὶ τῇ βάσει ἀρχῶν καὶ κατευθύνσεων, αἱ ὁποῖαι διαγράφονται κατωτέρω. Ἡ τοιαύτη προετοιμασία δέν θά πρέπει νά βραδύνῃ πέραν τῆς μελλούσης νά συνέλθῃ Ἀγίας καὶ Μεγάλῆς Σύνοδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὥστε νά δυνηθῇ αὕτη νά προβῇ εἰς μίαν κανονικὴν λύσιν τοῦ προβλήματος.

2. α) Προτείνεται, ὅπως κατὰ τό μεταβατικόν στάδιον, κατὰ τό ὅποιον θά προετοιμασθῇ ἡ κανονικὴ λύσις τοῦ ζητήματος δημιουργηθοῦν (ἢ ἰδρυθοῦν) εἰς ἐκάστην ἐκ τῶν κατωτέρω μνημονευομένων περιοχῶν «Ἐπισκοπικαὶ Συνελεύσεις» πάντων τῶν ἐν τῇ περιοχῇ ἐκείνῃ ὡς κανονικῶν ἀναγνωριζομένων ἐπισκόπων, οἵτινες θά ἐξακολουθοῦν νά ὑπάγονται εἰς τὰς κανονικὰς δικαιοδοσίας, εἰς ἃς ὑπάγονται σήμερον.
- β) Αἱ συνελεύσεις αὗται θά συνίστανται ἐκ πάντων τῶν ἐν ἐκάστη περιοχῇ ἐπισκόπων, οἵτινες εὐρίσκονται ἐν κανονικῇ κοινωνίᾳ μετὰ πασῶν τῶν ἀγιοτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ θά προεδρεύωνται ὑπό τοῦ πρώτου ἐκ τῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως ὑπαγομένων ἀρχιερέων, ἐλλείψει δέ τούτου συμφώνως πρὸς τὴν τάξιν τῶν Διπτύχων. Αὗται θά ἔχουν ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν, ἀποτελουμένην ἐκ τῶν πρώτων ἱεραρχῶν τῶν διαφόρων δικαιοδοσιῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν εἰς τὴν περιοχὴν.

- γ) Ἔργον καὶ εὐθύνη τῶν ἐπισκοπικῶν τούτων συνελεύσεων θά εἶναι ἡ μέριμνα διὰ τήν φανέρωσιν τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τήν ἀνάπτυξιν κοινῆς δράσεως ὄλων τῶν ὀρθοδόξων ἐκάστης περιοχῆς πρὸς θεραπείαν τῶν ποιμαντικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκεῖ διαβιούντων ὀρθόδοξων, κοινήν ἐκπροσώπησιν πάντων τῶν ὀρθοδόξων ἔναντι τῶν ἑτεροδόξων καὶ τῆς ὅλης κοινωνίας τῆς περιοχῆς, καλλιέργειαν τῶν θεολογικῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδείας κ.λπ. Αἱ ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων ἀποφάσεις θά λαμβάνωνται καθ' ὁμοφωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν αἱ ὁποῖαι ἐκπροσωποῦνται εἰς τήν συγκεκριμένην Συνέλευσιν.
3. Αἱ περιοχαί, εἰς τὰς ὁποίας θά δημιουργηθοῦν εἰς ἓν πρῶτον στάδιον Ἐπισκοπικαὶ συνελεύσεις, ὀρίζονται ὡς ἑξῆς:
- i. Βόρειος καὶ Κεντρικὴ Ἀμερική.
  - ii. Νότιος Ἀμερική.
  - iii. Αὐστραλία, Ν. Ζηλανδία καὶ Ὠκεανία.
  - iv. Μ. Βρετανία καὶ Ἰρλανδία.
  - v. Γαλλία.
  - vi. Βέλγιον, Ὀλλανδία καὶ Λουξεμβούργον.
  - vii. Αὐστρία.
  - viii. Ἰταλία καὶ Μάλτα.
  - ix. Ἑλβετία καὶ Λιχτενστάιν
  - x. Γερμανία.
  - xi. Σκανδιναυϊκαὶ Χῶραι (ἐκτός τῆς Φιλλανδίας).
  - xii. Ἰσπανία καὶ Πορτογαλία.
- Οἱ ἐπίσκοποι τῆς Διασπορᾶς, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν εἰς τήν Διασποράν καὶ ἔχουν ἐνορίας εἰς περισσότερας περιοχάς, θά εἶναι μέλη τῶν Ἐπισκοπικῶν Συνελεύσεων καὶ τῶν περιοχῶν αὐτῶν.
4. Εἰς τὰς συνελεύσεις ταύτας, αἱ ὁποῖαι συγκροτοῦνται καθ' ἀπόφασιν τῆς παρούσης Διασκέψεως, ἀνατίθεται ἡ εὐθύνη, ὅπως ὀλοκληρῶσιν ἐν ταῖς λεπτομερείαις τόν ὑπ' αὐτῆς ἐγκριθέντα κανονισμόν λειτουργίας αὐτῶν καὶ ἐφαρμόσῃσιν αὐτόν τό ταχύτερον δυνατόν καὶ ὅπως δῆποτε πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου.
5. Αἱ Ἐπισκοπικαὶ Συνελεύσεις δέν ἀποστεροῦν ἀπό τούς Ἐπισκόπους μέλη αὐτῶν ἀρμοδιότητας διοικητικοῦ καὶ κανονικοῦ χαρακτήρος οὔτε περιορίζουν τὰ δικαιώματα αὐτῶν εἰς τήν Διασποράν. Αἱ Ἐπισκοπικαὶ Συνελεύσεις ἀποβλέπουν εἰς τήν διαμόρφωσιν κοινῆς θέσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ διαφόρων θεμάτων, τοῦτο οὐδόλως ἐμποδίζει τούς Ἐπισκόπους μέλη, οἱ ὁποῖοι μένουν ὑπόλογοι εἰς τὰς ἰδικὰς τῶν Ἐκκλησίας, νά ἐκφράσῃσιν τὰς ἀόψεις τῶν ἰδικῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνώπιον τοῦ ἔξω κόσμου.
6. Οἱ πρόεδροι τῶν Ἐπισκοπικῶν Συνελεύσεων συγκαλοῦν καὶ προεδρεύουν πασῶν τῶν κοινῶν συνάξεων τῶν ἐπισκοπῶν τῆς περιοχῆς αὐτῶν (λειτουργικῶν, ποιμαντικῶν, διοικητικῶν κ.λπ.). Εἰς ζητήματα γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος, ἀπαιτοῦντα, καθ' ἀπόφασιν τῆς Ἐπισκοπικῆς Συνελεύσεως, πανορθόδοξον ἀντιμετώπισιν ὁ πρόεδρος αὐτῆς ἔχει τήν ἀναφοράν αὐτοῦ εἰς τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην διὰ τὰ περαιτέρω κατά τὰ πανορθόδοξως ἰσχύοντα.
7. Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι δεσμεύονται, ὅπως μὴ προβαίνουν εἰς ἐνέργειας δυναμένας νά παραβλάψουν τήν ὡς ἄνω διαγραφομένην πορείαν πρὸς κανονικὴν ἐπίλυσιν τοῦ θέματος τῆς Διασπορᾶς, θά πράττωσι δέ πᾶν τό δυνατόν πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου τῶν Ἐπισκοπικῶν Συνελεύσεων καὶ ἀποκατάστασιν τῆς ὁμαλῆς κανονικῆς τάξεως ἐν τῇ Διασπορᾷ.
- † ὁ Περγάμου Ἰωάννης, πρόεδρος
 † ὁ Καλῆς Ἑλπίδος Σέργιος
 † ὁ ἐν Δυτικῇ καὶ Κεντρῷ Ἑυρώπῃ Ἰωάννης
 † ὁ Καπιτωλιάδος Ἡσύχιος
 † ὁ Βολοκολάμοσ Ἰλαρίων
 † ὁ Μπάτσκας Εἰρηναῖος
 † ὁ Ὀλτενίας Εἰρηναῖος
 † ὁ Ρούσσης Νεόφυτος
 † ὁ Ζουκίδι καὶ Τσαῖσι Γεράσιμος
 † ὁ Πάφου Γεώργιος
 † ὁ Περιστερίου Χρυσόστομος
 † ὁ Σιεματίτσε Γεώργιος
 † ὁ Κορυτσᾶς Ἰωάννης
 † ὁ Κομάρνο Τύχων
 † ὁ Ἑλβετίας Ἱερεμίας, γραμματεὺς

Ἡ ἀποστολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ

*Ἡ συμβολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας,
τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξύ τῶν λαῶν,
καὶ ἄρσιν τῶν φυλετικῶν καὶ λοιπῶν διακρίσεων*

(Σαμπεζύ-Γενεύη, 21-28 Ἰανουαρίου 2016)

Ἀπόφασις

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ζῆ «ἐν τῷ κόσμῳ», ἀλλὰ δέν εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. 17, 11 καὶ 14-15). Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ σημεῖον καὶ εἰκόνα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ, εὐαγγελιζομένη μίαν «καινὴν κτίσιν» (Β΄ Κορ. 5, 17), «καινοὺς οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν... ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ» (Β΄ Πέτρ. 3, 13), ἕνα κόσμον, εἰς τόν ὁποῖον ὁ Θεός «ἐξαλείψει πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν (τῶν ἀνθρώπων), καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι» (Ἄποκ. 21, 4-5).

Τὴν προσδοκίαν αὐτὴν βιώνει ἤδη καὶ προγεύεται ἡ Ἐκκλησία, κατ' ἐξοχὴν ὡσάκις τελεῖ τὴν θείαν Εὐχαριστίαν, συνάγουσα «ἐπὶ τό αὐτό» (Α΄ Κορ. 11, 20) τὰ διεσκορπισμένα τέκνα τοῦ Θεοῦ (Ἰωάν. 11, 52) εἰς ἓν σῶμα ἄνευ διακρίσεως φυλῆς, φύλου, ἡλικίας, κοινωνικῆς ἢ ἄλλης καταστάσεως, ὅπου «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδέ Ἕλληνας, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ» (Γαλ. 3, 28, πρβλ. Κολ. 3, 11), εἰς ἕνα κόσμον καταλλαγῆς, εἰρήνης καὶ ἀγάπης.

Τὴν πρόγευσιν αὐτὴν τῆς «καινῆς κτίσεως», τοῦ μεταμορφωμένου κόσμου, βιώνει ἐπίσης ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰ πρόσωπα τῶν Ἁγίων της, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς ἀρετῆς των κατέστησαν ἤδη εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν εἰκόνες τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀποδεικνύοντες καὶ βεβαιῶντες τοιοῦτοτρόπως ὅτι ἡ προσδοκία ἑνὸς κόσμου εἰρήνης, δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης δέν εἶναι οὐτοπία, ἀλλὰ «ἐλπίζομένων ὑπόστασις» (Ἐβρ. 11, 1), δυνατὴ μέ

τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τόν πνευματικόν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐμπνεομένη διαρκῶς ἀπὸ τὴν προσδοκίαν καὶ τὴν πρόγευσιν αὐτὴν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἐκκλησία δέν ἀδιαφορεῖ διὰ τὰ προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐκάστοτε ἐποχῆς, ἀλλὰ, ἀντιθέτως, συμμετέχει εἰς τὴν ἀγωνίαν καὶ τὰ ὑπαρξιακά προβλήματα του, αἴρουσα, ὅπως ὁ Κύριός της, τὴν ὀδύνην καὶ τὰς πληγὰς, τὰς ὁποίας προκαλεῖ τὸ κακόν εἰς τόν κόσμον καὶ ἐπιχέουσα, ὡς ὁ καλὸς Σαμαρεῖτης, ἔλαιον καὶ οἶνον εἰς τὰ τραύματα αὐτοῦ (Λουκ. 10, 34) διὰ τοῦ λόγου «τῆς ὑπομονῆς καὶ παρακλήσεως» (Ρωμ. 15, 4, Ἐβρ. 13, 22) καὶ διὰ τῆς ἐμπράκτου ἀγάπης. Ὁ λόγος της πρὸς τόν κόσμον ἀποβλέπει πρωτίστως ὄχι εἰς τὸ νά κρῖνη καὶ καταδικάσῃ τόν κόσμον (πρβλ. Ἰωάν. 3, 17 καὶ 12, 47), ἀλλὰ εἰς τὸ νά προσφέρῃ εἰς αὐτόν ὡς ὀδηγόν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐλπίδα καὶ βεβαιότητα ὅτι τὸ κακόν, ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν, δέν ἔχει τόν τελευταῖον λόγον εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ δέν πρέπει νά ἀφεθῆ νά κατευθύνῃ τὴν πορείαν της.

Ἀντλοῦσα ἀπὸ τὰς ἀρχὰς αὐτὰς καὶ ἀπὸ τὴν ὄλην ἐμπειρίαν καὶ διδασκαλίαν τῆς πατερικῆς, λειτουργικῆς καὶ ἀσκητικῆς της παραδόσεως, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συμμετέχει εἰς τόν προβληματισμόν καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου ὡς πρὸς θεμελιώδη ὑπαρξιακά ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τόν σύγχρονον κόσμον, ἐπιθυμοῦσα νά συμβάλῃ εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν των, ὥστε νά ἐπικρατήσῃ εἰς τόν κόσμον ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, «ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα» (Φιλ. 4, 7), ἡ καταλλαγὴ καὶ ἡ ἀγάπη.

A. Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου

1. Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ἀπορρέουσα ἐκ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου ὡς εἰκόνος Θεοῦ καί ἐκ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ εἰς τό σχέδιον τοῦ Θεοῦ διά τόν ἄνθρωπον καί τόν κόσμον, ὑπῆρξεν πηγή ἐμπνεύσεως διά τούς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἐνεβάθυναν εἰς τό μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος τονίζει χαρακτηριστικῶς διά τόν ἄνθρωπον ὅτι ὁ Δημιουργός «οἷόν τινα κόσμον ἕτερον, ἐν μικρῷ μέγαν, ἐπί τῆς γῆς ἴστησιν, ἄγγελον ἄλλον, προσκυνητήν μικτόν, ἐπόπτην τῆς ὁρατῆς κτίσεως, μύστην τῆς νοουμένης, βασιλέα τῶν ἐπί γῆς, ... ζῶον ἐνταῦθα οἰκονομούμενον, καί ἀλλαγῶ μεθιστάμενον, καί πέρας τοῦ μυστηρίου, τῆ πρός Θεόν νεύσει θεούμενον» (Λόγος ΜΕ', Εἰς τό Ἅγιον Πάσχα, 7. PG 36, 632 AB). Ὁ σκοπός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου Θεοῦ εἶναι ἡ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστός, ἀνακαινίσας ἐν Ἐαυτῷ τόν παλαιόν Ἀδάμ (πρβλ. Ἐφ., 2,15), «συναπεθέου γε τόν ἄνθρωπον, ἀπαρχήν τῆς ἡμῶν ἐλπίδος» (Εὐσεβίου, Εὐαγγελική Απόδειξις, 4, 14. PG 22, 289A). Τοῦτο διότι, ὅπως εἰς τόν παλαιόν Ἀδάμ ἐνυπῆρχεν ἤδη ὀλόκληρον τό ἀνθρώπινον γένος, οὕτω καί εἰς τόν νέον Ἀδάμ συνεκεφαλαιώθη ὀλόκληρον ἐπίσης τό ἀνθρώπινον γένος. «Ἄνθρωπος γέγονεν ὁ Μονογενής, ... ἀνακεφαλαιώσασθαι πάλιν καί εἰς τό ἀρχαῖον ἀναλαβεῖν τό διολισθησαν γένος, τουτέστι, τό ἀνθρώπινον» (Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Ἐρμηνεία ἢ ὑπόμνημα εἰς τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, Θ' PG 74, 273D-275A). Ἡ διδασκαλία αὐτῆ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀνεξάντλητος πηγή πάσης χριστιανικῆς προσπαθείας διά τήν περιφρούρησιν τῆς ἀξίας καί τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀνθρώπου.

2. Ἐπ' αὐτῆς τῆς βάσεως εἶναι ἀπαραίτητον νά ἀναπτυχθῆ πρός ὅλας τάς κατευθύνσεις ἡ διαχριστιανική συνεργασία διά τήν προστασίαν τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, αὐτονοήτως δέ καί τοῦ ἀγαθοῦ τῆς εἰρήνης, οὕτως ὥστε αἱ εἰρηνευτικά προσπάθειαι ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Χριστιανῶν νά ἀποκτοῦν μεγαλύτερον βάρος καί δύναμιν.

3. Ὡς προϋπόθεσις μιᾶς εὐρυτέρας ἐν προκειμένῳ συνεργασίας δύναται νά χρησιμεύσῃ ἡ κοινή ἀποδοχή τῆς ὑψίστης ἀξίας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καλοῦνται νά

συμβάλουν εἰς τήν διαθρησκειακὴν συνεννόησιν καί συνεργασίαν, δι' αὐτῆς δέ εἰς τήν ἀπάλειψιν τοῦ φανατισμοῦ ἀπό πάσης πλευρᾶς καί τοιουτοτρόπως εἰς τήν συμφιλίωσιν τῶν λαῶν καί ἐπικράτησιν τῆς ἐλευθερίας καί τῆς εἰρήνης εἰς τόν κόσμον πρός ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀνεξαοτήτως φυλῆς καί θρησκείας. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ συνεργασία αὕτη ἀποκλείει τόσον τόν συγκρητισμόν, ὅσον καί τήν ἐπιδιώξιν ἐπιβολῆς οἰασδήποτε θρησκείας ἐπὶ τῶν ἄλλων.

4. Ἐχομεν τήν πεποίθησιν ὅτι ὡς «Θεοῦ συνεργοί» (Α' Κορ. 3, 9), δυνάμεθα νά προχωρήσωμεν εἰς τήν διακονίαν ταύτην ἀπό κοινοῦ μεθ' ὄλων τῶν ἀνθρώπων καλῆς θελήσεως, τῶν ἀγαπώντων τήν κατά Θεόν εἰρήνην, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ἐπὶ τοπικοῦ, ἐθνικοῦ καί διεθνοῦς ἐπιπέδου. Ἡ διακονία αὕτη εἶναι ἐντολή Θεοῦ (Μαθ. 5, 9).

B. Περί ἐλευθερίας καί εὐθύνης

1. Ἐν ἐκ τῶν ὑψίστων δώρων τοῦ Θεοῦ πρός τόν ἄνθρωπον, τόσον ὡς συγκεκριμένον φορέα τῆς εἰκόνος τοῦ προσωπικοῦ Θεοῦ, ὅσον καί ὡς κοινωνίαν προσώπων ἀντανακλώντων κατά χάριν διά τῆς ἐνότητος τοῦ ἀνθρώπινου γένους τήν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι ζωὴν καί κοινωνίαν τῶν θείων προσώπων, ἀποτελεῖ τό θεῖον δῶρον τῆς ἐλευθερίας. «Ὁ πλάσας ἀπ' ἀρχῆς τόν ἄνθρωπον ἐλεύθερον ἀφῆκε καί αὐτεξούσιον, νόμῳ τῷ τῆς ἐντολῆς μόνον κρατούμενον» (Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΙΔ', Περί φιλοπτωχίας, 25. PG 35, 892A). Ἡ ἐλευθερία καθιστᾷ μέν τόν ἄνθρωπον ἰκανόν νά προοδεύῃ πρός τήν πνευματικὴν τελειότητα, ἀλλά, συγχρόνως, ἐμπερικλείει τόν κίνδυνον τῆς παρακοῆς, τῆς ἀπό τοῦ Θεοῦ αὐτονομήσεως καί, δι' αὐτῆς, τῆς πτώσεως, ἐξ οὗ καί αἱ τραγικαὶ συνέπειαι τοῦ κακοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

2. Συνέπεια τοῦ κακοῦ τούτου εἶναι αἱ ἐπικρατοῦσαι σήμερον ἐν τῇ ζωῇ ἀτέλειαι καί ἐλλείψεις, ὡς ἡ ἐκκοσμίκευσις, ἡ βία, ἡ ἔκλυσις τῶν ἠθῶν, τὰ παρατηρούμενα νοσηρὰ φαινόμενα τῆς λαίλαπος τῶν ναρκωτικῶν καί ἄλλων ἐξαρτήσεων εἰς μερίδα τῆς συγχρόνου νεότητος, ὁ φυλετισμός, οἱ ἐξοπλισμοί, οἱ πόλεμοι καί τὰ τούτων ἀπότοκα κοινωνικά κακά, ἡ καταπίεσις κοινωνικῶν ὁμάδων, θρησκευτικῶν κοινοτήτων καί λαῶν ὀλοκλή-

ρων, ή κοινωνική ανισότης, ό περιορισμός τών ανθρωπίνων δικαιωμάτων εις τόν χῶρον τῆς ἐλευθερίας τών συνειδήσεων καί τῆς θρησκευτικῆς ειδικώτερον ἐλευθερίας, ή παραπληροφόρησις καί ή χειραγώγησις τῆς κοινῆς γνώμης, ή οικονομική ἀθλιότης, ή ἄνισος κατανομή ή καί ή παντελῆς στέρησις τών ἀπολύτως ἀναγκαίων πρός τό ζῆν ἀγαθῶν, ή πείνα τών ὑποσιτιζομένων ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, αἱ βίαιαι μετακινήσεις πληθυσμῶν καί ή ἀθέμιτος διακίνησις ἀνθρώπων, τό προσφυγικόν χάος, ή καταστροφή τοῦ περιβάλλοντος, ή ἀνεξέλεγκτος χρῆσις τῆς γενετικῆς βιοτεχνολογίας καί βιοϊατρικῆς ἀναφορικῶς πρός τήν ἀρχήν, τήν διάρκειαν καί τό τέλος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Πάντα ταῦτα ὑφαίνουσι τό ἀπέραντον ἄγχος τῆς ἀγωνιώδους συγχρόνου ἀνθρωπότητος.

3. Ἐναντι τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ή ὁποία ὠδήγησεν εις τήν ἀποδυνάμωσιν τῆς θεωρήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, καθῆκον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἶναι, ὅπως προβάλῃ σήμερον, διά τοῦ κηρύγματος, τῆς θεολογίας, τῆς λατρείας καί τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς, τήν ἀλήθειαν τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας. «Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα οἰκοδομεῖ. Μηδεὶς τό ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλά τό τοῦ ἑτέρου ἕκαστος... Ἴνα τί γάρ ή ἐλευθερία μου κρίνεται ὑπό ἄλλης συνειδήσεως;» (Α' Κορ. 10, 23-24 καί 10,29). Ἐλευθερία ἄνευ εὐθύνης καί ἀγάπης ὀδηγεῖ τελικῶς εις τήν ἀπώλειαν τῆς ἐλευθερίας.

Γ. Περί εἰρήνης καί δικαιοσύνης

1. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει καί ἀναδεικνύει διαχρονικῶς τήν κεντρικήν θέσιν τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης εις τήν ζωήν τών ἀνθρώπων. Αὐτή αὕτη ή ἐν Χριστῷ ἀποκάλυψις χαρακτηρίζεται «εὐαγγέλιον τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. 6,15), διότι ὁ Χριστός, «εἰρηνοποιήσας διά τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ» τά πάντα (Κολ. 1, 20), «εὐηγγελίσαστο εἰρήνην τοῖς μακρὰν καί τοῖς ἐγγύς» (Ἐφ. 2, 17) καί κατέστη «ή εἰρήνη ἡμῶν» (Ἐφ. 2, 14). Ἡ εἰρήνη αὕτη, ή «ὑπερέχουσα πάντα νοῦν» (Φιλ. 4, 7) εἶναι, ὡς εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εις τούς μαθητάς Του πρό τοῦ Πάθους, εὐρυτέρα καί οὐσιαστικώτερα τῆς εἰρήνης, τήν ὁποίαν ἐπαγγέλλεται ὁ κόσμος: «Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τήν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν,

ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν» (Ἰωάν. 14, 27). Καί τοῦτο, διότι ή εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ ὄριμος καρπός τῆς ἐν Αὐτῷ ἀνακεφαλαιώσεως τών πάντων, τῆς ἀναδείξεως τῆς ἀξίας καί τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου ὡς εἰκόνας Θεοῦ· τῆς προβολῆς τῆς ἐν Αὐτῷ ὀργανικῆς ἐνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί τοῦ κόσμου· τῆς καθολικότητος τών ἀρχῶν τῆς εἰρήνης, τῆς ἐλευθερίας καί τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης καί, τέλος, τῆς καρποφορίας τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης μεταξύ τών ἀνθρώπων καί τών λαῶν τοῦ κόσμου. Ἡ πραγματικῆ εἰρήνη εἶναι ὁ καρπός τῆς ἐπί τῆς γῆς ἐπικρατήσεως ὅλων αὐτῶν τών χριστιανικῶν ἀρχῶν. Εἶναι ή ἄνωθεν εἰρήνη, περί τῆς ὁποίας πάντοτε εὐχεται ή Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εις τὰς καθημερινὰς τῆς δεήσεις, ἐξαιτουμένη ταύτην παρὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ τά πάντα δυναμένου καί εἰσακούοντος τὰς προσευχὰς τών μετὰ πίστεως Αὐτῷ προσερχομένων.

2. Ἐκ τών ἀνωτέρω καθίσταται δήλον διατί ή Ἐκκλησία, ὡς «*Σῶμα Χριστοῦ*» (Α' Κορ. 12,27), δέεται πάντοτε ὑπέρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, ή ὁποία εἰρήνη, κατά τόν Κλήμεντα Ἀλεξανδρέα, εἶναι συνώνυμον τῆς δικαιοσύνης (Στρωματεῖς, 4, 25. PG 8, 1369B-72A). Ὁ δέ Μέγας Βασίλειος προσθέτει: «οὐ δύναμαι πείσαι ἑμαυτόν, ὅτι ἄνευ τῆς εις ἀλλήλους ἀγάπης καί ἄνευ τοῦ, τό εις ἐμέ ἦκον, εἰρηνεύειν πρός πάντας δύναμαι ἄξιος κληθῆναι δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἐπιστολή 203,1. PG 32,737B). Τοῦτο εἶναι, ὡς σημειώνει ὁ αὐτός Πατήρ, τόσον αὐτονόητον διά τόν Χριστιανόν, ὥστε «οὐδέν οὕτως ἴδιον ἐστι Χριστιανοῦ ὡς τό εἰρηνοποιεῖν» (Ἐπιστολή, 114. PG 32, 528B). Ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ή μυστική δύναμις, ή ὁποία πηγάζει ἀπό τήν καταλλαγὴν τοῦ ἀνθρώπου πρός τόν οὐράνιον Πατέρα Του, «κατά πρόνοιαν Ἰησοῦ, τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσιν ἐνεργοῦντος, καί ποιῶντος εἰρήνην ἄρρητον καί ἐξ αἰῶνος προωρισμένην καί ἀποκαταλλάσσοντος ἡμᾶς ἑαυτῷ καί ἐν ἑαυτῷ τῷ Πατρί» (Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, *Περί θείων ὀνομάτων*, 11, 5, PG 3,953AB).

3. Ὁφείλομεν συγχρόνως νά υπογραμμίσωμεν ὅτι τά δῶρα τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης ἐξαρτῶνται καί ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης συνεργίας. Τό Ἅγιον Πνεῦμα χορηγεῖ πνευματικά δῶρα, ὅταν ἐν μετανοίᾳ ἐπιζητῶμεν τήν εἰρήνην καί τήν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ. Τά δῶρα ταῦτα τῆς εἰρήνης καί

δικαιοσύνης εμφανίζονται εκεί ἔνθα οἱ Χριστιανοὶ καταβάλλουν προσπαθείας εἰς τό ἔργον τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐλπίδος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν (Α΄ Θεσ. 1,3).

4. Ἡ ἁμαρτία εἶναι πνευματική ἀσθένεια, τῆς ὁποίας τὰ ἐξωτερικά συμπτώματα εἶναι αἱ ταραχαί, αἱ ἔριδες, τὰ ἐγκλήματα καί οἱ πόλεμοι, μετά τῶν τραγικῶν αὐτῶν συνεπειῶν. Ἡ Ἐκκλησία ἐπιδιώκει νά ἐξαλείψῃ οὐ μόνον τὰ ἐξωτερικά συμπτώματα αὐτῆς τῆς ἀσθένειας, ἀλλά καί αὐτήν ταύτην τήν ἀσθένειαν, τήν ἁμαρτίαν.

5. Συγχρόνως, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καθήκον αὐτῆς νά ἐπικροτῇ πᾶν ὅ,τι ἐξυπηρετεῖ πράγματι τήν εἰρήνην (Ρωμ. 14,19) καί ἀνοίγει τήν ὁδόν πρός τήν δικαιοσύνην, τήν ἀδελφοσύνην, τήν ἀληθῆ ἐλευθερίαν καί τήν ἀμοιβαίαν ἀγάπην μεταξύ ὅλων τῶν τέκνων τοῦ ἑνός οὐρανοῦ Πατρός, ὡς καί μεταξύ ὅλων τῶν λαῶν τῶν ἀποτελούντων τήν ἐνιαίαν ἀνθρώπινην οἰκογένειαν. Συμπάσχει δέ μεθ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου στεροῦνται τῶν ἀγαθῶν τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης.

Δ. Ἡ εἰρήνη καί ἡ ἀποτροπή τοῦ πολέμου

1. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καταδικάζει γενικῶς τόν πόλεμον, τόν ὁποῖον θεωρεῖ ἀπόρροιαν τοῦ ἐν τῷ κοσμῷ κακοῦ καί τῆς ἁμαρτίας. «*Πόθεν πόλεμοι καί μάχαι ἐν ὑμῖν; Οὐκ ἐντεῦθεν, ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσιν ὑμῶν;*» (Ἰακ. 4,1). Ἐκαστος πόλεμος ἀποτελεῖ ἀπειλήν καταστροφῆς τῆς δημιουργίας καί τῆς ζωῆς.

Ὅπως ἰδιαιτέρως, εἰς περιπτώσεις πολέμων δι' ὅπλων μαζικῆς καταστροφῆς, αἱ συνέπειαι θά εἶναι τρομακτικά, ὅχι μόνον διότι θά ἐπέλθῃ ὁ θάνατος εἰς ἀπρόβλεπτον ἀριθμόν ἀνθρώπων, ἀλλά καί διότι δι' ὅσους θά ἐπιζήσουν ὁ βίος θά καταστῇ ἀβίωτος. Θά ἐμφανισθοῦν ἀνίατοι ἀσθενεῖαι, θά προκληθοῦν γενετικά ἀλλαγὰ καί ἄλλα δεινά, τὰ ὁποῖα θά ἐπηρεάζουν καταστρεπτικῶς καί τὰς ἐπομένας γενεάς.

Λίαν ἐπικίνδυνος δέν εἶναι μόνον ὁ πυρηνικός ἐξοπλισμός, ἀλλά καί οἱ χημικοί, οἱ βιολογικοί καί πάσης μορφῆς ἐξοπλισμοί, οἱ ὁποῖοι δημιουργοῦν τήν ψευδαίσθησιν τῆς ὑπεροχῆς καί κυριαρχίας ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντος κόσμου. Τοιοῦτοι ἐξοπλι-

σμοὶ καλλιεργοῦν ἀτμόσφαιραν φόβου καί ἐλλείψεως ἐμπιστοσύνης καί καθίστανται αἰτία ἑνός νέου ἀνταγωνισμοῦ ἐξοπλισμῶν.

2. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, θεωροῦσα κατ' ἀρχήν τόν πόλεμον ἀπόρροιαν τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ κακοῦ καί τῆς ἁμαρτίας, ἐνθαρρύνει πᾶσαν πρωτοβουλίαν καί προσπάθειαν πρός πρόληψιν ἢ ἀποτροπὴν αὐτοῦ διὰ τοῦ διαλόγου καί διὰ παντός ἄλλου προσφόρου μέσου. Εἰς περίπτωσιν κατὰ τήν ὁποίαν ὁ πόλεμος καταστῇ ἀναπόφευκτος, ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει προσευχομένη καί μεριμνῶσα ποιμαντικῶς διὰ τὰ τέκνα αὐτῆς, τὰ ὁποῖα ἐμπλέκονται εἰς τὰς πολεμικάς συγκρούσεις διὰ τήν υπεράσπισιν τῆς ζωῆς καί τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν, καταβάλλουσα πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τήν ταχύτεραν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης καί τῆς ἐλευθερίας.

3. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καταδικάζει ἐντόνως τὰς ποικιλομόρφους συγκρούσεις καί τοὺς πολέμους, τοὺς ὀφειλομένους εἰς φανατισμόν, προερχόμενον ἐκ θρησκευτικῶν ἀρχῶν. Βαθεῖαν ἀνησυχίαν προκαλεῖ ἡ μόνιμος τάσις αὐξήσεως τῶν καταπιέσεων καί διώξεων τῶν χριστιανῶν καί ἄλλων κοινοτήτων, ἐξ αἰτίας τῆς πίστεως αὐτῶν, εἰς τήν Μέσην Ἀνατολήν καί ἀλλαχοῦ, καθὼς καί αἱ ἀπόπειραι ἐκρίζωσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐκ τῶν παραδοσιακῶν κοιτίδων αὐτοῦ. Τοιοῦτοτρόπως, ἀπειλοῦνται αἱ ὑφιστάμεναι διαθρησκειακαὶ καί διεθνεῖς σχέσεις, ἐνῶ πολλοὶ χριστιανοὶ ἀναγκάζονται νά ἐγκαταλείψουν τὰς ἐστίας αὐτῶν. Οἱ ἀνά τόν κόσμον Ὁρθόδοξοι συμπάσχουν μετά τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν χριστιανῶν καί ὅλων τῶν ἄλλων διωκομένων ἐν τῇ περιοχῇ καί καλοῦν εἰς ἐξεύρεσιν δικαίας καί μόνιμου λύσεως τῶν προβλημάτων τῆς περιοχῆς.

Καταδικάζονται ἐπίσης πόλεμοι, ἐμπνεόμενοι ὑπὸ ἔθνικισμοῦ, προκαλοῦντες ἐθνοκαθάρσεις, μεταβολὰς κρατικῶν ὁρίων καί κατάληψιν ἐδαφῶν.

Ε. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔναντι τῶν διακρίσεων

1. Ὁ Κύριος, ὡς Βασιλεὺς τῆς δικαιοσύνης (Ἐβρ. 7, 2-3), ἀποδοκιμάζει τήν βίαν καί τήν ἀδικίαν (Ψαλμ. 10, 5) καί καταδικάζει τήν ἀπάνθρωπον στάσιν πρός τόν πλησίον (Μάρκ. 25, 41-46).

Ίακ. 2, 15-16). Εἰς τὴν Βασιλείαν Αὐτοῦ, ἡ ὁποία εἰκονίζεται καὶ εἶναι παροῦσα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του ἤδη ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, δέν ὑπάρχει τόπος οὔτε διὰ τό μῖσος, οὔτε δι' ἔχθραν καὶ μισαλλοδοξίαν (Ἦσ. 11, 6. Ρωμ. 12, 10).

2. Ἡ θέσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἐν προκειμένῳ σαφής. Ἡ Ἐκκλησία πιστεύει ὅτι ὁ Θεός «ἐποίησεν ἐξ ἑνός αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τό πρόσωπον τῆς γῆς» (Πράξ. 17, 26) καὶ ὅτι ἐν Χριστῷ «οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδέ Ἕλλην, οὐκ ἐν δούλῳ οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ εἰς ἓστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3, 28). Εἰς τό ἐρώτημα «καὶ τίς ἐστι μου πλησίον;» ὁ Χριστός ἀπήντησε διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου (Λουκ. 10,25-37). Καὶ οὕτως ἐδίδαξε τὴν κατάλυσιν παντός μεσοτοιχοῦ ἔχθρας καὶ προκαταλήψεως. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὁμολογεῖ ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος, ἀνεξαρτήτως χρώματος, θρησκείας, φυλῆς, φύλου, ἐθνικότητος, γλώσσης, ἔχει δημιουργηθῆ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ καὶ ἀπολαμβάνει ἴσα δικαιώματα ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Συνεπῆς πρὸς τὴν πίστιν αὐτήν, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέν δέχεται τὰς διακρίσεις δι' ἕκαστον ἐκ τῶν προαναφερθέντων λόγων, ἐφ' ὅσον αὐταὶ προυποθέτουν ἀξιολογικὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

3. Ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῷ πνεύματι τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀξιολογεῖ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν αὐτῶν ὑπὸ τό φῶς τῆς διδασκαλίας αὐτῆς περὶ τῶν μυστηρίων, τῆς οἰκογενείας, τῆς θέσεως τῶν δύο φύλων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῶν ἐν γένει ἀξιῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει δικαίωμα ἵνα διακηρύττῃ τὴν μαρτυρίαν τῆς διδασκαλίας τῆς εἰς τὸν δημόσιον χῶρον.

ΣΤ. Ἡ ἀποστολή τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ὡς μαρτυρία ἀγάπης ἐν διακονίᾳ.

1. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐπιτελοῦσα τὴν σωτήριον αὐτῆς ἀποστολήν ἐν τῷ κόσμῳ, μεριμνᾷ ἐμπράκτως διὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους χρῆζοντας βοήθειας, τοὺς πεινῶντας, τοὺς ἀπόρους, τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἀναπήρους, τοὺς ὑπερήλικας, τοὺς διωκομένους, τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς φυλακισμέ-

νοὺς, τοὺς ἀστέγους, τὰ ὄρφανά, τὰ θύματα τῶν καταστροφῶν καὶ τῶν πολεμικῶν συγκρούσεων, τῆς ἐμπορίας ἀνθρώπων καὶ τῶν συγχρόνων μορφῶν δουλείας. Αἱ καταβαλλόμεναι ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας προσπάθειαι διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐνδείας καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας ἀποτελοῦν ἔκφρασιν τῆς πίστεως αὐτῆς καὶ διακονίαν Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἐταύτισεν ἑαυτὸν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἰδίως πρὸς τοὺς ἐν ἀνάγκαις εὐρισκομένους: «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. 25, 40). Ἐν τῇ πολυπύχῳ ταύτῃ κοινωνικῇ διακονίᾳ, ἡ Ἐκκλησία δύναται νά συνεργάζεται μετὰ τῶν διαφορῶν σχετικῶν κοινωνικῶν φορέων.

2. Οἱ ἀνταγωνισμοὶ καὶ αἱ ἐχθρότητες ἐν τῷ κόσμῳ εἰσάγουν ἀδικίαν καὶ ἀνισότητα εἰς τὴν συμμετοχὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν εἰς τὰ ἀγαθὰ τῆς θείας δημιουργίας. Στεροῦν ἀπὸ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων τὰ βασικά ἀγαθὰ καὶ ὀδηγοῦν εἰς ἐξαθλίωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, προκαλοῦν μαζικὰς μεταναστεύσεις πληθυσμῶν, διεγείρουν ἐθνικὰς, θρησκευτικὰς καὶ κοινωνικὰς συγκρούσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπειλοῦν τὴν ἐσωτερικὴν συνοχὴν τῶν κοινωνιῶν.

3. Ἡ Ἐκκλησία δέν δύναται νά μείνῃ ἀδιάφορος ἔναντι τῶν οἰκονομικῶν καταστάσεων, αἱ ὁποῖαι ἐπηρεάζουν ἀρνητικῶς ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐπιμένει εἰς τὴν ἀνάγκην, οὐχὶ μόνον ἡ οἰκονομία νά ἐρείδηται ἐπὶ ἠθικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως νά διακονῆται δι' αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεῦειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτός εἶπε· μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν» (Πράξ. 20,35). Ὁ Μ. Βασίλειος γράφει ὅτι «σκοπὸς οὖν ἐκάστῳ προκειῖσθαι ὀφείλει ἐν τῷ ἔργῳ ἢ ὑπηρεσία τῶν δεομένων, οὐχὶ ἡ ἰδία αὐτοῦ χρεία» (Ὁροι κατὰ πλάτος ΜΒ. ΡΓ 31, 1025 Α).

4. Τό χάσμα μεταξὺ πλουσιῶν καὶ πτωχῶν διευρύνεται δραματικῶς ἐξ αἰτίας τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, ἡ ὁποία εἶναι συνήθως ἀποτέλεσμα κερδοσκοπίας χωρὶς φραγμούς ἐκ μέρους οἰκονομικῶν παραγόντων, συγκεντρώσεως τοῦ πλούτου εἰς χεῖρας ὀλίγων καὶ στρεβλῆς οἰκονομικῆς δρα-

στηριότητας, ή όποια, στερουμένη δικαιοσύνης και ανθρωπιστικής ευαισθησίας, δέν έξυπηρετεί, τελικώς, τās πραγματικās ανάγκας τής ανθρωπότητας. Βιώσιμος οίκονομία εἶναι ἐκείνη, ή όποια συνδυάζει τήν αποτελεσματικότητα μετά δικαιοσύνης και κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης.

5. Ὑπό τās τραγικās ταύτας καταστάσεις, κατανοεῖται ή τεράστια εὐθύνη τής Ἐκκλησίας διά τήν καταπολέμησιν τής πείνης και πάσης ἄλλης μορφῆς ἐνδείας ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐν τοιοῦτον φαινόμενον εἰς τήν ἐποχήν μας, κατά τήν όποίαν αἱ χῶροι ζοῦν ὑπό καθεστῶς παγκοσμιοποιημένης οίκονομίας, ὑποδηλοῖ τήν σοβαράν κρίσιν ταυτότητος τοῦ συγχρόνου κόσμου, διότι ή πείνα οὐχί μόνον ἀπειλεῖ τό θεῖον δῶρον τής ζωῆς ὀλοκλήρων λαῶν, ἀλλά και θίγει τό μεγαλεῖον και τήν ἱερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, συγχρόνως δέ προσβάλλει και τόν ἴδιον τόν Θεόν. Διά τοῦτο, ἄν ή μέριμνα διά τήν ἰδικήν μας τροφήν εἶναι θέμα ὑλικόν, ή μέριμνα διά τήν τροφήν τοῦ συνανθρώπου μας εἶναι θέμα πνευματικόν (Ἰακ. 2, 14-18). Ἀποτελεῖ, ἐπομένως, ἀποστολήν ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νά ἐπιδεικνύουν ἀλληλεγγύην και νά ὀργανώνουν αποτελεσματικῶς τήν βοήθειάν των πρὸς τούς ἐνδεεῖς ἀδελφούς.

6. Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐν τῷ καθολικῷ σώματι αὐτῆς, περικλείουσα εἰς τούς κόλπους αὐτῆς πολλούς λαούς τής γῆς, ἀναδεικνύει τήν ἀρχήν τής πανανθρωπίνου ἀλληλεγγύης και ὑποστηρίζει τήν στενοτέραν συνεργασίαν λαῶν και κρατῶν πρὸς εἰρηνικήν ἐπίλυσιν τῶν διαφορῶν.

7. Ἀνησυχίαν προκαλεῖ εἰς τήν Ἐκκλησίαν ή διαρκῶς αὐξανόμενη ἐπιβολή εἰς τήν ἀνθρωπότητα ἐνός καταναλωτικῷ τρόπου ζωῆς, ὁ όποῖος στερεῖται τῶν χριστιανικῶν ἠθικῶν ἀξιῶν. Ὑπό τήν ἐννοίαν αὐτήν, ὁ καταναλωτισμός οὔτος, ἐν συνδυασμῷ μετά τής ἐκκοσμικευμένης παγκοσμιοποιήσεως, τείνει νά ὀδηγήσῃ τούς λαούς εἰς τήν ἀπώλειαν τῶν πνευματικῶν καταβολῶν αὐτῶν, εἰς τήν ἱστορικήν ἀμνησίαν και εἰς τήν λήθην τῶν παραδόσεων.

8. Τά μέσα γενικῆς ἐνημερώσεως οὐχί σπανίως τελοῦν ὑπό τόν ἔλεγχον μιᾶς ἰδεολογίας φιλελευθέρας παγκοσμιοποιήσεως και οὔτω καθίστανται διάυλοι διαδόσεως τοῦ καταναλωτισμοῦ και τής

ἀνηθικότητος. Ἰδιαιτέραν ἀνησυχίαν προκαλοῦν περιστατικά, καθ' ἃ ή στάσις ἐναντι τῶν θρησκευτικῶν ἀξιῶν χαρακτηρίζεται διά τήν ἔλλειψιν σεβασμοῦ, ἐνίστε δέ και διά βλασφημίαν, προξενοῦντα διχασμούς και ἐξεγέρσεις ἐντός τής κοινωνίας. Ἡ Ἐκκλησία προειδοποιεῖ τά τέκνα αὐτῆς διά τόν κίνδυνον τοῦ ἐπηρεασμοῦ τῶν συνειδήσεων διά τῶν μέσων ἐνημερώσεως και τής χρήσεως αὐτῶν οὐχί διά τήν προσέγγισιν τῶν ἀνθρώπων και τῶν λαῶν, ἀλλά διά τήν χειραγώγησιν των.

9. Εἰς τήν πορεία, ἣν διανύει ή Ἐκκλησία, κηρύττουσα και ἀσκοῦσα τήν σωτήριον ἀποστολήν αὐτῆς διά τήν ἀνθρωπότητα, ὀλοέν και τακτικώτερον ἔρχεται ἀντιμέτωπος μετά τῶν ἐκφάνσεων τής ἐκκοσμικεύσεως. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καλεῖται νά ἐπαναδιατυπώσῃ και φανερώσῃ τήν προφητικήν μαρτυρίαν τῆς εἰς τόν κόσμον, στηριζομένη εἰς τήν ἐμπειρίαν τής πίστεως, ὑπενθυμίζουσα ἐν ταυτῷ και τήν πραγματικήν ἀποστολήν αὐτῆς, διά τής καταγγελίας τής Βασιλείας τοῦ Θεοῦ και τής καλλιιεργείας συνειδήσεως ἐνότητος εἰς τό ποιμνιον αὐτῆς. Οὔτω, διανοίγεται εὐρύ πεδῖον δι' αὐτήν, δεδομένου ὅτι ὡς οὐσιαστικόν στοιχεῖον τής ἐκκλησιολογικῆς τῆς διδασκαλίας προβάλλει εἰς τόν διεσπασμένον κόσμον τήν εὐχαριστιακήν κοινωνίαν και ἐνότητα.

10. Ὁ πόθος τῆς συνεχοῦς αὐξήσεως τῆς εὐημερίας και ή ἀμετρος κατανάλωσις ἀναποφεύκτως ὀδηγοῦν εἰς τήν δυσανάλογον χρῆσιν και τήν ἐξάντλησιν τῶν φυσικῶν πόρων. Ἡ δημιουργηθεῖσα ὑπό τοῦ Θεοῦ κτίσις, ή όποία ἐδόθη εἰς τόν ἄνθρωπον «ἐργάζεσθαι και φυλάσσειν» αὐτήν (πρβλ. Γεν. 2.15), ὑφίσταται τās συνεπειάς τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου: «*Τῇ γάρ ματαιότητι ή κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἐκοῦσα, ἀλλά διά τόν ὑπόταξαντα, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι και αὐτή ή κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπό τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τήν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Οἶδαμεν γάρ ὅτι πᾶσα ή κτίσις συστενάζει και συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν*» (Ρωμ. 8.20-22).

Ἡ οἰκολογική κρίσις, ή όποία συνδέεται πρὸς τās κλιματολογικās ἀλλαγās και τήν ὑπερθέρμανσιν τοῦ πλανῆτου, καθιστᾶ ἐπιτακτικόν τό χρέος τῆς Ἐκκλησίας ὅπως συμβάλῃ, διά τῶν εἰς τήν διάθεσιν αὐτῆς πνευματικῶν μέσων, εἰς τήν προστασίαν τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ ἐκ τῶν συνεπειῶν

της ανθρωπίνης απληστίας. Ἡ απληστία διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὕλικῶν ἀναγκῶν ὀδηγεῖ εἰς τὴν πνευματικὴν πτώχευσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ περιβάλλοντος. Δέν πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι ὁ φυσικὸς πλοῦτος τῆς γῆς δέν εἶναι περιουσία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τοῦ Δημιουργοῦ: «*Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ*» (Ψαλμ. 23,1). Οὕτως, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τονίζει τὴν προστασίαν τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς καλλιέργειας τῆς εὐθύνης τοῦ ἀνθρώπου ἔναντι τοῦ θεοσδότου περιβάλλοντος καὶ διὰ τῆς προβολῆς τῶν ἀρετῶν τῆς ὀλιγαρκείας καὶ τῆς ἐγκρατείας. Ὁφείλομεν νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι ὄχι μόνον αἱ σημεριναί, ἀλλὰ καὶ αἱ μελλοντικαὶ γενεαὶ ἔχουν δικαίωμα ἐπὶ τῶν φυσικῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐ χάρισεν ὁ Δημιουργός.

11. Διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἡ ἱκανότης πρὸς ἐπιστημονικὴν ἔρευναν τοῦ κόσμου ἀποτελεῖ θεοσδότον δῶρον εἰς τὸν ἄνθρωπον. Συγχρόνως ὁμως πρὸς αὐτὴν τὴν κατάφασιν, ἡ Ἐκκλησία ἐπισημαίνει τοὺς κινδύνους, οἱ ὁποῖοι ὑποκρύπτονται εἰς τὴν χρῆσιν ὠρισμένων ἐπιστημονικῶν ἐπιτευγμάτων. Θεωρεῖ ὅτι ὁ ἐπιστήμων εἶναι μὲν ἐλεύθερος νὰ ἐρευνᾷ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὀφείλει νὰ διακόπτῃ τὴν ἔρευνάν του, ὅταν παραβιάζονται βασικαὶ χριστιανικαὶ καὶ ἀνθρωπιστικαὶ ἀρχαί: «*Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει*» (Α' Κορ. 6, 12) καὶ «*Τὸ καλὸν οὐ καλόν, ὅταν μὴ καλῶς γίνηται*» (Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος Θεολογικός Α', 4, PG 36, 16 C). Ἡ θέσις αὕτη τῆς Ἐκκλησίας ἀποδεικνύεται πολλαπλῶς ἀπαραίτητος διὰ τὴν ὀρθὴν ὀριοθέτησιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν καρπῶν τῆς ἐπιστήμης, εἰς πάντας σχεδόν τοὺς τομεῖς τῆς ὁποίας, ἰδίᾳ δέ τῆς βιολογίας, ἀναμένονται νέα ἐπιτεύγματα, ἀλλὰ καὶ κίνδυνοι. Ἐν ταύτῳ, ὑπογραμμίζομεν τὴν ἀναμφισβήτητον ἱερότητα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἀπὸ τῆς συλλήψεως μέχρι τοῦ φυσικοῦ θανάτου.

12. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, παρατηρεῖται ἀλματώδης ἀνάπτυξις εἰς τὰς βιοεπιστήμας καὶ εἰς τὴν συνδεδεμένην μὲ αὐτάς βιοτεχνολογίαν, πολλὰ ἐπιτεύγματα τῶν ὁποίων θεωροῦνται εὐεργετικά διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ δημιουργοῦν ἠθικά διλήμματα, ἐνῶ ἀλλὰ κρίνονται ἀπορριπτέα. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πιστεύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος

δέν εἶναι ἀπλοῦν σύνολον κυττάρων, ἰσῶν καὶ ὀργάνων, οὔτε καὶ προσδιορίζεται μόνον ἀπὸ βιολογικούς παράγοντας. Ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ δημιουργία «*κατ' εἰκόνα Θεοῦ*» (Γεν. 1, 27) καὶ θά πρέπει ἡ ἀναφορὰ εἰς αὐτὸν νὰ γίνηται μὲ τὸν δέοντα σεβασμόν. Ἡ ἀναγνώρισις τῆς θεμελιώδους αὐτῆς ἀρχῆς ὀδηγεῖ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τόσον κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν, ὅσον καὶ κατὰ τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῶν νέων ἀνακαλύψεων καὶ ἐφευρέσεων, δέον ὅπως διαφυλάσσηται τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα κάθε ἀνθρώπου νὰ ἀπολαύῃ σεβασμοῦ καὶ τιμῆς εἰς πᾶν στάδιον τῆς ζωῆς του, καθὼς καὶ ἡ βούλησις τοῦ Θεοῦ, ὡς αὕτη ἐφανερῶθη κατὰ τὴν δημιουργίαν. Ἡ ἔρευνα πρέπει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὴν τὰς ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς ἀρχὰς καὶ τὰ χριστιανικὰ θέσμιμα. Ἀπαραίτητος σεβασμός δέον νὰ ἐπιδεικνύηται καὶ εἰς ὅλην τὴν Δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ τόσον κατὰ τὴν χρῆσιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἔρευναν, συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτὸν (Γεν. 2, 15).

13. Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τῆς ἐκκοσμιкуσεως, ἰδιαίτερος προβάλλει ἡ ἀνάγκη, ὅπως ἐξαρθῇ ἡ σημασία τῆς ἀγιότητος τοῦ βίου, ἐν ὅψει τῆς πνευματικῆς κρίσεως, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὸν σύγχρονον πολιτισμόν. Ἡ παρανόησις τῆς ἐλευθερίας ὡς ἐλευθεριότητος ὀδηγεῖ εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἐγκληματικότητος, τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν βεβήλωσιν τῶν σεβασμάτων, τὴν ἐξάλειψιν τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πλησίον καὶ τὴν ἱερότητα τῆς ζωῆς. Ἡ Ὁρθόδοξος Παράδοσις, διαμορφωθείσα διὰ τῆς βιώσεως ἐν τῇ πράξει τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν, εἶναι φορεὺς πνευματικότητος καὶ ἀσκητικοῦ ἠθους, τὸ ὁποῖον δέον νὰ ἐξαρθῇ καὶ προβληθῇ ὅλως ἰδιαίτερος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἡμῶν.

14. Ἡ εἰδικὴ ποιμαντικὴ μέριμνα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς νέους τυγχάνει διαρκῆς καὶ ἀμετάπτωτος διὰ τὴν ἐν Χριστῷ διαπαιδαγωγίαν των. Αὐτόνοητος τυγχάνει ἡ προέκτασις τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸν θεοσδότον θεσμόν τῆς οἰκογενείας, ἥτις ἀείποτε καὶ ἀπαραιτήτως ἐστηρίχθη εἰς τὸ ἱερόν μυστήριον τοῦ χριστιανικοῦ γάμου, ὡς ἐνώσεως ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἡ ὁποία εἰκονίζει τὴν ἔνωσιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του (Ἐφ. 5,32). Τοῦτο

καθίσταται επίκαιρον, ἐν ᾧ μάλιστα καί ἀποπειρῶν νομιμοποιήσεως εἰς χώρας τινάς καί θεολογικῆς θεμελιώσεως εἰς χριστιανικάς τινάς κοινότητας, μορφῶν συμβιώσεως, ἀντιτιθεμένων εἰς τὴν χριστιανικὴν παράδοσιν καί διδασκαλίαν.

15. Εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν καί ἀείποτε, ἡ προφητικὴ καί ποιμαντικὴ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας ἀπευθύνεται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καί καλεῖ αὐτόν, μετὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἵνα ἐνστερνωθῆ καὶ βιώσῃ «*ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφρημα*» (Φιλιπ. 4,8), τὴν θυσιαστικὴν ἀγάπην τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου της, τὴν μόνην ὁδὸν πρὸς ἓνα κόσμον εἰρήνης, δικαιοσύνης, ἐλευθερίας καὶ ἀγάπης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν.

Σαμπεζύ, 26 Ἰανουαρίου 2016

† ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος,
Πρόεδρος
† ὁ Ἀλεξανδρείας Θεόδωρος Β΄

† ὁ Μητροπολίτης Ἰσαάκ
(ἐκ προσώπου τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας
Ἰωάννου Γ΄)

† ὁ Ἱεροσολύμων Θεόφιλος Γ΄

† ὁ Μόσχας Κύριλλος

† ὁ Σερβίας Εἰρηναῖος

† ὁ Ρουμανίας Δανιήλ

† ὁ Βουλγαρίας Νεόφυτος

† ὁ Γεωργίας Ἡλίας Β΄

† ὁ Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου
Χρυσόστομος Β΄

† ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας Γερμανός
(ἐκ προσώπου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος Ἱερωνύμου Β΄)

† ὁ Ἐπίσκοπος Σιεματίσε Γεώργιος
(ἐκ προσώπου τοῦ Μητροπολίτου Βαρσοβίας
καὶ πάσης Πολωνίας Σάββα)

† ὁ Τιράνων καὶ πάσης Ἀλβανίας Ἀναστάσιος

† ὁ Πρέσφφ καὶ πάσης Τσεχίας καὶ Σλοβακίας
Ρασισλάβ

Ἡ σπουδαιότης τῆς νηστείας καί ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον

(Σαμπεζύ-Γενεύη, 10-17 Ὀκτωβρίου 2015)

Ἀπόφασις

1. Ἡ νηστεία εἶναι θεία ἐντολή (Γεν. 2, 16-17). Κατά τόν Μ. Βασίλειον, «*συνηλικιωτίς ἐστὶ τῆς ἀνθρωπότητος· νηστεία γάρ ἐν τῷ παραδείσῳ ἐνομοθετήθη*» (Περὶ νηστείας, 1, 3. PG 31, 168 A). Εἶναι μέγα πνευματικόν ἀγώνισμα καί ἡ κατ' ἐξοχὴν ἔκφρασις τοῦ ἀσκητικοῦ ιδεώδους τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπαρεγκλίτως στοιχοῦσα εἰς τε τὰ ἀποστολικά θεσπίσματα καί τοὺς συνοδικούς κανόνες καί εἰς τὴν καθ' ὅλου πατερικὴν παράδοσιν, διεκήρυξε πάντοτε τὴν ὑψίστην ἀξίαν τῆς νηστείας διὰ τὸν πνευματικὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου καί τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ. Εἰς τὸν κύκλον τῆς λατρείας τοῦ ἐνιαυτοῦ τοῦ Κυρίου προβάλλεται ἡ ὅλη περὶ τῆς νηστείας πατερικὴ παράδοσις καί διδασκαλία διὰ τὴν συνεχῆ καί ἀδιάπτωτον ἐργήγορσιν τοῦ ἀνθρώπου καί τὴν ἐπίδοσιν αὐτοῦ εἰς τοὺς πνευματικούς ἀγῶνας. Διὸ καί ὑμνεῖται εἰς τὸ Τριῶδιον ὡς χάρις πολύφωτος, ὡς ὄπλον ἀκαταμάχητον, ὡς πνευματικῶν ἀγῶνων ἀρχή, ὡς καλλίστη τρίβος ἀρετῶν, ὡς τροφή ψυχῆς, ὡς πηγὴ φιλοσοφίας ἀπάσης, ὡς ἀφθάρτου διαγωγῆς καί ἰσαγγέλου πολιτείας τὸ μίμημα, ὡς μήτηρ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων καί τῶν ἀρετῶν καί ὡς εἰκὼν τῆς μελλούσης ζωῆς.

2. Ἡ νηστεία ὡς ἀρχαιότατος θεσμός ἀπαντᾷ ἤδη εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην (Δευτ. 9, 18. Ἡσ. 58, 4-10. Ἰωήλ 2, 15. Ἰωνᾶς 3, 5-7), βεβαιοῦται δέ ὑπὸ τῆς Καινῆς. Αὐτός ὁ Κύριος ἐνήστευσεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δημοσίας δράσεως αὐτοῦ (Λουκ. 4, 1-2) καί ἔδωκεν ὁδηγίαν ὡς πρὸς τὸν τρόπον ἀσκήσεως τῆς νηστείας (Ματθ. 6, 16-18). Εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην γενικώτερον συνιστᾶται ἡ νηστεία ὡς μέσον ἐγκρατείας, μετανοίας καί πνευματικῆς ἀνατάσεως (Μάρκ. 1, 6. Πράξ. 13, 2. 14, 23. Ρωμ. 14, 21). Ἡ

Ἐκκλησία, ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς, διεκήρυξε τὴν ὑψίστην σημασίαν τῆς νηστείας καί ὥρισε τὴν Τετάρτην καί τὴν Παρασκευὴν ὡς ἡμέρας νηστείας (Διδαχὴ 8, 1), ὡς ἐπίσης καί τὴν πρὸ τοῦ Πάσχα νηστείαν (Εἰρηναῖος Λουγδούνου, ἐν: Εὐσεβίου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία 5, 24. PG 20, 497B-508 AB). Βεβαίως, εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν προᾶξιν, τὴν ἀνά τοὺς αἰῶνας μαρτυρουμένην, ὑπερῆκεν ποικιλία οὐχὶ μόνον εἰς τὴν ἔκτασιν τῆς νηστείας πρὸ τοῦ Πάσχα (Διονυσίου Ἀλεξανδρείας, Ἐπιστολὴ πρὸς Βασιλεῖδην ἐπίσκοπον, PG 10, 1277), ἀλλὰ καί ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καί τὸ περιεχόμενον τῶν ὑπολοίπων περιόδων νηστείας, αἵτινες διεμορφώθησαν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ποικίλων παραγόντων, πρωτίστως λειτουργικῶν καί μοναστικῶν, προκειμένου νά συντελεθῆται μεταξὺ ἄλλων καί ἡ κατάλληλος προετοιμασία πρὸ τῶν μεγάλων ἑορτῶν. Οὕτως, ὁ ἄρρηκτος δεσμός νηστείας καί λατρείας παρέχει τὸ μέτρον καί τὸν σκοπὸν τῆς νηστείας καί ἀναδεικνύει τὸν πνευματικὸν χαρακτήρα αὐτῆς, διὸ καί ἅπαντες οἱ πιστοὶ καλοῦνται νά ἀνταποκριθῶν, ἕκαστος κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ δύναμιν καί δυνατότητα, χωρὶς ὅμως νά παρέχεται καί ἐλευθερία καταφρονήσεως τοῦ ἱεροῦ τούτου θεσμοῦ: «*ὄρα μὴ τις σέ πλανήσῃ ἀπὸ ταύτης τῆς ὁδοῦ τῆς διδαχῆς... Εἰ μὲν γάρ δύνασαι βαστάσαι ὅλον τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου, τέλειος ἔσει· εἰ δέ οὐ δύνασαι, ὃ δύνῃ τοῦτο ποιεῖ. Περὶ δέ τῆς βρώσεως, ὃ δύνασαι, βάστασον*» (Διδαχὴ 6, 1-3).

3. Ἡ ἀληθὴς νηστεία, ὡς πνευματικὸν ἀγώνισμα, συνδέεται πρὸς τὴν ἀδιάλειπτον προσευχὴν καί τὴν εἰλικρινῆ μετάνοιαν. «*Μετάνοια χωρὶς νηστείας ἀργή*» (Μ. Βασιλείου, Περὶ νηστείας 1, 3. PG 31, 168 A), ὡς ἐπίσης καί νηστεία ἄνευ ἔργων εὐποίας εἶναι νεκρά, ἰδίᾳ δέ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ ἄνισος καί ἄδικος κατανομή

τῶν ἀγαθῶν στερεῖ καί αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου ὀλοκλήρους λαούς. «*Νηστεύοντες ἀδελφοί σωματικῶς, νηστεύσωμεν καί πνευματικῶς· λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας· διαρρηξόμεν στραγγαλιάς βιαιῶν συναλλαγμάτων· πᾶσαν συγγραφὴν ἄδικον διασπάσωμεν· δώσωμεν πεινῶσιν ἄρτον, καί πτωχοὺς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους»* (Στιχηρὸν, Ἰδιόμελον Τετάρτης, Α΄ Ἑβδομάδος Νηστειῶν. Πρβλ. Ἡσαΐου 58,6-7). Ἡ νηστεία δὲν ἐξαντλεῖται εἰς ἀπλὴν καί τυπικὴν ἀποχὴν ἔκ τινων μόνον καθωρισμένων τροφῶν. «*Οὐ μέντοι ἐξαρκεῖ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἀποχὴ βρωμάτων πρὸς τὴν ἐπαινετὴν νηστείαν, ἀλλὰ νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ. Ἀληθὴς νηστεία ἡ τοῦ κακοῦ ἀλλοτριώσις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχὴ, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιᾶς, ψεύδους, ἐπιπορκίας. Ἡ τούτων ἔνδεια νηστεία ἐστὶν ἀληθὴς. Ἐν τούτοις μὲν ἡ νηστεία καλόν»* (Μ. Βασιλείου, *Περὶ νηστείας* 2, 7. PG 31, 196 D). Ἡ κατὰ τὴν νηστείαν ἀποχὴ ἔκ τινων καθωρισμένων τροφῶν καί ἡ κατ' αὐτὴν ὀλιγαρκεία, οὐ μόνον κατὰ τὸ εἶδος, ἀλλὰ καί κατὰ τὴν ποσότητα τῶν μεταλαμβανομένων τροφῶν, ἀποτελοῦν τὸ αἰσθητὸν στοιχεῖον τοῦ πνευματικοῦ ἀγωνίσματος. «*Ἡ νηστεία ἀποχὴ τροφῆς ἐστὶ κατὰ τὸ σημαίνόμενον. Τροφή δὲ οὐδὲν δικαιότερους ἡμᾶς ἢ ἀδικωτέρους ἀπεργάζεται· κατὰ δὲ τὸ μυστικόν δηλοῖ ὅτι, ὡσπερ τοῖς καθ' ἓνα ἐκ τροφῆς ἢ ζωῆς, ἡ δὲ ἀτροφία θανάτου σύμβολον, οὕτως καί ἡμᾶς τῶν κοσμικῶν νηστεύειν χρὴ, ἵνα τῷ κόσμῳ ἀποθάνωμεν, καί μετὰ τοῦτο, τροφῆς θείας μεταλαβόντες, Θεῷ ζήσωμεν»* (Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, *Ἐκ τῶν Προφητικῶν Ἐκλογαί*, PG 9, 704D-705A). Οὕτως, ἡ ἀληθὴς νηστεία ἀναφέρεται εἰς τὴν καθ' ὅλου ἐν Χριστῷ ζωὴν τῶν πιστῶν καί κορυφῶνται διὰ τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὴν θεϊαν λατρείαν καί ἰδίᾳ εἰς τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

4. Ἡ τεσσαρακονθήμερος νηστεία τοῦ Κυρίου κατέστη ὑπόδειγμα τῆς νηστείας τῶν πιστῶν, ἡ ὁποία ἐνεργοποιεῖ τὴν μετοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Κυρίου, ἵνα δι' αὐτῆς, «*ὃ μὴ φυλάξαντες ἀποβεβλήκαμεν, φυλάξαντες ἀπολάβωμεν»* (Γρηγορίου Θεολόγου, *Λόγος ΜΕ΄, Εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα*, 28. PG 36, 661C). Ἡ χριστοκεντρικὴ κατανόησις τοῦ πνευματικοῦ χαρακτῆρος τῆς νηστείας,

ἰδίᾳ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, κανὼν εἰς τὴν καθ' ὅλου πατερικὴν παράδοσιν, συγκεφαλαιοῦται χαρακτηριστικῶς ὑπὸ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ: «*Ἐάν οὕτω νηστεύης, οὐ μόνον συμπάσχων ἔση καί συννεκρούμενος, ἀλλὰ καί συννανιστάμενος καί συμβασιλεύων Χριστῷ εἰς αἰῶνας τοὺς ἀπεράντους· σύμφυτος γάρ γεγρονῶς διὰ τῆς τῆς αὐτῆς νηστείας τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, καί τῆς ἀναστάσεως κοινωνός ἔση καί τῆς ἐν αὐτῷ ζωῆς κληρονόμος»* (Ὁμιλία ΙΓ΄, τῆ Ε΄ Κυριακῆ τῶν Νηστειῶν, PG 151, 161AB).

5. Κατὰ τὴν ὀρθόδοξον παράδοσιν, τὸ μέτρον τῆς πνευματικῆς τελειώσεως εἶναι τὸ «*μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ*» (Ἐφεσ. 4,13) καί ἕκαστος ὀφείλει, ἂν θέλῃ νὰ φθάσῃ εἰς αὐτό, νὰ ἀγωνισθῇ καί ὑψωθῇ ἀναλόγως. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τοῦτο, ἡ ἄσκησις καί ὁ πνευματικὸς ἀγὼν δὲν ἔχουν τέλος ἐν τῷ παρόντι βίῳ, ὅπως καί ἡ τελειότης τῶν τελείων. Πάντες καλοῦνται νὰ ἀνταποκριθῶνται, ὅση δύναμις αὐτοῖς, εἰς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ ὀρθόδοξου ὑψηλοῦ μέτρου μέ σκοπὸν τὴν κατὰ χάριν θέωσιν. Καί αὐτοί, παρ' ὅτι πράττουν πάντα τὰ διατεταγμένα, οὐδέποτε ὑψηλοφρονοῦν, ἀλλ' ὁμολογοῦν ὅτι «*δοῦλοι ἀχρεῖοὶ ἐσμεν, ὃ ὀφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν»* (Λουκ. 17,10). Πάντες ἔχουν –κατὰ τὴν ὀρθόδοξον περὶ πνευματικῆς ζωῆς ἀντίληψιν– χρέος νὰ μὴ ἐγκαταλείπουν τὸν καλὸν τῆς νηστείας ἀγῶνα, ἀλλ' ἐν αὐτομεμφίᾳ καί συναισθήσει τῆς ταπεινότητος τῆς καταστάσεως αὐτῶν, νὰ ἐπαφίενται διὰ τὰς παραλείψεις των εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, καθ' ὅσον ἡ Ὁρθόδοξος πνευματικὴ ζωὴ εἶναι ἀνεπίτευκτος χωρὶς τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα τῆς νηστείας.

6. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς φιλόστοργος μήτηρ, ὥρισε τὰ εἰς σωτηρίαν συμφέροντα καί προέταξε τοὺς ἱερούς καιρούς τῆς νηστείας ὡς θεοδώρητον «*φυλακτήριον»* τῆς καινῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς τῶν πιστῶν κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἁλλοτρίου. Στοιχοῦσα τοῖς θείοις Πατράσι, φυλάσσει, ὡς καί πρότερον, τὰ ἱερά ἀποστολικά θεσπίσματα, τοὺς συνοδικούς κανόνας καί τὰς ἱεράς παραδόσεις, προβάλλει πάντοτε τὰς ἱεράς νηστείας ὡς ἀρίστην ἐν τῇ ἀσκήσει τρίβον πνευματικῆς τελειώσεως καί σωτηρίας τῶν πιστῶν καί κηρύσσει τὴν ἀνάγκην τηρήσεως ὑπ' αὐτῶν τῶν τεταγμένων νηστειῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ τοῦ Κυρίου, ἥτοι τῆς Μ. Τεσ-

σαρακοστής, τῆς Τετάρτης καί τῆς Παρασκευῆς, αἵτινες μαρτυροῦνται ὑπό τῶν ἱερῶν κανόνων, ὡς καί τῶν νηστειῶν τῶν Χριστουγέννων, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, καί τῶν μονοημέρων τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τῆς παραμονῆς τῶν Θεοφανείων καί τῆς ἀποτομῆς τῆς τιμίας κεφαλῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, πρὸς τούτοις δέ καί πασῶν τῶν κατὰ ποιμαντικήν μέριμναν ὀριζομένων ἐκάστοτε νηστειῶν ἢ τῶν κατὰ τὴν προαίρεσιν τῶν πιστῶν τηρουμένων.

7. Ἡ Ἐκκλησία ὁμως ἔθετο ἅμα, κατὰ ποιμαντικήν διάκρισιν, καί ὄρια φιλόφρονος οἰκονομίας τοῦ καθεστώτος τῆς νηστείας. Διό καί προέβλεψε τὴν δι' ἀσθένειαν τοῦ σώματος ἢ δι' ἀδήριτον ἀνάγκην ἢ καί διὰ τὴν χαλεπότητα τῶν καιρῶν ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας κατὰ τὴν ὑπεύθυνον κρίσιν καί ποιμαντικήν μέριμναν τοῦ σώματος τῶν ἐπισκόπων τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν.

8. Εἶναι γεγονός, ὅτι σήμερον πολλοὶ πιστοὶ δὲν τηροῦν ἀπάσας τὰς περὶ νηστείας διατάξεις, εἴτε ἐξ ὀλιγωρίας εἴτε λόγῳ τῶν ὑπαρχουσῶν συνθηκῶν ζωῆς, οἰαδήποτε ᾧσιν αὐταί. Ἄπασαι ὁμως αἱ περιπτώσεις αὐταί τῆς χαλαρώσεως τῶν περὶ νηστείας ἱερῶν διατάξεων, εἴτε εἶναι γενικώτεροι, εἴτε ἀτομικαί, δέον ὅπως τυγχάνουν τῆς ποιμαντικῆς μερίμνης ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας, διότι ὁ Θεὸς «οὐ θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν» (πρβλ. Ἰεζ. 33,11), χωρὶς ὁμως νὰ περιφρονῆται ἡ ἀξία τῆς νηστείας. Ὅθεν διὰ τούτους ἔχοντας δυσκολίαν εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἰσχυουσῶν περὶ νηστείας διατάξεων εἴτε ἐκ λόγων ἀτομικῶν (ἀσθένεια, στράτευσις, συνθήκαι ἐργασίας κ.λπ.) εἴτε γενικωτέρων (εἰδικαί συνθήκαι ἐπικρατοῦσαι εἰς τινὰς χώρας ἀπὸ πλευρᾶς κλίματος, καθὼς καί κοινωνικο-οἰκονομικαί ἰδιαιτερότητες τινῶν χωρῶν λ.χ. ἀδυναμία εὐρέσεως νηστησίμων τροφῶν) ἐπαφίεται εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νὰ καθορίσουν τὴν φιλόφρονος οἰκονομίαν καί ἐπιείκειαν, ἀπαλύνουσαι, κατὰ τὰς εἰδικὰς ταῦτας περιπτώσεις, τὸ τυχόν «σύφρον» τῶν ἱερῶν νηστειῶν. Πάντα δέ ταῦτα ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν ὡς ἄνω λεχθέντων καί ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ μὴν ἀτονῆσιν ποσῶς ὁ ἱερός θεσμὸς τῆς νηστείας. Ἡ φιλόφρονος αὕτη συγκατάβασις πρέπει νὰ ἀσκηθῇ

ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ πάσης φειδοῦς, ὅπως δὲ ἐπὶ τὸ ἐπιεικέστερον διὰ τὰς νηστείας ἐκείνας, δι' ἃς δὲν ὑπάρχει ὁμοίομορφος πάντοτε καί εἰς ἀπάσας τὰς περιπτώσεις παράδοσις καί πρᾶξις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. «...Καλὸν τὸ νηστεύειν πᾶσαν ἡμέραν, ἀλλ' ὁ μὴ ἐσθίων τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω. Ἐν τοῖς τοιούτοις οὐ νομοθετεῖν, οὐ βιάζεσθαι, οὐκ ἀναγκαστικῶς ἄγειν τὸ ἐγγχειρισθέν προσήκει ποιμνιον, πειθοῖ δέ μᾶλλον, καί ἠπιότητι, καί λόγῳ ἄλατι ἠρτυμένῳ...» (Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, *Περὶ τῶν ἁγίων νηστειῶν*, 3. PG 95, 68 B).

9. Ὡσαύτως, ὀφείλει τὸ σύνολον τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας νὰ τηρῇ τὰς ἱεράς νηστείας καί τὴν ἀπὸ μεσονυκτίου ἀσιτίαν προκειμένου νὰ προσέρχεται τακτικῶς εἰς τὴν θείαν Μετάληψιν, ἥτις εἶναι ἢ κατ' ἐξοχὴν ἔκφρασις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὄντοτητος, νὰ ἐθισθῇ δέ ὥστε νὰ νηστεύῃ εἰς ἐνδειξιν μετανοίας, εἰς ἐκπλήρωσιν πνευματικῆς ὑποσχέσεως, πρὸς ἐπίτευξιν ἱεροῦ τινος σκοποῦ, εἰς καιροῦς πειρασμοῦ, ἐν συνδυασμῷ πρὸς αἰτήματα αὐτοῦ παρὰ τοῦ Θεοῦ, πρὸ τοῦ βαπτίσματος (διὰ τούτους προσερχομένους εἰς τὸ βάπτισμα ἐνηλίκους), πρὸ τῆς χειροτονίας, εἰς περιπτώσεις ἐπιτιμίων, κατὰ τὰς ἱεράς ἀποδημίας καί εἰς ἄλλας παρομοίαις περιστάσεις.

Σαμπεζύ, 16 Ὀκτωβρίου 2015

- † Ὁ Γαλλίας Ἐμμανουήλ, Πρόεδρος
- † Ὁ Καλῆς Ἐλπίδος Σέργιος
- † Ὁ Μητροπολίτης Δαμασκηνός (Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας)
- † Ὁ Καπιτωλιάδος Ἡσύχιος
- † Ὁ Βολοκολάμσκ Ἰλαρίων
- † Ὁ Μαυροβουνίου Ἀμφιλόχιος
- † Ὁ Τιργκοβιστίου Νήφων
- † Ὁ Βάρνης Ἰωάννης
- † Ὁ Ζουκδίδι καί Τσαῖσι Γεράσιμος
- † Ὁ Πάφου Γεώργιος
- † Ὁ Περιστερίου Χρυσόστομος
- † Ὁ Σιεματίτσε Γεώργιος
- † Ὁ Κορυτσᾶς Ἰωάννης
- † Ὁ Μιχαλόβτσε Γεώργιος
- † Ὁ Ἑλβετίας Ἱερεμίας, Γραμματεὺς ἐπὶ τῆς Προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Σύνοδος

Τό Μυστήριο του Γάμου και τὰ κωλύματα αὐτοῦ*

(Σαμπεζύ, 21-28 Ἰανουαρίου 2016)

I. Ὁ Ὁρθόδοξος Γάμος

1. Ὁ θεσμός τῆς οἰκογενείας εὐρίσκεται σήμερον ὑπό τὴν ἀπειλὴν τῆς ἐκκοσμικεύσεως, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ ἠθικοῦ σχετικισμοῦ. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διδάσκει τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου ὡς μίαν θεμελιώδη καὶ ἀδιαμφισβήτητον διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐλευθέρα ἔνωσις μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς εἶναι μία ἀπαραίτητος προϋπόθεσις.

2. Ὁ γάμος θεωρεῖται εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὡς ὁ ἀρχαιότερος θεσμός θεοῦ δικαίου, διότι εἰσῆχθη συγχρόνως πρὸς τὴν δημιουργίαν τῶν πρώτων ἀνθρώπων, τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας (Γεν. 2, 23). Ἡ ἔνωσις αὕτη συνεδέθη ἀπ' ἀρχῆς ὄχι μόνον πρὸς τὴν πνευματικὴν κοινωνίαν τοῦ ζεύγους, τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν δυνατότητα ἐξασφαλίσεως τῆς συνεχείας τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Οὕτως, ὁ γάμος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς εὐλογηθεὶς ἐν τῷ παραδείσῳ κατέστη ἕν ἱερόν μυστήριον, τό ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ὅτε ὁ Χριστός ἐτέλεσε τό «πρῶτον σημεῖον» διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον εἰς τὸν ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας γάμον, ἀποκαλύπτων οὕτω τὴν δόξαν αὐτοῦ (Ἰω. 2, 11). Τό μυστήριον τοῦ ἀκαταλύτου δεσμοῦ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς εἶναι εἰκὼν τῆς ἐνώσεως Χριστοῦ καὶ Ἐκκλησίας (Ἐφ. 5, 32).

3. Ἡ χριστοκεντρικὴ λοιπὸν τυπολογία τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ἐξηγεῖ τὴν ὑπό τοῦ ἐπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου εὐλογίαν τοῦ ἱεροῦ δεσμοῦ δι' εἰδικῆς εὐχῆς (ἱερολογίας), διό καὶ ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος εἰς τὴν πρὸς τὸν Πολύκαρπον Σμύρνης Ἐπιστολήν αὐτοῦ ἐτόνιζεν, ὅτι οἱ προσερχόμενοι εἰς γάμου κοινωνίαν πρέπει «μετὰ γνώ-

μης τοῦ ἐπισκόπου τὴν ἔνωσιν ποιῆσθαι, ἵνα ὁ γάμος ᾗ κατὰ Κύριον καὶ μὴ κατ' ἐπιθυμίαν (=ἀνθρωπίνην). Πάντα εἰς τιμὴν Θεοῦ γινέσθω» (V, 2). Οὕτω, τόσον ἡ ἱερότης τοῦ θεοσυστάτου δεσμοῦ, ὅσον καὶ τό ὑψηλὸν πνευματικὸν περιεχόμενον τῆς ἐγγάμου συζυγίας ἐξηγοῦν τὴν ἀξίωσιν, ὥστε νά ἀναδειχθῇ «τίμιος ὁ γάμος καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος» (Ἐβρ. 13, 4), διό καὶ ἀπεδοκιμάζετο οἰαδῆτις προσβολὴ τῆς καθαρότητος αὐτοῦ (Ἐφεσ. 5, 2-5. Α' Θεσσ. 4, 4. Ἐβρ. 13, 4 κ.ἄ.).

4. Ἡ ἐν Χριστῷ ἔνωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνιστᾷ μίαν μικρὰν ἐκκλησίαν ἢ μίαν εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν, ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς διακηρύσσει: «Τίνες δέ οἱ τρεῖς ὑπάρχουσι, ἐν ὀνόματι Χριστοῦ συναγόμενοι, παρ' οἷς μέσος ἐστὶν ὁ Κύριος. Ἡ οὐχὶ ἄνδρα καὶ γυναῖκα καὶ τέκνον τοὺς τρεῖς λέγει; Ὅτι ἀνδρὶ γυνὴ διὰ Θεοῦ ἀρμόζεται» (Στροματεῖς, 3, 10. PG 8, 1169 B). Ἡ ἔνωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ ὑψοῦται εἰς ὑψηλότερον βαθμόν, διότι ἡ κοινωνία εἶναι ὑπεροχωτέρα τῆς ἀτομικῆς ὑπάρξεως, ἀφοῦ τοὺς εἰσάγει εἰς τὴν τάξιν τῆς Βασιλείας τῆς παναγίας Τριάδος. Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὸν γάμον εἶναι ἡ πίστις εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, μία πίστις, τὴν ὁποῖαν ὀφείλου νά ἀποδέχωνται ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή. Ἄλλωστε, τό θεμέλιον τῆς ἐνότητος τοῦ γάμου εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότης, ἵνα, διὰ τῆς ὑπό τοῦ ἁγίου Πνεύματος εὐλογίας τῆς συζυγικῆς ἀγάπης, δυνηθῇ τό ζεῦγος νά ἀντανακλᾷ τὴν ἀγάπην Χριστοῦ καὶ Ἐκκλησίας ὡς μυστηρίου τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῆς αἰωνίου ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ.

5. Ἡ προστασία τῆς ἱερότητος τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ὑπῆρξε πάντοτε ἰδιαζόντως σημαντικὴ

* Τό παρὸν κείμενο δέν ἔχει ὑπογραφῆ ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα Ἀντιοχείας καὶ Γεωργίας.

διά τήν προστασίαν τῆς Οἰκογενείας, ἡ ὁποία ἀκτινοβολεῖ τήν κοινωνίαν τῶν συζευγνυμένων προσώπων τόσοσιν εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ὅσον καί εἰς τήν ὅλην Κοινωνίαν. Οὕτως, ἡ διά τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ἐπιτυγχανομένη κοινωνία προσώπων λειτουργεῖ ὄχι ἀπλῶς ὡς μία συμβατική φυσική σχέσις, ἀλλά καί ὡς μία οὐσιαστική καί δημιουργική πνευματική δύναμις διά τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τῆς Οἰκογενείας. Αὕτη βεβαιώνει τήν προστασίαν καί τήν παιδείαν τῶν τέκνων τόσοσιν εἰς τήν πνευματικήν ἀποστολήν τῆς Ἐκκλησίας, ὅσον καί εἰς τήν λειτουργίαν τῆς κοινωνίας.

6. Ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετώπιζε πάντοτε μετά τῆς ἀναγκαίας ἀσθηρότητος καί τῆς δεούσης ποιμαντικῆς εὐαισθησίας, κατά τό ὑπόδειγμα τῆς ἐπεικειίας τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου (*Ρωμ. 7, 2-3. Α΄ Κορ. 7, 12-15, 39 κ.ἄ.*), τόσοσιν τάς *θεϊκάς προϋποθέσεις* (διαφορά φύλου, νόμιμος ἡλικία κ.ἄ.), ὅσον καί τάς *ἀρνητικάς προϋποθέσεις* (συγγένεια ἐξ αἵματος καί ἐξ ἀγχιστείας, πνευματική συγγένεια, ὑπάρχων γάμος, ἕτεροθησκεία κ.ἄ.) διά τήν σύναψιν γάμου. Ἡ ποιμαντική εὐαισθησία ἦτο ἀναγκαία ὄχι μόνον διότι ἡ βιβλική παράδοσις καθορίζει τήν σχέσιν τοῦ φυσικοῦ δεσμοῦ τοῦ γάμου μετά τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί διότι ἡ ἐκκλησιαστική πρᾶξις δέν ἀποκλείει τήν πρόσληψιν ὠρισμένων περι γάμου ἀρχῶν τοῦ ἑλληνορωμαϊκοῦ φυσικοῦ Δικαίου, αἱ ὁποῖαι προβάλλουν τόν δεσμόν τοῦ γάμου ἀνδρός καί γυναικός ὡς «*θείου τε καί ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνίαν*» (Μοδεστίνος) καί εἶναι συμβαταί πρός τήν ἀποδιδδομένην ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ἱερότητα τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου.

7. Ὑπό τάς τοσοῦτον δυσχερεῖς συγχρόνους συνθήκας διά τό μυστήριον τοῦ γάμου καί διά τόν ἱερόν θεσμόν τῆς Οἰκογενείας, οἱ ἐπίσκοποι καί οἱ ποιμένες ὀφείλουν νά ἀναπτύξουν σύντονον ἐργασίαν εἰς τόν ποιμαντικόν τομέα διά νά προστατεύσουν τοὺς πιστοὺς πατρικῶς, συμπαριστάμενοι εἰς αὐτούς, διά νά ἐνισχύσουν τήν κλονισθεῖσαν ἐλπίδα αὐτῶν ἐκ τῶν ποικίλων δυσχερειῶν, θεμελιούντες τόν θεσμόν τῆς Οἰκογενείας ἐπί ἀκλονήτων θεμέλιων, τά ὁποῖα οὔτε ἡ βροχή, οὔτε οἱ ποταμοί, οὔτε οἱ ἄνεμοι δύνανται νά καταστρέψουν, ἀφοῦ τά θεμέλια ταῦτα εἶναι ἡ πέτρα, ἡ δέ πέτρα εἶναι ὁ Χριστός (Ματθ. 7, 25).

8. Τό τιθέμενον σήμερον ἐν τῇ κοινωνίᾳ ζήτημα εἶναι ὁ γάμος, ὁ ὁποῖος εἶναι τό κέντρον τῆς Οἰκογενείας καί ἡ Οἰκογένεια δικαιοῦναι τόν γάμον. Ἡ ἀσκουμένη εἰς τόν σύγχρονον κόσμον πίεσις διά τήν ἀναγνώρισιν νέων μορφῶν συμβιώσεως ἀποτελεῖ μίαν πραγματικήν ἀπειλήν διά τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς. Ἡ κρίσις τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογενείας εἰς διαφόρους μορφάς ἀνησυχεῖ βαθέως τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὄχι μόνον ἕνεκα τῶν ἀρνητικῶν συνεπειῶν εἰς τήν δομήν τῆς κοινωνίας, ἀλλά καί ἕνεκα τῆς ἀπειλῆς διά τὰς εἰδικωτέρας σχέσεις εἰς τοὺς κόλπους τῆς παραδοσιακῆς οἰκογενείας. Κύρια θύματα τῶν τάσεων αὐτῶν εἶναι τό ζεύγος καί ἰδιαίτερος τὰ τέκνα, διότι δυστυχῶς αὐτά ὑφίστανται συνήθως ἐκ τῆς παιδικῆς ἤδη ἡλικίας αὐτῶν τό μαρτύριον, καίτοι οὐδεμίαν ἔχουν εὐθύνην δι' αὐτό.

9. Ὁ νομίμως καταγεγραμμένος *πολιτικός γάμος* μεταξύ ἀνδρός καί γυναικός δέν ἔχει μυστηριακόν χαρακτήρα, ἀποτελεῖ πρᾶξιν συμβιώσεως κυρωθεῖσαν ὑπό τοῦ κράτους, διάφορον πρός τόν εὐλογοῦμενον ὑπό τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας γάμον. Τά συνάπτοντα *πολιτικόν γάμον* μέλη τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά ἀντιμετωπίζονται μετά ποιμαντικῆς εὐθύνης, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται διά νά κατανοήσουν τήν ἀξίαν τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου καί τῶν ἐξ αὐτῶν ἀπορρουσῶν εὐλογιῶν δι' αὐτούς.

10. Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀποδέχεται διά τὰ μέλη αὐτῆς *σύμφωνα συμβιώσεως* τοῦ αὐτοῦ φύλου ἢ καί πᾶσαν ἄλλην μορφήν συμβιώσεως διά τὰ μέλη αὐτῆς, διαφόρους τοῦ γάμου. Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά καταβάλλῃ πάσας τάς δυνατάς ποιμαντικάς προσπαθείας, ὥστε τὰ παρεκκλίνοντα μέλη αὐτῆς εἰς τοιαύτας μορφάς συμβιώσεως νά δυνηθοῦν νά κατανοήσουν τήν πραγματικήν ἔννοιαν τῆς μετανοίας καί τῆς ἠύλογημένης ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ἀγάπης.

11. Αἱ βαρύταται συνέπειαι τῆς κρίσεως ταύτης ἐκφράζονται διά τῆς ἐπικινδύνου αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διαζυγίων, τῶν ἀμβλώσεων καί πολλῶν ἄλλων ἐσωτερικῶν προβλημάτων εἰς τήν οἰκογενειακὴν ζωὴν. Αἱ συνέπειαι αὗται εἶναι μία μεγάλη πρόκλησις διά τήν ἀποστολήν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τόν σύγχρονον κόσμον, διό καί οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλουν νά καταβάλλουν πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διά τήν ἀντιμετώπι-

σιν τῶν προβλημάτων αὐτῶν. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καλεῖ ἐν ἀγάπῃ τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καλῆς θελήσεως νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν πιστότητα εἰς τὴν ἱερότητα τῆς οἰκογενείας.

II. Κωλύματα Γάμου

1. Σχετικῶς μέ τὰ κωλύματα γάμου λόγῳ ἐξ αίματος, ἐξ ἀγχιστείας, ἐξ υἰοθεσίας καὶ πνευματικῆς συγγενείας ἰσχύει ὅ,τι προβλέπεται ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων (53 καὶ 54 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου) καὶ τῆς συνωδᾶ τούτοις ἐκκλησιαστικῆς πράξεως, ὡς αὕτη ἐφαρμόζεται σήμερον εἰς τὰς κατὰ τόπους αὐτοκεφάλους Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, καθορίζεται δέ καὶ περιγράφεται ἐν τοῖς Καταστατικοῖς Χάρταις αὐτῶν καὶ ταῖς σχετικαῖς συνοδικαῖς ἀποφάσεσιν αὐτῶν.

2. Περί τοῦ μὴ ἀμετακλήτως λυθέντος ἢ ἀκυρωθέντος γάμου καὶ τοῦ προϋπάρξαντος τρίτου, ἰσχύει ὅτι συνιστοῦν ἀπόλυτα κωλύματα πρὸς συναψιν γάμου, συμφώνως πρὸς τὴν κατηγορηματικῶς καταδικάζουσαν τὴν διγαμίαν καὶ τὸν τέταρτον γάμον Ὁρθόδοξον κανονικὴν παράδοσιν.

3. Συμφώνως πρὸς τοὺς ἱερούς κανόνας κωλύεται κατ' ἀκρίβειαν ἡ ἱερολόγησις γάμου μετὰ τὴν μοναχικὴν κουράν (καν. 16 τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς συνόδου καὶ 44 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ συνόδου).

4. Ἡ ἱερωσύνη ἀποτελεῖ, συμφώνως πρὸς τὴν ἰσχύουσαν κανονικὴν παράδοσιν (κανόν 3 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ συνόδου) κώλυμα πρὸς συναψιν γάμου.

5. Περί τῶν μικτῶν γαμῶν Ὁρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων καὶ μὴ Χριστιανῶν ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅπως

i. ὁ γάμος Ὁρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων κωλύεται κατὰ κανονικὴν ἀκρίβειαν, μὴ δυνάμενος νὰ εὐλογηθῇ (κανόν 72 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ συνόδου) δυνάμενος ὅμως νὰ εὐλογηθῇ κατὰ συγκατάβασιν καὶ διὰ φιλανθρωπίαν, ὑπὸ τόν ρητὸν ὅρον ὅτι τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου τέκνα θέλουν βαπτισθῆ καὶ ἀναπτυχθῆ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

ii. ὁ γάμος Ὁρθοδόξων μετὰ μὴ χριστιανῶν κωλύεται ἀπολύτως κατὰ κανονικὴν ἀκρίβειαν.

6. Ἡ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς περὶ κωλυμάτων γάμου ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως πράξις δέον νὰ λαμβάνη ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς διατάξεις τῆς ἐκασταχοῦ σχετικῆς κρατικῆς νομοθεσίας, ἀνευ ὑπερβάσεως τῶν ὁρίων τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας.

7. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας σχετικῶς ὀφείλει νὰ ἀντιμετωπίζεται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκάστης αὐτοκεφάλου Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῶν ἱερῶν κανόνων, ἐν τῷ πνεύματι τῆς ποιμαντικῆς διακρίσεως, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Σαμπεξύ, 27 Ἰανουαρίου 2016

† ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος,
Πρόεδρος

† ὁ Μητροπολίτης Γέρον Λεοντοπόλεως Γαβριήλ
(ἐκ προσώπου τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας
Θεοδώρου Β')

† ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης Ἀρίσταρχος
(ἐκ προσώπου τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων
Θεοφίλου Γ')

† ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωθιερεὺς Νικόλαος
Μπαλασῶφ
(ἐκ προσώπου τοῦ Πατριάρχου Μόσχας
Κυρίλλου)

† ὁ Σερβίας Εἰρηναῖος

† ὁ Ρουμανίας Δανιήλ

† ὁ Βουλγαρίας Νεόφυτος

† ὁ Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου
Χρυσόστομος Β'

† ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας Γερμανός
(ἐκ προσώπου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος Ἱερωνύμου Β')

† ὁ Ἐπίσκοπος Σιεματίτσε Γεώργιος
(ἐκ προσώπου τοῦ Μητροπολίτου Βαρσοβίας καὶ
πάσης Πολωνίας Σάββα)

† ὁ Τιράνων καὶ πάσης Ἀλβανίας Ἀναστάσιος

† ὁ Πρέσφφ καὶ πάσης Τσεχίας καὶ Σλοβακίας
Ρασισλάβ

Τό Αυτόνομον καί ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ

(Σαμπεζύ-Γενεύη, 10-17 Ὀκτωβρίου 2015)

Ἀπόφασις

Ἡ Ε΄ Προσυνοδική Πανορθόδοξος Διάσκεψις, ἐργασθεῖσα ἐπί τῇ βάσει τοῦ συμφωνηθέντος καί ἐγκριθέντος ὑπό τῆς Διορθοδόξου Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐν Chambésy ἀπό 9ης ἕως 17ης Δεκεμβρίου 2009 κειμένου «Τό Αυτόνομον καί ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ», ἐξήτασε τὰς ἐκκλησιολογικάς, τὰς κανονικάς καί τὰς ποιμαντικάς πτυχάς τοῦ θεσμοῦ τοῦ Αυτόνομου, ἀνεξήτησε δέ τήν ὁμόφωνον διατύπωσιν τῆς ἐνιαίας πανορθοδόξου θέσεως ἐπί τοῦ θέματος.

Τά ἀπασχολήσαντα τήν Ε΄ Προσυνοδικήν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν ζητήματα, τά ὅποια προκύπτουν ἐκ τοῦ ἐπί τοῦ θέματος κειμένου τῆς ὡς ἄνω Διορθοδόξου Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀνεφέροντο:

α) εἰς τήν ἔννοιαν, τό περιεχόμενον καί τὰ ποιήματα σχήματα τοῦ θεσμοῦ τοῦ Αυτόνομου,

β) εἰς τὰς προϋποθέσεις τοπικῆς τινος Ἐκκλησίας διά τήν ζήτησιν τήν Αυτόνομίαν αὐτῆς ἐκ τῆς εἰς ἣν ὑπάγεται Αυτόκεφάλου Ἐκκλησίας,

γ) εἰς τήν ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα τῆς Αυτόκεφάλου Ἐκκλησίας νά κινήσῃ καί νά ὀλοκληρώσῃ τήν διαδικασίαν ἀποδόσεως τῆς Αυτόνομίας εἰς τμήμα τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς, Αυτόνομων Ἐκκλησιῶν μὴ ἰδρυομένων εἰς τόν γεωγραφικόν χῶρον τῆς Ὀρθοδόξου Διασποράς, καί

δ) εἰς τὰς συνειπείας τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς πράξεως διά τὰς σχέσεις τῆς ἀνακηρυχθείσης Αυτόνομου Ἐκκλησίας τόσον πρὸς τήν εἰς ἣν ἀναφέρεται Αυτόκέφαλον Ἐκκλησίαν, ὅσον καί πρὸς τὰς ἄλλας Αυτόκεφάλους Ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας.

1. Ὁ θεσμός τοῦ Αυτόνομου ἐκφράζει κατὰ κανονικόν τρόπον τό καθεστὸς τῆς σχετικῆς ἢ μερικῆς ἀνεξαρτησίας ἑνὸς συγκεκριμένου ἐκκλησιαστικοῦ τμήματος ἐκ τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας τῆς Αυτόκεφάλου Ἐκκλησίας, εἰς τήν ὁποίαν κανονικῶς ἀναφέρεται.

α) Κατὰ τήν ἐφαρμογὴν τοῦ θεσμοῦ τούτου εἰς τήν ἐκκλησιαστικὴν πράξιν διεμορφώθησαν βαθμίδες ἐξαρτήσεως, ἀφορῶσαι εἰς τὰς σχέσεις τῆς Αυτόνομου πρὸς τήν Αυτόκέφαλον Ἐκκλησίαν, εἰς τήν ὁποίαν αὕτη ἀναφέρεται.

β) Ἡ ἐκλογή τοῦ Πρώτου τῆς Αυτόνομου Ἐκκλησίας ἐγκρίνεται ἢ διενεργεῖται ὑπό τοῦ ἀρμοδίου ἐκκλησιαστικοῦ ὄργανου τῆς Αυτόκεφάλου Ἐκκλησίας, τόν Προκαθήμενον τῆς ὁποίας οὗτος μνημονεύει καί εἰς τόν ὅποιον κανονικῶς ἀναφέρεται.

γ) Εἰς τήν λειτουργίαν τοῦ θεσμοῦ τοῦ Αυτόνομου ὑφίστανται διάφορα σχήματα κατὰ τήν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ εἰς τήν ἐκκλησιαστικὴν πράξιν, τὰ ὅποια προσδιορίζονται ἐκ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐξαρτήσεως τῆς Αυτόνομου ἀπὸ τήν Αυτόκέφαλον Ἐκκλησίαν.

δ) Εἰς σχήματά τινα ὁ βαθμὸς ἐξαρτήσεως τῆς Αυτόνομου Ἐκκλησίας ἐκφράζεται καί διά τῆς συμμετοχῆς τοῦ Πρώτου αὐτῆς εἰς τήν Σύνοδον τῆς Αυτόκεφάλου Ἐκκλησίας.

2. Ἡ κίνησις καί ἡ ὀλοκλήρωσις τῆς διαδικασίας διά τήν ἀπόδοσιν τοῦ Αυτόνομου εἰς τμήμα τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας τῆς Αυτόκεφάλου Ἐκκλησίας ἀνήκει εἰς τήν κανονικὴν ἀρμοδιότητα αὐτῆς, πρὸς τήν ὁποίαν ἀναφέρεται ἢ ἀνακηρυσσομένη Αυτόνομος Ἐκκλησία. Οὕτως:

α) Ἡ ζητοῦσα τήν Αυτόνομίαν αὐτῆς τοπικὴ Ἐκκλησία, ἐάν διαθέτῃ τὰς ἀναγκαίας ἐκκλησια-

στικάς και ποιμαντικάς προϋποθέσεις, υποβάλλει τό σχετικόν αίτημα εις τήν πρός ἣν ἔχει τήν ἀναφοράν αὐτῆς Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν, ἐξηγοῦσα καί τούς σοβαρούς λόγους, οἱ ὁποῖοι ὑπαγορεύουν τήν ὑποβολήν τοῦ αἰτήματος αὐτῆς.

- β) Ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία, δεχομένη τό αίτημα αὐτῆς, ἀξιολογεῖ ἐν Συνόδῳ τάς προϋποθέσεις καί τούς λόγους τῆς ὑποβολῆς τοῦ αἰτήματος καί ἀποφασίζει διά τήν ἀπόδοσιν ἢ μή τοῦ Αὐτονόμου. Εἰς περίπτωσιν θετικῆς ἀποφάσεως ἐκδίδει τόν σχετικόν Τόμον, ὁ ὁποῖος καθορίζει τά γεωγραφικά ὄρια καί τάς σχέσεις τῆς Αὐτονόμου πρός τήν εἰς ἣν ἀναφέρεται Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν, συμφώνως πρός τά καθιερωμένα κριτήρια τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως.
- γ) Ὁ Προκαθήμενος τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας ἀνακοινοῖ πρός τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καί τάς ἄλλας Αὐτοκεφάλους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας τήν ἀνακήρυξιν τῆς Αὐτονόμου Ἐκκλησίας.
- δ) Ἡ Αὐτόνομος Ἐκκλησία ἐκφράζεται διά τῆς ἐξ ἧς ἔλαβε τήν αὐτονομίαν αὐτῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας εἰς τάς διορθόδοξους, διαχριστιανικάς καί διαθρησκευτικάς σχέσεις αὐτῆς.
- ε) Ἐκάστη Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία δύναται νά παραχωρή αὐτόνομον καθεστῶς μόνον ἐντός τῶν ὁρίων τῆς κανονικῆς γεωγραφικῆς περιφερείας αὐτῆς. Εἰς τόν χῶρον τῆς Ὁρθοδόξου Διασπορᾶς δέν ἰδρύονται Αὐτόνομοι Ἐκκλησίαι, εἰ μή μόνον μετά πανορθόδοξον συναίνεσιν, ἐξασφαλιζομένην ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κατά τά πανορθόδοξως ἰσχύοντα.
- στ) Εἰς περιπτώσεις ἀπονομῆς αὐτονόμου καθεστῶτος εἰς τήν ἰδίαν γεωγραφικήν ἐκκλησιαστικήν περιοχὴν ὑπό δύο Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, καί, ὡς ἐκ τούτου, ἐγειρομένης ἀμφισβητήσεως ἑκατέρου Αὐτονόμου, αἱ ἐμπλεκόμενα πλευράι ἀναφέρονται, ὁμοῦ ἢ κεχω-

ρισμένως, εἰς τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην ἵνα οὗτος ἐξεύρη τήν κανονικήν λύσιν ἐπὶ τοῦ θέματος κατά τά πανορθόδοξως ἰσχύοντα.

3. Αἱ ἐκ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Αὐτονόμου προκύπτουσαι διά τήν Αὐτόνομον Ἐκκλησίαν καί τήν σχέσιν αὐτῆς πρός τήν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν συνέπειαι εἶναι αἱ κάτωθι:

- α) Ὁ Πρῶτος τῆς Αὐτονόμου Ἐκκλησίας μνημονεύει μόνον τοῦ ὀνόματος τοῦ Προκαθημένου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας.
- β) Τό ὄνομα τοῦ Πρώτου τῆς Αὐτονόμου Ἐκκλησίας δέν ἀναγράφεται εἰς τά Δίπτυχα.
- γ) Ἡ Αὐτόνομος Ἐκκλησία παραλαμβάνει τό Ἅγιον Μύρον ἐκ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας.
- δ) Οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Αὐτονόμου Ἐκκλησίας ἐκλέγονται καί καθίστανται ὑπό τοῦ ἀρμοδίου ἐκκλησιαστικοῦ ὄργάνου αὐτῆς. Εἰς περίπτωσιν βεβαίας πρός τοῦτο ἀδυναμίας τῆς Αὐτονόμου Ἐκκλησίας, ἐπικουρεῖται αὕτη ὑπό τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας εἰς ἣν ἀναφέρεται.

Σαμπεζύ, 15 Ὀκτωβρίου 2015

- † ὁ Περγάμου Ἰωάννης, Πρόεδρος
 † ὁ Καλῆς Ἐλπίδος Σέργιος
 † Μητροπολίτης Δαμασκηνός
 (Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας)
 † ὁ Καπιτωλιάδος Ἡσύχιος
 † ὁ Βολοκολάμοσ Ἰλαρίων
 † ὁ Μαυροβουνίου καί Παραθαλασσίας
 Ἀμφιλόχιος
 † ὁ Τιργκοβιστίου Νήφων
 † ὁ Βάρνης Ἰωάννης
 † ὁ Ζουκδίδι καί Τσαῖσι Γεράσιμος
 † ὁ Πάφου Γεώργιος
 † ὁ Περιστερίου Χρυσόστομος
 † ὁ Σιεματίτσε Γεώργιος
 † ὁ Κορυτσᾶς Ἰωάννης
 † ὁ Μιχαλόβτσε Γεώργιος
 † ὁ Ἑλβετίας Ἱερεμίας,
 Γραμματεὺς ἐπὶ τῆς Προπαρασκευῆς
 τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου

Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν Κόσμον

(Σαμπεζύ-Γενεύη, 10-17 Ὀκτωβρίου 2015)

Ἀπόφασις

1. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, οὔσα ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἐν τῇ βαθύτῃ ἐκκλησιαστικῇ αὐτοσυνειδησίᾳ αὐτῆς πιστεύει ἀκραδάντως ὅτι κατέχει κυρίαν θέσιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς προωθήσεως τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν ἐντὸς τοῦ συγχρόνου κόσμου.

2. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεμελιοῖ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ γεγονότος τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι καὶ τοῖς μυστηρίοις. Ἡ ἐνότης αὕτη ἐκφράζεται διὰ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ τῆς πατερικῆς παραδόσεως καὶ βιοῦται μέχρι σήμερον ἐν αὐτῇ. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει τὴν ἀποστολήν καὶ ὑποχρέωσιν ἵνα μεταδίδῃ καὶ κηρύττῃ πᾶσαν τὴν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ καὶ τῇ Ἱερᾷ Παραδόσει ἀλήθειαν, ἥτις καὶ προσδίδει τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸν καθολικὸν αὐτῆς χαρακτήρα.

3. Ἡ εὐθύνη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐνότητα, ὡς καὶ ἡ οἰκουμενικὴ αὐτῆς ἀποστολή ἐξεφράσθησαν ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Αὗται ἰδιαίτερος προέβαλον τὸν μεταξὺ τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας ὑφιστάμενον ἄρρηκτον δεσμόν.

4. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀδιαλείπτως προσηυχομένη «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», ἐκαλλιέργει πάντοτε διάλογον μετὰ τῶν ἐξ αὐτῆς διεστώτων, τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακρᾶν, ἐπρωτοστάτησε μάλιστα εἰς τὴν σύγχρονον ἀναζήτησιν ὁδῶν καὶ τρόπων τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, μετέσχε τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῆς καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ περαιτέρω ἐξέλιξιν αὐτῆς. Ἄλλωστε, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλη-

σία χάρις εἰς τὸ διακρίνον αὐτὴν οἰκουμενικὸν καὶ φιλάνθρωπον πνεῦμα, θεοκελεύστως αἰτούμενον «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α΄ Τιμ. 2, 4), ἀείποτε ἠγωνίσθη ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος. Διό, ἡ Ὁρθόδοξος συμμετοχὴ εἰς τὴν κίνησιν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν οὐδόλως τυγχάνει ξένη πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀποτελεῖ συνεπῆ ἔκφρασιν τῆς ἀποστολικῆς πίστεως καὶ παραδόσεως, ἐντὸς νέων ἱστορικῶν συνθηκῶν.

5. Οἱ σύγχρονοι διμερεῖς θεολογικοὶ διάλογοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς καὶ ἡ συμμετοχὴ αὐτῆς εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν ἐρείδονται ἐπὶ τῆς συνειδήσεως ταύτης τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ αὐτῆς πνεύματος ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀναζητήσεως, βάσει τῆς πίστεως καὶ τῆς παραδόσεως τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῆς ἀπολεσθείσης ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν.

6. Κατὰ τὴν ὄντολογικὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐνότης αὐτῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ διαταραχθῇ. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ἱστορικὴν ὑπαρξιν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ πιστεύει ὅτι αἱ πρὸς ταύτας σχέσεις αὐτῆς πρέπει νὰ στηρίζωνται ἐπὶ τῆς ὑπ' αὐτῶν ὅσον ἔνεστι ταχύτερας καὶ ἀντικειμενικότερας ἀποσαφήνσεως τοῦ ὅλου ἐκκλησιολογικοῦ θέματος καὶ ἰδιαίτερος τῆς γενικωτέρας παρ' αὐταῖς διδασκαλίας περὶ μυστηρίων, χάριτος, ἱερωσύνης καὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς. Οὕτω, ἦτο εὖνους καὶ θετικῶς διατεθειμένη τόσον διὰ θεολογικούς, ὅσον καὶ διὰ ποιμαντικούς λόγους, πρὸς θεολογικὸν διάλογον μετὰ διαφόρων χριστιανι-

κῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν καί πρὸς τὴν συμμετοχὴν γενικώτερον εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν τῶν νεωτέρων χρόνων, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι διὰ τοῦ διαλόγου δίδει δυναμικὴν μαρτυρίαν τοῦ πληρώματος τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας καί τῶν πνευματικῶν αὐτῆς θησαυρῶν πρὸς τοὺς ἐκτός αὐτῆς, μέ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν προλείανσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδηγούσης πρὸς τὴν ἐνότητα.

7. Ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω πνεῦμα, ἅπασαι αἱ κατὰ τόπους Ἀγιώτατοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησιαὶ συμμετέχουν σήμερον ἐνεργῶς εἰς ἐπισήμους θεολογικοὺς διαλόγους, ἡ δὲ πλειονότης ἐξ αὐτῶν καί εἰς διαφοροὺς ἐθνικοὺς, περιφερειακοὺς καί διεθνεῖς διαχριστιανικοὺς ὀργανισμοὺς, παρά τὴν προκύψασαν βαθεῖαν κρίσιν εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν. Ἡ πολυσχιδῆς αὕτη δραστηριότης τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πηγάζει ἐκ τοῦ αἰσθήματος ὑπευθυνότητος καί ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ ἀμοιβαία κατανόησις, ἡ συνεργασία καί αἱ κοιναὶ προσπάθειαι πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος τυγχάνουν οὐσιώδεις, «ἵνα μὴ ἐγκοπὴν τινὰ δῶμεν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. 9, 12).

8. Βεβαίως, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, διαλεγόμενη μετὰ τῶν λοιπῶν Χριστιανῶν, δὲν παραγνωρίζει τὰς δυσκολίας τοῦ τοιοῦτου ἐγχειρήματος, κατανοεῖ ὅμως ταύτας ἐν τῇ πορείᾳ πρὸς τὴν κοινὴν κατανόησιν τῆς παραδόσεως τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας καί ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ «ὄλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας» (στιχηρόν Ἐσπερινοῦ Πεντηκοστῆς), θά «ἀναπληρώσῃ τὰ ἐλλείποντα» (εὐχὴ χειροτονίας). Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὰς σχέσεις αὐτῆς πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον δὲν στηρίζεται μόνον εἰς τὰς ἀνθρωπίνας δυνάμεις τῶν διεξαγόντων τοὺς διαλόγους, ἀλλ' ἀπεκδέχεται πρωτίστως τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου, εὐχρηθέντος «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν» (Ἰω. 17, 21).

9. Οἱ σύγχρονοι διμερεῖς θεολογικοὶ διάλογοι, κηρυχθέντες ὑπὸ Πανορθόδοξων Διασκέψεων, ἐκφράζουν τὴν ὁμόθυμον ἀπόφασιν πασῶν τῶν κατὰ τόπους ἀγιωτάτων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν χρέος νὰ συμμετέχουν ἐνεργῶς καί συνεχῶς εἰς τὴν διεξαγωγὴν αὐτῶν, ἵνα μὴ πα-

ρακωλῦται ἡ ὁμόφωνος μαρτυρία τῆς Ὁρθόδοξίας πρὸς δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ. Ἐν ἣ περιπτώσει τοπικὴ τις Ἐκκλησία ἤθελεν ἀποφασίσει νὰ μὴ ὀρίσῃ ἐκπροσώπους αὐτῆς εἰς τινὰ διάλογον ἢ συνέλευσιν διαλόγου, ἐὰν ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν εἶναι πανορθόδοξος, ὁ διάλογος συνεχίζεται. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ διαλόγου ἢ τῆς συνελεύσεως ἀντιστοίχως, ἡ ἀπουσία τοπικῆς Ἐκκλησίας τινός δέον ὅπως συζητηθῇ ὅπωςδήποτε ὑπὸ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐπιτροπῆς τοῦ διαλόγου πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἀλληλεγγύης καί τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

10. Τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀνακύπτουν κατὰ τὰς θεολογικὰς συζητήσεις τῶν Μεικτῶν Θεολογικῶν Ἐπιτροπῶν δὲν συνιστοῦν πάντοτε ἐπαρκῆ αἰτιολόγησιν μονομεροῦς ἀνακλήσεως τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς ἢ καί ὀριστικῆς διακοπῆς τῆς συμμετοχῆς αὐτῆς ὑπὸ τινος κατὰ τόπον Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἡ ἀποχώρησις ἐκ τοῦ διαλόγου Ἐκκλησίας τινός δέον ὅπως κατὰ κανόνα ἀποφεύγεται, καταβαλλομένων τῶν δεουσῶν διορθόδοξων προσπαθειῶν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς ὀλοκληρίας τῆς ἐν τῷ διαλόγῳ τούτῳ ὀρθόδοξου Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἐὰν τοπικὴ τις Ἐκκλησία ἢ καί ἄλλαι τινές Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησιαὶ ἀρῶνται νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰς συνελεύσεις τῆς Μεικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς ὀρισμένου διαλόγου, ἐπικαλούμεναι σοβαροὺς ἐκκλησιολογικοὺς, κανονικοὺς, ποιμαντικούς ἢ ἠθικῆς φύσεως λόγους, ἡ Ἐκκλησία ἢ αἱ Ἐκκλησιαὶ αὗται κοινοποιοῦν ἐγγράφως τὴν ἄρνησιν αὐτῶν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη καί εἰς πάσας τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας κατὰ τὰ πανορθόδοξως ἰσχύοντα. Κατὰ τὴν πανορθόδοξον διαβούλευσιν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀναζητεῖ τὴν ὁμόφωνον συναίνεσιν τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν διὰ τὰ ἐφ' ἑξῆς δέοντα γενέσθαι, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς ἐπαναξιολογήσεως τῆς πορείας τοῦ συγκεκριμένου θεολογικοῦ διαλόγου, ἐφ' ὅσον τοῦτο κριθῆ ὁμοφώνως ἀναγκαῖον.

11. Ἡ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν θεολογικῶν διαλόγων ἀκολουθουμένη μεθοδολογία ἀποσκοπεῖ εἰς τε τὴν λύσιν τῶν παραδεδομένων θεολογικῶν διαφορῶν ἢ τῶν τυχόν νέων διαφοροποιή-

σεων και εις την αναζήτησιν των κοινών στοιχείων της χριστιανικής πίστεως, προϋποθέτει δέ την σχετική πληροφόρησιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξελίξεων τῶν διαλόγων. Ἐν περιπτώσει ἀδυναμίας ὑπερβάσεως συγκεκριμένης τινός θεολογικῆς διαφορᾶς ὁ θεολογικός διάλογος δύναται νά συνεχίζεται, καταγεγραμμένης τῆς διαπιστωθείσης ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου θέματος θεολογικῆς διαφωνίας καὶ ἀνακοινουμένης τῆς διαφωνίας ταύτης πρὸς πάσας τὰς κατά τόπους Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας διὰ τὰ ἐφ' ἐξῆς δέοντα γενέσθαι.

12. Εἶναι εὐνόητον ὅτι κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν θεολογικῶν διαλόγων κοινός πάντων σκοπός εἶναι ἡ τελικὴ ἀποκατάστασις τῆς ἐν τῇ ὀρθῇ πίστει καὶ τῇ ἀγάπῃ ἐνότητος. Ὅποσδήποτε ὅμως αἱ ὑφιστάμενα θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιολογικὰ διαφορὰ ἐπιτρέπουν ποιᾶν τινα ἱεράρχησιν ὡς πρὸς τὰς ὑφιστάμενας δυσχερείας διὰ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ πανορθόδοξου τεθειμένου σκοποῦ. Ἡ ἐτερότης τῶν προβλημάτων ἐκάστου διμεροῦς διαλόγου προϋποθέτει διαφοροποίησιν μὲν τῆς τηρηθησομένης ἐν αὐτῷ μεθοδολογίας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διαφοροποίησιν σκοποῦ, διότι ὁ σκοπός εἶναι ἐνιαῖος εἰς πάντας τοὺς διαλόγους.

13. Ἐν τούτοις, ἐπιβάλλεται, ἐν περιπτώσει ἀνάγκης, ὅπως ἀναληφθῆ προσπάθεια συντονισμοῦ τοῦ ἔργου τῶν διαφόρων Διορθόδοξων Θεολογικῶν Ἐπιτροπῶν, τοσούτω μᾶλλον ὅσω ἡ ὑπάρχουσα ἄρρηκτος ὀντολογικὴ ἐνότης τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρέπει νά ἀποκαλύπτηται καὶ ἐκδηλοῦται καὶ ἐν τῷ χώρῳ τῶν διαλόγων τούτων.

14. Ἡ περὰ τῶν οἰουδήποτε ἐπισήμως κηρυχθέντος θεολογικοῦ διαλόγου συντελεῖται διὰ τῆς ὀλοκληρώσεως τοῦ ἔργου τῆς ἀντιστοίχου Μεικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅποτε ὁ Πρόεδρος τῆς Διορθόδοξου Ἐπιτροπῆς ὑποβάλλει ἔκθεσιν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὁ ὁποῖος, ἐν συμφωνίᾳ καὶ μετὰ τῶν Προκαθημένων τῶν κατά τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, κηρύσσει τὴν λήξιν τοῦ διαλόγου. Οὐδεὶς διάλογος θεωρεῖται περατωθεὶς πρὶν ἢ κηρυχθῆ λήξας διὰ τοιαύτης πανορθόδοξου ἀποφάνσεως.

15. Ἡ μετὰ τὴν τυχόν ἐπιτυχῆ ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου θεολογικοῦ τινος διαλόγου πανορθόδοξος ἀπόφασις διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησια-

στικῆς κοινωνίας δέον ὅπως ἐρείδεται ἐπὶ τῆς ὁμοφωνίας πασῶν τῶν κατά τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

16. Ἐν ἐκ τῶν κυρίων ὀργάνων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως εἶναι τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.). Ὁρισμένοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ὑπῆρξαν ἰδρυτικά μέλη καὶ ἐν συνεχείᾳ ἅπασαι ἀπέβησαν μέλη αὐτοῦ. Τὸ Π.Σ.Ε. εἶναι ἐν συγκεκριμένον διαχριστιανικόν σῶμα, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι τοῦτο δέν συμπεριλαμβάνει ἅπασας τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας. Παρὰλλήλως, ὑφίστανται καὶ ἄλλοι διαχριστιανικοὶ ὀργανισμοὶ καὶ περιφερειακὰ ὀργανα, ὡς ἡ Διάσκεψις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν (Κ.Ε.Κ.) καὶ τὸ Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν Μέσης Ἀνατολῆς (Σ.Ε.Μ.Α.). Ταῦτα μετὰ τοῦ Π.Σ.Ε. πληροῦν σημαντικὴν ἀποστολὴν διὰ τὴν προώθησιν τῆς ἐνότητος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι Γεωργίας καὶ Βουλγαρίας ἀπεχώρησαν ἐκ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ἡ μὲν πρώτη ἐν ἔτει 1997, ἡ δὲ δευτέρα ἐν ἔτει 1998, ὡς ἔχουσαι ἰδίαν αὐτῶν γνώμην περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ οὕτω δέν συμμετέχουν εἰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων διαχριστιανικῶν ὀργανισμῶν δραστηριότητας.

17. Αἱ Ὁρθόδοξοι κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι-μέλη τοῦ Π.Σ.Ε., μετέχουν πλήρως καὶ ἰσοτίμως ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ συμβάλλουν δι' ὄλων τῶν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν μέσων εἰς τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν προαγωγὴν τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπεδέχθη προθύμως τὴν ἀπόφασιν τοῦ Π.Σ.Ε. νά ἀνταποκριθῆ εἰς τὸ αἶτημα τῆς περὶ συστάσεως Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν Ὁρθόδοξον συμμετοχὴν εἰς τὸ Π.Σ.Ε., συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολὴν τῆς Διορθόδοξου Συναντήσεως τῆς Θεσσαλονίκης (1998). Τὰ ὑπὸ τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς καθιερωθέντα κριτήρια, τὰ ὁποῖα προετάθησαν ὑπὸ τῶν Ὁρθόδοξων καὶ ἐγένοντο δεκτὰ ὑπὸ τοῦ Π.Σ.Ε., ὠδήγησαν εἰς τὴν σύστασιν τῆς Μονίμου Ἐπιτροπῆς Συνεργασίας καὶ Συναινέσεως, ἐπεκυρώθησαν καὶ ἐνετάχθησαν εἰς τὸ Καταστατικόν καὶ εἰς τὸν Κανονισμὸν λειτουργίας τοῦ Π.Σ.Ε.

18. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πιστή εἰς τὴν ἐκκλησιολογίαν αὐτῆς, εἰς τὴν ταυτότητα τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς δομῆς καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, συμμετέχουσα ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ Π.Σ.Ε., οὐδόλως ἀποδέχεται τὴν ἰδέαν τῆς «ισότητος τῶν Ὁμολογιῶν» καὶ οὐδόλως δύναται νὰ δεχθῆ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὡς τινα διομολογιακὴν προσαρμογὴν. Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, ἡ ἐνότης ἢ ὅποια ἀναζητεῖται ἐν τῷ Π.Σ.Ε. δέν δύναται νὰ εἶναι προῖόν μόνον θεολογικῶν συμφωνιῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν τοῖς μυστηρίοις τηρουμένης καὶ βιωμένης ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἐνότητος τῆς πίστεως.

19. Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι μέλη θεωροῦν ὡς ἀπαραίτητον ὄρον τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Π.Σ.Ε. τὸ ἄρθρον-βάσιν τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ, συμφώνως τῷ ὁποίῳ, μέλη αὐτοῦ δύναται νὰ εἶναι μόνον αἱ Ἐκκλησίαι καὶ αἱ Ὁμολογίαι, αἱ ἀναγνωρίζουσαι τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν ὡς Θεόν καὶ Σωτῆρα κατὰ τὰς Γραφάς καὶ ὁμολογοῦσαι τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, Πατέρα, Υἱόν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα κατὰ τὸ Σύμβολον Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως. Ἔχουν δέ βαθεῖαν τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ ἐκκλησιολογικαὶ προϋποθέσεις τῆς Δηλώσεως τοῦ Toronto (1950), τιτλοφορουμένης «Ἡ Ἐκκλησία, αἱ Ἐκκλησίαι καὶ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» εἶναι κεφαλαιώδους σημασίας διὰ τὴν Ὁρθόδοξον συμμετοχὴν εἰς τὸ Συμβούλιον. Ὅθεν, αὐτονόητον, ὅτι τὸ Π.Σ.Ε. δέν εἶναι καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ καταστή ὑπέρ-Ἐκκλησία. «Σκοπὸς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν δέν εἶναι νὰ διαπραγματεύεται ἐνώσεις μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπερ δύναται νὰ γίνῃ μόνον ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνεργουσῶν ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, ἀλλὰ νὰ φέρῃ τὰς Ἐκκλησίας εἰς ζῶσαν ἐπαφὴν πρὸς ἀλλήλας καὶ νὰ προαγάγῃ τὴν μελέτην καὶ συζήτησιν τῶν ζητημάτων τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος» (Δήλωσις τοῦ Toronto, § 2).

20. Αἱ προοπτικαὶ τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν προσδιορίζονται πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἤδη διαμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς πα-

ραδόσεως (κανόνες 7 τῆς Β καὶ 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῶν συνόδων).

21. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τῆς Ἐπιτροπῆς «Πίστις καὶ Τάξις» καὶ μετ' ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ τὴν μέχρι τοῦδε θεολογικὴν αὐτῆς προσφορὰν. Ἐκτιμᾷ θετικῶς τὰ ὑπ' αὐτῆς ἐκδοθέντα θεολογικά κείμενα, τῇ σπουδαίᾳ συνεργίᾳ καὶ ὀρθόδοξον θεολόγων, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν ἀξιόλογον βῆμα εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν διὰ τὴν προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐν τούτοις ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διατηρεῖ ἐπιφυλάξεις διὰ κεφαλαιώδη ζητήματα πίστεως καὶ τάξεως.

22. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἀτόμων ἢ ὁμάδων, ἐπὶ προφάσει τηρήσεως ἢ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνήσιας Ὁρθοδοξίας. Ὡς μαρτυρεῖ ἡ ὅλη ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ διατήρησις τῆς γνήσιας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἀνεκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τὸν ἀρμόδιον καὶ ἔσχατον κριτὴν περὶ τῶν θεμάτων πίστεως.

23. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει κοινὴν τὴν συνείδησιν περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τοῦ διαχριστιανικοῦ θεολογικοῦ διαλόγου, διό καὶ κρίνει ἀναγκαῖον νὰ συνοδεύηται οὗτος πάντοτε ὑπὸ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ μαρτυρίας διὰ πράξεων ἀμοιβαίας κατανοήσεως καὶ ἀγάπης, αἱ ὁποῖαι ἐκφράζουν τὴν «ἀνεκλάλητον χαρὰν» τοῦ Εὐαγγελίου (Α΄ Πέτρ. 1, 8), ἀποκλειομένης πάσης πράξεως προσηλυτισμοῦ ἢ ἄλλης προκλητικῆς ἐνεργείας ὁμολογιακοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτό, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ σημαντικόν ὅπως ὅλοι οἱ χριστιανοί, ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῶν κοινῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς πίστεως ἡμῶν, προσπαθῶμεν νὰ δώσωμεν εἰς τὰ ἀκανθώδη προβλήματα, διὰ τῶν ὁποίων προκαλεῖ ἡμᾶς ὁ σύγχρονος κόσμος, μίαν ὀλοπρόθυμον καὶ ἀλληλέγγυον ἀπάντησιν, βασιζομένην εἰς τὸ ἰδανικόν πρότυπον τοῦ ἐν Χριστῷ καινοῦ ἀνθρώπου.

24. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει συνείδησιν τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ κίνησις πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν λαμβάνει νέας μορφάς, ἵνα ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς νέας συνθήκας καὶ ἀντιμετωπίσῃ τὰς νέας προκλήσεις τοῦ συγχρόνου

κόσμου. Είναι απαραίτητος ή συνέχισις τῆς μαρτυρίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τόν διηρημένον χριστιανικόν κόσμον ἐπί τῇ βάσει τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως καί πίστεώς της.

Δεόμεθα ὅπως οἱ χριστιανοί ἐργασθῶσιν ἀπό κοινού, ὥστε νά ἀποβῇ ἐγγύς ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Κύριος θά ἐκπληρώσῃ τήν ἐλπίδα τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καί «γενήσεται μία ποιμήν, εἷς ποιμήν» (Ἰω. 10, 16).

Σαμπεζύ, 15 Ὀκτωβρίου 2015

† ὁ Περγάμου Ἰωάννης, Πρόεδρος
† ὁ Καλῆς Ἐλπίδος Σέργιος
† Μητροπολίτης Δαμασκηνός
(Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας)

† ὁ Καπιτωλιάδος Ἡσύχιος
† ὁ Βολοκολάμοσ Ἰλαρίων
† ὁ Μαυροβουνίου καί Παραθαλασσίας
Ἄμφιλόχιος
† ὁ Τιργκοβιστίου Νήφων
† ὁ Βάρνης Ἰωάννης
† ὁ Ζουκδίδι καί Τσαῖσι Γεράσιμος
† ὁ Πάφου Γεώργιος
† ὁ Περιστερίου Χρυσόστομος
† ὁ Σιεματίσε Γεώργιος
† ὁ Κορυτσᾶς Ἰωάννης
† ὁ Μιχαλόβτσε Γεώργιος
† ὁ Ἑλβετίας Ἱερεμίας, Γραμματεὺς
ἐπί τῆς Προπαρασκευῆς
τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Σύνοδου

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

‘Ο Συνοδικός Έορτασμός τῆς Κυριακῆς τῆς ‘Ορθοδοξίας

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί ‘Αγίου Βλασίου κ. Γεροθέου

(‘Ομιλία στόν ‘Ιερό Ναό ‘Αγίου Διονυσίου ‘Αρεοπαγίτου, 20.3.2016)

Συνοδική Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ ‘Αρχιεπισκόπου ‘Αθηνῶν καί πάσης ‘Ελλάδος κ. Γερονύμου τελέσθηκε τό πρωί τῆς Κυριακῆς 20.3.2016 στόν ‘Ιερό Ναό ‘Αγίου Διονυσίου ‘Αρεοπαγίτου, μέ ἀφορμή τήν έορτή τῆς Α΄ Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν, κατά τήν ὁποία έορτάζεται Πανορθόδοξως ἡ ἀναστήλωση τῶν ‘Ιερῶν Εἰκόνων, ἡ ὁποία καθιερώθηκε τό 843 ἀπό τήν Αὐτοκράτειρα Θεοδώρα, τόν υἱό της Μιχαήλ τόν Γ΄ καί τόν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Μεθόδιο τόν ‘Ομολογητή.

Παρέστη ὁ Πρόεδρος τῆς ‘Ελληνικῆς Δημοκρατίας κ. Προκόπης Παυλόπουλος, ὁ ὁποῖος ἀνέγνωσε, κατά τό ἔθιμο, τό Σύμβολο τῆς Πίστεως, μέλη τῆς Κυβερνήσεως, Βουλευτές, Πρέσβεις τῶν ‘Ορθόδοξων Κρατῶν, ἐκπρόσωποι τῶν Σωμάτων ‘Ασφαλείας.

Τόν πανηγυρικό τῆς ἡμέρας, ἐξεφώνησε ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου καί ‘Αγίου Βλασίου κ. Γερόθεος, ὁ ὁποῖος ἀνέφερε ὅτι ἡ έορτή αὐτή συνδέει στενά τήν θεολογία μέ τήν ἱστορία. ‘Ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου ὑπογράμμισε πῶς «μετά τήν Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδο, ἡ ὁποία θεολόγησε γιά τήν σπουδαιότητα τῶν ἱερῶν εἰκόνων καί θέσπισε τήν σύνδεση τῆς θεολογίας μέ τήν ἱστορία, ἤτοι τήν ἐνσάρκωση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, καί ὄχι μέ τόν στοχασμό, τίς φαντασιώσεις, τίς ἰδέες καί τούς διαλεκτικούς συλλογισμούς, παρατηρήθηκε ἡ ἐκτροπή τῆς συνδέσεως τῆς θεολογίας μέ τήν πολιτική, τήν ἐγκοσμοκρατική σκοπιμότητα σέ Δύση καί ‘Ανατολή, πού διασώζεται μέχρι σήμερα. Θά γίνη μία μικρή ἀναφορά στό θέμα αὐτό, δηλαδή τό τί ἐπακολούθησε τόσο στήν Δύση ὅσο καί στήν ‘Ανατολή μετά τήν Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδο, ἡ ὁποία καθιέρωσε τήν ἀξία καί τήν θεολογία τῶν ἱερῶν εἰκόνων».

Σέ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας τοῦ ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου ἐπεσήμανε πῶς «ἡ ὀρθόδοξη εἰκόνα ἐκφράζει ἱστορική πραγματικότητα καί ὄχι φανταστική, παρουσιάζει τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ στήν ἱστορία, τήν Θεοτόκο Μητέρα Του, ἀλλά καί τούς τραυματίες τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ πού εἶναι οἱ ἐράσμοι φίλοι Του. Συγχρόνως, ἀγιογραφεῖ τήν μεταμορφωμένη ἱστορία, δηλαδή τήν μεταμόρφωση τοῦ σώματος καί τήν ἀλλαγὴ τῆς κτίσεως ἀπό τήν ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, γι’ αὐτό ἡ ὀρθόδοξη εἰκόνα πλέει μέσα στήν δόξα, πού εἶναι τό φῶς τοῦ Θεοῦ, καί εἶναι ἡ μέθεξη ἀπό τώρα τῆς μέλλουσας οὐράνιας δόξας».

Πρό τῆς ‘Απολύσεως τῆς Θείας Λειτουργίας ἔλαβε χώρα Λιτάνευση τῶν ‘Ιερῶν Εἰκόνων σέ ἀνάμνηση τῆς ἀναστήλωσης τῶν ‘Ιερῶν Εἰκόνων τό ἔτος 843.

‘Ακολουθεῖ ὁλόκληρη ἡ ὁμιλία τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου:

Θεολογία καί ἱστορία

‘Εξοχώτατε Πρόεδρε τῆς ‘Ελληνικῆς Δημοκρατίας,
Μακαριώτατε ‘Αρχιεπίσκοπε ‘Αθηνῶν καί πάσης ‘Ελλάδος,

‘Η σύνδεση τῆς Κυριακῆς τῆς ‘Ορθοδοξίας μέ τήν ἀναστήλωση τῶν ἱερῶν εἰκόνων, πού ἔγινε τό ἔτος 843, καί στό βάθος ἡ σύνδεσή της μέ τήν ἀπόφαση τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τό ἔτος 787, ἡ ὁποία ἀπεφάνθη γιά τήν τιμητική προσκύνηση τῶν ἱερῶν εἰκόνων, γιά ἰσχυρούς θεολογικούς λόγους, εἶναι ἓνα σημαντικό γεγονός πού ἔχει μεγάλη διαχρονική σημασία, ἀλλά καί καταπληκτική ἐπικαιρότητα.

Κατ' ἀρχάς, ὅπως μπορεῖ νά παρατηρήση κανεῖς, ἡ ἑορτὴ αὐτὴ συνδέει στενά τὴν θεολογία μὲ τὴν ἱστορία. Πρόκειται γιὰ ἓνα ἱστορικό γεγονός πού πραγματοποιήθηκε τόν 8ο καί 9ο αἰῶνα, καί γιὰ θεολογία πού εἶναι συνέχεια τῆς Χριστολογικῆς θεολογίας τῶν πρώτων αἰώνων.

Ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἥτοι ἡ θεολογία τῆς οἰκονομίας καί τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐνώσεως κτιστοῦ καί ἀκτίστου στό πρόσωπο τοῦ Λόγου, ἔγινε σέ συγκεκριμένο τόπο καί χρόνο, μέσα στήν ἱστορία. Ἔτσι, ἡ θεολογία περὶ τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία διακηρύσσουν οἱ ἱερέες εἰκόνες, διακηρύσσεται καί ἀπό τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο κατὰ τόν 8ο αἰῶνα, πού σημαίνει ὅτι ἡ θεολογία συνδέεται μὲ τὴν ἱστορία καί ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι «θεολογία γεγονότων» καί ὄχι ἀφηρημένων στοχασμῶν καί διαλεκτικῶν συλλογισμῶν. Καί ἐπειδὴ ἡ ἱστορία ἐμπλέκεται μὲ τὴν πολιτική, γι' αὐτό, δυστυχῶς, μερικὲς φορές ἡ πολιτικὴ ἐπηρεάζει καί τὴν θεολογία καί δημιουργεῖ σημαντικὲς παραχαράξεις καί παραποιήσεις τῆς ἀληθείας.

Ἔτσι, ἡ ἀναστήλωση τῶν ἱερῶν εἰκόνων πού ἐορτάζεται τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς νίκη τῆς Ὁρθοδόξου θεολογίας ἐναντίον τῶν παραχαράξεων τῆς Ἀποκαλυπτικῆς ἀληθείας, δείχνει ἔντονα τὴν σύνδεση μεταξὺ θεολογίας καί ἱστορίας.

Ὅμως, μετὰ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἡ ὁποία θεολόγησε γιὰ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἱερῶν εἰκόνων καί θέσπισε τὴν σύνδεση τῆς θεολογίας μὲ τὴν ἱστορία, ἥτοι τὴν ἐνσάρκωση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, καί ὄχι μὲ τόν στοχασμό, τίς φαντασιώσεις, τίς ιδέες καί τούς διαλεκτικούς συλλογισμούς, παρατηρήθηκε ἡ ἐκτροπὴ τῆς συνδέσεως τῆς θεολογίας μὲ τὴν πολιτική, τὴν ἐγκοσμοκρατικὴ σκοπιμότητα σέ Δύση καί Ἀνατολή, πού διασώζεται μέχρι σήμερα. Θὰ γίνῃ μιὰ μικρὴ ἀναφορά στό θέμα αὐτό, δηλαδή τό τί ἐπακολούθησε τόσο στήν Δύση ὅσο καί στήν Ἀνατολή μετὰ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἡ ὁποία καθιέρωσε τὴν ἀξία καί τὴν θεολογία τῶν ἱερῶν εἰκόνων.

Κατ' ἀρχάς, στό δυτικό τμήμα τῆς τότε ἐνιαίας Χριστιανικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας κυριαρχοῦσε ἡγετικά, κυρίως στό κέντρο τῆς Εὐρώπης, ὁ Βασιλεὺς τῶν Φράγκων, Κάρολος Μέγας ἢ Καρλομάγνος. Αὐτός βρῆκε τὴν εὐκαιρία, μὲ ἀφορμὴ τὴν σύγκληση τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, νά διαφοροποιηθῇ ἀπὸ τὴν πολιτιστικὴ καί θεολογικὴ παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς. Ἔτσι, ἀνέθεσε σέ θεολόγους καί κυρίως τόν Θεοδοῦλφο, νά μελετήσουν τὰ Πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καί αὐτὸς συνέταξε τὰ λεγόμενα Libri Carolini (βιβλία Καρόλου), στά ὁποία παραποιήθηκαν τὰ Πρακτικά τῆς μεγάλης αὐτῆς Συνόδου καί τὴν παρουσίασαν ὅτι δῆθεν

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, καί τὰ μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἐόρτασαν τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας παρόντος καί τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Προκοπίου Παυλοπούλου.

δογμάτισε για την λατρευτική προσκύνηση των εικόνων, και όχι για την τιμητική προσκύνησή τους, όπως ήταν τό σωστό. Δηλαδή, την λέξη τιμητική προσκύνηση την μετέτρεψαν σε λατρευτική. Τα Libri Carolini διαβάστηκαν στην Σύνοδο της Φραγκφούρτης τό 794, δηλαδή επτά χρόνια μετά την Ζ΄ Οικουμενική Σύνοδο, μέ αποτέλεσμα οί Χριστιανοί του ανατολικού τμήματος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας νά χαρακτηρισθούν για πρώτη φορά Γραικοί, δηλαδή Έλληνες μέ την έννοια του ειδωολάτρου. Έτσι, μετά την παραποίηση των Πρακτικών της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου, ακολούθησε και ή πλαστογράφηση του ονόματος των Ανατολικών Ορθοδόξων Χριστιανών από Ρωμαίους σε Γραικούς.

Από εκεί άρχισε μιά έσκεμμένη διαφορετική πολιτιστική και θεολογική παράδοση στην Δύση, μέ την εμφάνιση του σχολαστικισμού, ό οποίος στηρίχθηκε κυρίως στους διαλεκτικούς συλλογισμούς, στην φιλοσοφία και φθάνει μέχρι τον διαφωτισμό, τον ύπαρξισμό και τον γερμανικό ιδεαλισμό. Από πλευράς θεολογικής αυτή ή πολιτιστική διαφοροποίηση έκδηλώθηκε κατ' άρχάς μέ την κατασκευή αγάλματων στους Ναούς, στην συνέχεια μέ τίς θρησκευτικές τέχνες της Αναγεννήσεως και την απόρριψη των εικόνων από τους Ναούς, όπως έγινε μέ τους Μεταρρυθμιστές Προτεστάντες.

Έπειτα, ύπάρχει θεολογική και πολιτιστική διαφοροποίηση και στό ανατολικό τμήμα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Είχαν άπωθηθή προς τά ανατολικά όρια της Αυτοκρατορίας όσοι καταδικάστηκαν από τίς Οικουμενικές Συνόδους, ήτοι οί άρειανοί, οί νεστοριανοί, οί μονοφυσίτες και οί μονοθελίτες, από τους όποιους οί Ίσλαμιστές προσέλαβαν διάφορα χριστιανικά στοιχεία. Ό άναπτυσσόμενος τότε Ίσλαμισμός, επηρεασμένος στό θέμα αυτό από τους αίρετικούς Χριστιανούς απέβαλε την κατασκευή των εικόνων. Έτσι, στό Κοράνιο γίνεται αναφορά στον Χριστό ως Λόγο του Θεού, όχι όμως ως Υίο του Θεού, και θεσπίζεται τό άνεικόνιστο. Τό Κοράνιο άπαρτίσθηκε από στοιχεία προϊσλαμικά, ιουδαϊκά και τον αίρετικό Χριστιανισμό, μαζί μέ άλλα στοιχεία. Αυτό σημαίνει ότι ό Ίσλαμισμός στην άρχή δέν παρουσιάστηκε ως ιδιαίτερη θρησκεία, αλλά ως αίρεση του

Χριστιανισμού, γι' αυτό ό άγιος Ίωάννης ό Δαμασκηνός τον συμπεριέλαβε στό βιβλίο του κατά των αίρέσεων μέ τον όρο Άγαρηνοί και Ίσμαηλίτες. Μάλιστα δέ τότε οί Ίσλαμιστές έτρεφαν μεγάλη άγάπη προς τους Χριστιανούς Ρωμαίους και άντέγραφαν τον πολιτιστικό τρόπο ζωής τους. Όταν, όμως, ό Ίσλαμισμός επεκτάθηκε προς άνατολάς, στην Περσία, τότε τό εθνικό μίσος των Περσών έναντίον των Έλλήνων μετατράπηκε σε θρησκευτικό μίσος έναντίον των Ορθοδόξων Ρωμηών.

Τό γεγονός είναι ότι οί αίρετικές Χριστιανικές άπόψεις έναντίον των ιερών εικόνων πέρασαν στην Ίσλαμική Θρησκεία, γι' αυτό άπαγορεύεται ή κατασκευή εικόνων του Θεού και τιμωρούνται οί ποιηταί εικόνων. Έτσι, άρκέσθηκαν στά περιφημα άραβουργήματα, «τά όποια έφθασαν σε καλλιτεχνικά ύψη».

Τά δύο αυτά παραδείγματα από την Δύση και την Άνατολή δείχνουν ότι ή Ζ΄ Οικουμενική Σύνοδος, τό 787, και ή άναστήλωση των ιερών εικόνων, τό 843, είναι σημαντικά γεγονότα κεντρικής σημασίας πού συνδέουν τό μεγαλείο του κάλλους του έλληνικού στοιχείου μέ την μυστική άποφατική διδασκαλία του Χριστιανισμού. Αυτός είναι ό άξονας της έλληνορθοδόξου παραδόσεως πού διαφέρει σαφώς από τον σχολαστικισμό της Δύσεως, αλλά και τον άπρόσωπο μυστικισμό της Άνατολής. Γι' αυτό όμίλησα στην άρχή ότι ή σημερινή έορτή της Ορθοδοξίας συνδέει την θεολογία μέ την ιστορία, και δείχνει την διαφοροποίησή της από τον δυτικό όρθολογισμό και τον ανατολικό μυστικισμό.

Οί Πατέρες της Έκκλησίας πού συγκρότησαν τίς Οικουμενικές Συνόδους έδογμάτισαν άσφαλώς και θεοπνεύστως, άφου άντιμετώπισαν μέ την «σφενδόνην του Πνεύματος» τόσο τον δυτικό όρθολογισμό όσο και τον ανατολικό μυστικισμό και άνέπτυξαν την θαυμάσια όρθόδοξη εικονογραφία πού προκαλεί δέος και σεβασμό. Η όρθόδοξη εικόνα, μέ όλη την θεολογία της, δείχνει ότι ή Ορθοδοξία δέν είναι ούτε σχολαστική και όρθολογιστική ούτε μυστικιστική, αλλά άποδέχεται τον άποδεικτικό συλλογισμό αντί του διαλεκτικού, και τον μυστικό άποφατικό τρόπο ζωής, αντί του άπρόσωπου μυστικισμού.

Ἡ ὀρθόδοξη εἰκόνα ἐκφράζει ἱστορική πραγματικότητα καί ὄχι φανταστική, παρουσιάζει τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ στήν ἱστορία, τήν Θεοτόκο Μητέρα Του, ἀλλά καί τούς τραυματίες τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ πού εἶναι οἱ ἐράσμιοι φίλοι Του. Συγχρόνως, ἀγιογραφεῖ τήν μεταμορφωμένη ἱστορία, δηλαδή τήν μεταμόρφωση τοῦ σώματος καί τήν ἀλλαγὴ τῆς κτίσεως ἀπὸ τήν ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό ἡ ὀρθόδοξη εἰκόνα πλέει μέσα στήν δόξα πού εἶναι τό φῶς τοῦ Θεοῦ, καί εἶναι ἡ μέθεξι ἀπὸ τώρα τῆς μέλλουσας οὐράνιας δόξας.

Ἐπί πλέον ἡ ὀρθόδοξη εἰκόνα δέν ἀπολυτοποιεῖ τό ἐξωτερικό κάλλος, δέν παραμένει σέ μιὰ ἔστω ἐξωτερική μεταμορφωμένη ἱστορία, ἀλλά ἐκφράζει ἀποφατικά τό ἐσωτερικό βάθος τῶν φίλων τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ, τό βάπτισμα τοῦ οὐρανόσιου πυρός, δείχνει τήν κίνησι τοῦ νοῦ πρὸς τήν καρδιά, ὅπως τήν θεολογεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν Β' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή: *«ὁ Θεός ὁ εἰπὼν ἐκ σκοτῶν φῶς λάμπαι, ὅς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμόν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ»* (Β' Κορ. δ', 6). Τό ἴδιο παρουσιάζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σέ ἄλλο σημεῖο τῆς ἐπιστολῆς του: *«λογισμοὺς καθαιροῦντες καί πᾶν ὕψωμα ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, καί αἰχμαλωτίζοντες πᾶν νόημα εἰς τήν ὑπακοήν τοῦ Χριστοῦ»* (Β' Κορ. ι', 5).

Ἐπομένως, ἡ ἱερά εἰκόνα συνδέει στενότερα τήν ἱστορία μέ τήν ὀρθόδοξη διαχρονική ἐσχατολογία, ἡ ὁποία ἀναδύεται ἀπὸ τό βάθος τῆς μεταμορφωμένης καρδιάς καί κάνει τόν ἄνθρωπο πού τήν ἀσπάζεται τιμητικά νά ἀναφωνῇ, κατὰ τόν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: *«μετά χαρᾶς εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ καί πατρί τῷ ἰκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τήν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί»* (Κολ. α', 12).

Ὅλα αὐτά δείχνουν ὅτι ἡ ὀρθόδοξη θεολογία εἶναι σταθερή δύναμις στόν σύγχρονο μεταβαλλόμενο καί ἀνισόρροπο κόσμο, μέ τίς σκληρές ἰδεολογίες, ἀκόμη καί Χριστιανικές, καί τούς μισαλλόδοξους φανατισμούς ἀπὸ ὁποιοδήποτε καί ἂν προέρχονται. Συνδέει σταθερά τήν θεολογία μέ τήν ἱστορία, θεολογεῖ στήν ἱστορία, μέσα ἀπὸ τήν δόξα τῆς Βασιλείας καί ἱστορεῖ τήν θεολογία μέσα

στήν δόξα τῆς Βασιλείας, καταγράφει τά ἄκτιστα ῥήματα τῆς ἀποκαλυπτικῆς ἐμπειρίας μέ τά κτιστά ῥήματα, νοήματα καί εἰκονίσματα τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητας. Ἡ ὀρθόδοξη θεολογία γιά ὅσους τήν γνωρίζουν καί τήν ζοῦν εἶναι τό οὐράνιο κάλλος στήν γῆ, τό τέλειο μέτρο τῶν πραγμάτων, ὁ ἔρως τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου, ὁ «ἀχώρητος χορτασμός τοῦ θείου ἐλέους», «ἡ τελεία τῶν τελείων ἀτέλεστος τελειότης», ἡ «σκιαγραφία τοῦ οὐρανοῦ στήν γῆ» καί ἡ βίωση τῶν ἐσχάτων, ὁ ἐκκλησιασμός τῶν πάντων στό ἀνέσπερο φῶς τῆς Βασιλείας.

Τό λυπηρό εἶναι ὅτι πολλοί δέν γνωρίζουν τόν πλοῦτο τῆς ὀρθόδοξης θεολογίας καί παραδόσεως, διότι ἔχουν γνώση τῆς ὀρθοδοξίας ἀπὸ παραχάραξις πού μαθαίνουν ἀπὸ τά μικρά τους χρόνια, καί ὁμως στρέφονται ἐναντίον της. Ἄλλοι ἀποδίδουν στήν ὀρθόδοξη θεολογία τήν λογικοκρατία τοῦ σχολαστικισμοῦ, ἄλλοι ταυτίζουν τήν ὀρθόδοξη θεολογία μέ τόν δυτικό πουριτανισμό-ἠθικισμό, καί ἄλλοι ἐκφράζονται γιά τήν ὀρθόδοξία μέσα ἀπὸ σχήματα τοῦ εὐδαιμονικοῦ Ἰσλαμισμοῦ.

Ὅμως, ὁ ὀρθόδοξος θεολόγος ἀποσχολαστικοποιεῖ τόν Χριστιανισμό καί ἀποἰσλαμοποιεῖ τόν ἀνθρώπινο βίο. Ἡ ὀρθόδοξη θεολογία δέν συνδέεται οὔτε μέ τόν σχολαστικισμό, οὔτε μέ τόν πουριτανισμό, οὔτε μέ τόν εὐδαιμονισμό. Εἶναι ἡ γαμήλια σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Χριστό, τόν Νυμφίο τῆς Ἐκκλησίας.

Καί ἐπειδή ἐφέτος, τήν Κυριακή τῆς Πεντηκοστής, θά συνέλθῃ ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος στήν Κρήτη, εὐχή ὄλων μας εἶναι ἡ ὀρθόδοξη θεολογία τῶν εἰκόνων καί ἡ θεολογική γλῶσσα τῶν πραγμάτων νά διαποτίσουν τίς ἀποφάσεις της, καί νά φανῇ ἡ πληρότητα τοῦ κόσμου στό φῶς τῆς ὀρθόδοξης θεολογίας. Πρέπει νά φανῇ ἡ σύνδεσι θεολογίας καί ἱστορίας στό φῶς τῆς ἐσχατολογίας τῆς δόξας καί ὄχι ἡ σύνδεσι θεολογίας καί πολιτικῆς στό σκοτάδι τῆς κοσμικῆς ἀδοξίας.

Ἡ Κυριακή τῆς ὀρθόδοξίας εἶναι ἀπόρριψη τῆς μισαλλοδοξίας, ἀποβολή τῆς ὑποκρισίας, ἔκφρασι τῆς οὐράνιας Βασιλείας, βίωση τῆς δοξαστικῆς παρουσίας, μεταμόρφωση τῆς ἱστορίας, εἰκόνα τῆς οὐράνιας θείας Λειτουργίας, ἀγιογρά-

φιση τῆς φωτεινῆς καί ἀνεκφράστου κοινωνίας, τῆς ἔνδοξης Συνοδικῆς Εὐχαριστίας, τῆς οὐράνιας ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας. Ἀμήν.

*Τό ἐπίσημο Γεῦμα
στήν Προεδρία τῆς Δημοκρατίας*

Ἐπίσημο γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Προέδρου καί τῶν Μελῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου παρέθεσε ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Προκόπης Παυλόπουλος στό Προεδρικό Μέγαρο μέ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας (20.3.2016).

Στὴν προσφώνησή του πρὸς τὸν Πρόεδρο τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, ὡς πρόεδρος τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τόνισε: «Μέσα σέ μία κρίσιμη ἱστορική συγκυρία, κατὰ τὴν ὁποία τόσο ἡ πατρίδα μας ὅσο καί ὁ σύγχρονος κόσμος δοκιμάζονται ἀπὸ πολυποίκιλες ἀναταράξεις καί κλυδωνίζονται ἀπὸ σοβαρότατες κρίσεις καί παγκόσμια προβλήματα, ἐορτάζουμε τὴν ἑορτὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν θρίαμβο, ὅπως ὀνομάστηκε, τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἄσχι τὸν θρίαμβο τῶν ὀρθοδόξων λαῶν ἔναντι τῶν ἄλλων, τῶν διαφορετικῶν, τῶν ἀντιθέτων καί ἀλλοτριῶν, διότι οἱ ἀληθινὰ πιστοί, οἱ ὄντως ὀρθόδοξοι, δέν ἀντιπαρτίθενται καί δέν ἀντιμάχονται ἄλλα πρόσωπα, τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ὁ ὀρθόδοξος, καί τότε μόνο εἶναι ὀρθόδοξος, στό πρόσωπο τοῦ κάθε ἄλλου ἀνθρώπου βλέπει τὸν «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» πλασθέντα ἄνθρωπο, τὸν ἀδελφό, τὸν «πλησίον» κατὰ τὴν Ἀγιογραφικὴ γλῶσσα.

Ἐορτάζουμε τὸν θρίαμβο τῆς Ἀλήθειας, αὐτῆς τῆς Ἀλήθειας, πού τολμᾷ νὰ ἀμφισβητεῖ, αὐτῆς τῆς Ἀλήθειας πού τολμᾷ νὰ ἐρευνᾷ, αὐτῆς τῆς Ἀλήθειας πού ἀναζητεῖ, πού διαλέγεται, πού γίνεται ἄδολη καί ἀνιδιοτελής Πίστη.

Αὐτὴ ἡ Πίστη γεννᾷ τρόπο ζωῆς, πολιτισμό, ἥθη, ἔθιμα, παράδοση, γλῶσσα, λατρεία, παιδεία, ἐμπνευση γιὰ δημιουργία.

Αὐτὴ ἡ ἀληθινὴ Πίστη τολμᾷ στὴν ἀνώτατη πολιτισμικὴ κορυφωσὴ τῆς νὰ προσκαλεῖ καί νὰ προκαλεῖ τὴν ἀνθρώπινη πείνα καί δίψα γιὰ ζωὴ φωνάζοντας: «ἔρχου καὶ ἴδε».

Μέ αὐτές τίς σκέψεις ἐκφράζω τὴν βαθύτατη εὐγνωμοσύνη καί εὐχαριστία μας πρὸς τό τετιμημένο πρόσωπό Σας γιὰ τὴν σημερινὴ Σας πρόσκληση καί ὑψώνω τοῦτο τό κύπελλο εὐχόμενος πρὸς τὴν Ἐξοχότητά Σας ὑγεία ἀνθηρὰ καί δύναμη παρὰ Θεοῦ στὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ Σας».

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία, μέ βάση τὴν ἱστορία τῆς καί τίς θυσίες τῆς, μπορεῖ νὰ διδάξει καλύτερα καί τὴν Εὐρώπη ὡς πρὸς τό χρέος τῆς ἀπέναντι στόν Ἄνθρωπο, ὑπογράμμισε ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Προκόπης Παυλόπουλος κατὰ τὴν προσφώνησή του πρὸς τὸν Πρόεδρο καί τὰ μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὅπως τόνισε ὁ κ. Παυλόπουλος, ἡ ὀξύτατη προσφυγικὴ κρίση ἀποδεικνύει ὅτι κέντρο βάρους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης δέν εἶναι τό νόμισμα ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος. «Πάνω σ' αὐτὴν τὴν βάση θὰ κριθεῖ τελικῶς ἂν ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση θὰ ὑπάρξει καί θὰ ὀδηγηθεῖ στὴν ὀλοκλήρωσή τῆς ἢ θὰ διαλυθεῖ στά ἔξ ὧν συνετέθη» σημείωσε ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας.

Ἀναφερόμενος στόν ρόλο τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία καί ἰδίως στίς σημερινές δυσκολίες συνθήκες ὁ Πρόεδρος ὑπογράμμισε ὅτι στὴ χώρα μας, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία, μέσα στὴν δραματικὴ κοινωνικὴ καί οικονομικὴ κρίση καί κατὰ τό μέρος πού τῆς ἀναλογεῖ, ἔχει ἀποτρέψει τὴν ρήξη τοῦ κοινωνικοῦ ἰσοῦ καί, ἐπέκτεινα, τῆς κοινωνίας μας.

«Κατὰ τὴν Ἐορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἡ Ἐκκλησία μας ὑψώνει, νικηφόρος, τίς ἱερές Εἰκόνας καί τὰ ἱερά Λάβαρα πού ποτίστηκαν ἀνά τοὺς αἰῶνες μέ τό αἷμα καί τό δάκρυ τῶν Ἀγωνιστῶν τῆς Πίστης μας. Τῆς Ὁρθόδοξης Πίστης, ἡ ὁποία συνιστᾷ τὴν διήκουσα πνευματικὴ γραμμὴ τοῦ Ἔθνους τῶν Ἑλλήνων καί τῆς μετὰ Χριστόν ἱστορίας του. Ἀκριβῶς γιὰ τό λόγο αὐτόν Πολιτεία καί Ἐκκλησία δείχνουν, καθεμιά κατὰ τὸν προορισμό καί τὴν ἀποστολὴ τῆς σύμφωνα μέ τό γράμμα καί τό πνεῦμα τοῦ Συντάγματος καί τῆς Χριστιανικῆς Διδασκαλίας ἀντιστοίχως, τὴν διαδρομὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὄχι μόνον ὡς πρὸς τό παρελθόν του ἀλλὰ, κυρίως, ὡς πρὸς τό μέλλον του καί τὴν ἱστορικὴ του συμβολὴ στὴν Εὐρωπαϊκὴ καί τὴν Παγκόσμια

Κοινότητα» επισήμανε ο κ. Παυλόπουλος και συνέχισε λέγοντας:

«Σ' αυτή τη Χώρα, την Ελλάδα, με τη μικρή έδαφική έκταση και τον αντίστοιχο πληθυσμό, αλλά με μία ιστορική διαδρομή χιλιετιών που δεν έχει γνωρίσει άλλη χώρα, αναλογεί, και πάλι, η μέγιστη ευθύνη της διδαχής του χρέους για την Ευρώπη αλλά και για την Ανθρωπότητα. Δεν είναι τυχαίο ότι η Αντιπροσωπευτική Δημοκρατία και ο Δυτικός Πολιτισμός κατάγονται από την Ελλάδα και τον Ελληνισμό. Όμως, όπως ήδη τό-

νισα, η Ελλάδα και ο Ελληνισμός πορεύονται εδώ και αιώνες από κοινού με την Ορθοδοξία. Κι αυτή την κοινή πορεία σηματοδοτεί, μ' ἐξέχοντα ἐμβληματικό τρόπο, η σημερινή Εορτή της Ορθοδοξίας».

Καταλήγοντας, ο κ. Παυλόπουλος ευχήθηκε οι εύλογες και τό ξργο της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, να δείχνουν τό δρόμο του χρέους των Ελλήνων προς την κατεύθυνση της καταξίωσης του Ελληνικού Λαού και της ευόδωσης των Εθνικών μας Δικαίων.

ΟΜΙΛΙΑΙ

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη, 18-26 Ἰουνίου 2016)

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ

(Εἰσήγηση ἐνώπιον τῆς Ἐκτάκτου Συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
8 Μαρτίου 2016)

Μακαριώτατε ἅγιο Πρόεδρε,
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Σύεδροι,

Ὅπως γνωρίζετε ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τέσσερα ιδιαίτερα γνωρίσματα. Εἶναι «Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική» καί ἀποτελεῖται ἀπό τόν σεσαρκωμένον Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὡς κεφαλή¹, καί μέλη τῆς ἔχει πάντας τοὺς σεσωσμένους ἐν Χριστῷ Χριστιανούς, δηλαδή τόν Κλήρον καί τόν Λαόν, τοὺς ζῶντας καί τοὺς κεκοιμημένους, ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πού διά τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος ἔχουν κατά χάριν ἐνωθῆ μαζί Του. Ἡ, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, Μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἴμεθα ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἀγριελιές, πού ναί μὲν λόγω τῆς παρακοῆς τῶν Πρωτοπλάστων ἐξεκλάσθημεν τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς, ἀλλά τώρα διά τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος ἐμβολιαστήκαμε «στήν καλιέλαιον Ἰησοῦ Χριστοῦ»².

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος θά εἰπῇ, ὅτι «ὅπου ἂν ᾖ Χριστός, ἐκεῖ καί ἡ Καθολική Ἐκκλησία». Καί ἐπροχώρησε: «Πάντες τῷ Ἐπισκόπῳ ἀκολουθεῖτε, ὡς Ἰησοῦς Χριστός τῷ Πατρί... Μηδεὶς χωρὶς τοῦ Ἐπισκόπου τι πρᾶσσέτω τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐκεῖνη βεβαία εὐχαριστία ἠγείσθω, ἡ ὑπὸ τόν Ἐπίσκοπον οὔσα, ἢ ὧ ἂν αὐτός ἐπιτρέψῃ. Ὅπου ἂν φανῇ ὁ Ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τό πλῆθος ἔστω»³. Διότι ὁ προκαθήμενος Ἐπίσκοπος εἶναι «εἰς τύπον Θεοῦ»⁴, «εἰς τύπον τοῦ Πατρὸς»⁵, «εἰς τιμὴν Πατρὸς»⁶ καί «εἰς τόπον Χριστοῦ, λέγων» «Ὁ Ἐπίσκοπος τῷ Χριστῷ, ὡς ὁ Χριστός τῷ Πατρί. Καί οὕτως ἡ ἐνότης διά πάντων σφύζεται»⁷.

Κατά συνέπειαν τούτων ὁ Ἐπίσκοπος, ὡς Κεφαλή τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τῶν Πρεσβυτέρων συμβούλων του «ὡς χορδαὶ κιθάρα», κατά

τόν ἅγιον Ἰγνάτιο⁸, λύει τὰ προβλήματα τῆς Ἐπισκοπῆς του, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος (Ἀρχιεπίσκοπος-Μητροπολίτης-Ἐξαρχος) μετὰ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐπαρχίας του λύει τὰ προβλήματα τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς - Μητροπολιτικῆς του Περιφέρειας καί ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης μέ ὅλους τοὺς Πατριάρχας καί Ἀρχιεπισκόπους, ἀλλά καί μέ πάντας τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας λύει τὰ προβλήματα τῆς Καθολικῆς (=Οἰκουμενικῆς) Ἐκκλησίας.

Α΄

Αἱ Σύνοδοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

1. Τό ὄνομά τους.

Ἡ λέξις Σύνοδος εἶναι ἑλληνική λέξις καί σημαίνει τὴν συνάθροισι, τὴν συνέλευσι πολλῶν ἀνθρώπων καί πᾶν συμβούλιον ἢ σύναξι, οἰοσθήποτε καί ἂν εἶναι ὁ σκοπὸς τους. Στὴν κυριολεξία σημαίνει σύν-ὁδός, δηλαδή ὁδός (=δρόμος) πού τὸν βαδίζουν δύο ἢ περισσότεροι ἄνθρωποι μαζί, τοὺς συνοδίτας ἢ συνοδοιπόρους, ὅπως λέγονται. Μεταφορικά δέ σύνοδος ὀνομάζεται κάθε συγκέντρωσις ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἀκολουθοῦν τὸν ἴδιον δρόμον στὴ ζωὴ τους, ἔχουν τὴν ἴδια πνευματικὴ πορεία, πιστεύουν τὰ ἴδια.

Εἰς τὴν Ἐκκλησία μας, ὅταν ὀμιλοῦμε γιά Σύνοδο, ἐννοοῦμε τὴν Σύνοδον τῶν Ἐπισκόπων. Αὐτὴν δέ τὴν Σύνοδον τὴν ὀνομάζομε Ἁγία Σύνοδο, διότι δέν εἶναι μία ἀπλή συνάθροισις ἀνθρώπων, ἀλλὰ τῶν Ἁγίων Ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι ἐκπροσωποῦν καί ὅλα τὰ Μέλη τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας πού εἶναι καί αὐτὰ Ἁγία, ἀφοῦ εἶναι Μέλη τοῦ Παναγίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Γράφει ὁ Ἀπό-

στολος Παῦλος» «Εἰ ἡ ρίζα (ὁ Χριστός) ἁγία, καὶ οἱ κλάδοι»⁹.

Ἀλλά καὶ κάτι ἀκόμη πρέπει νὰ ὑπογραμμίσω στό σημεῖο αὐτό. Ὅτι δηλαδή ἡ Ἁγία Σύνοδος δέν λέγεται Ἁγία, μόνον ἐπειδὴ εἶναι συνάθροισις τῶν ἁγίων Ἐπισκόπων, ἀλλά καὶ διότι οἱ Ἐπίσκοποι ἀκολουθοῦν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα. Εἶναι πολὺ χαρακτηριστική ἡ φράσις μὲ τὴν ὁποῖαν ἀρχίζει ἡ ἀπόφασις τῆς λεγομένης Ἀποστολικῆς Συνόδου: «Ἐδοξε γάρ τῳ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν»¹⁰. Ἄν οἱ Ἐπίσκοποι δέν συμπορευθοῦν μὲ τὸ ἅγιον Πνεῦμα καὶ ἂν οἱ ἀποφάσεις τῶν δέν εἶναι σύμφωνες μὲ Αὐτό, τότε αὐτὴ ἡ Σύνοδος ὄχι μόνον δέν εἶναι Ἁγία Σύνοδος, ἀλλά λέγεται καὶ εἶναι ψευτοσύνοδος. Καὶ τέτοιες Συνόδους ἡ Ἐκκλησία μας στὴν ἱστορικὴ τῆς διαδρομῆς ἔχει πολλές.

2. Εἶδη Ἁγίων Συνόδων

Πρῶτη Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἡ πρῶτη πάνω μνημονευομένη Ἀποστολικὴ Σύνοδος, πού ὡς γνωστόν ἐγένετο ἐν τῷ Ἱεροσόλυμα τὸ 49 καὶ ἀπεφάσισε ὅτι, ὅταν βαπτίζονται οἱ ἐξ Ἑθνῶν (=εἰδωλόλατραι) χριστιανοί, δέν χρειάζεται νὰ κάνουν πρῶτα τὴν περιτομὴν, ὅπως ἐπέμεναν οἱ ἐξ Ἰουδαίων χριστιανοί, ἀλλά μόνον νὰ παύσουν νὰ τρῶνε εἰδωλόθυτα, αἷμα ζώων καὶ πνικτὰ ζῶα καὶ νὰ ἀποφεύγουν τὴν πορνεία¹¹.

Ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν Ἐκκλησίᾳ μας ἐγένετο κατὰ καιροὺς πολλές Συνόδους καὶ διαφόρων τύπων. Κυρίως ὅμως δύο εἶναι οἱ τύποι τῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας μας.

- α) Τοπικαὶ - Ἐπαρχιακαὶ, καὶ
- β) Οἰκουμενικαὶ.

Βεβαίως ὑπῆρξε καὶ ἓνας ἄλλος ἀκόμη τύπος Συνόδου, ἡ «Μεῖζων Σύνοδος», ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ ΣΤ΄ Κανὼν τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. 12 Ἡ Σύνοδος αὐτὴ ἐθεσμοθετήθη ἀπὸ τὸν 12ον καὶ 14ον Κανὼνα τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Τοπικῆς Συνόδου (341) καὶ ἐλειτούργησε ὡς Ἐφετεῖον κάποιων ἀποφάσεων κατὰ Ἐπισκόπων καὶ ἄλλων Κληρικῶν τῆς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου¹³. Στὶς ἡμέρες μας αὐτὴ ἡ Σύνοδος ὀνομάζεται «Μεῖζων καὶ Ὑπερτελής Σύνοδος» μὲ Πρόεδρον τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὑπῆρξε καὶ ὁ τύπος τῆς ἐνδημούσης Συνόδου. Τέλος νὰ σημειώσω ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πα-

τριάρχης Βαρθολομαῖος ἀπὸ 1992 ἄρχισε νὰ συγκαλῆ τὴν «Σύνοδον» τῶν Προκαθημένων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐπαρχιακαὶ Συνόδους ἐπραγματοποιήθησαν τὸν 2ον αἰῶνα διὰ τὸν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα, τὸν 3ον αἰῶνα ἔχομε Συνόδους διὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ δέχεται ἡ Ἐκκλησία τοὺς «πεπτωκότας», ὡς καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν Ἀρχιερέων, σύμφωνα μάλιστα καὶ μὲ τὸν 19ον Κανὼνα τῆς Συνόδου τῆς Ἀντιοχείας, ὁ ὁποῖος ὀρίζει: «Ἐπίσκοπον μὴ χειροτονεῖσθαι δίχα Συνόδου καὶ παρουσίας τοῦ ἐν τῇ Μητροπόλει τῆς Ἐπαρχίας»¹⁴. Ἐπίσης θυμίζω τὸν 34ον Κανὼνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ Πρώτου τῆς Ἐπαρχίας (Μητροπολίτου-Ἀρχιεπισκόπου) καὶ τῶν Ἐπισκόπων αὐτῆς, ἀλλά καὶ περὶ τῶν μεταξὺ αὐτῶν σχέσεων¹⁵.

Τέλος θέλω νὰ σημειώσω, ὅτι ἕκαστος Ἐπίσκοπος, ὡς κεφαλὴ τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, φέρει ἐν ἑαυτῷ καὶ τὸν Κλῆρον καὶ τὸν Λαόν τῆς Ἐπισκοπῆς του καὶ κατὰ τὴν συμμετοχὴν του σὲ κάποια Σύνοδον ἐκπροσωπεῖ καὶ ὅλα τὰ Μέλη, Κλῆρον καὶ Λαόν, τῆς Ἐπισκοπῆς του. Ἔτσι εἶδε τὸν Ἐπίσκοπον Τράλλων ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος, ὅταν τὸν ἐπεσκέφθη δέσμιον στὴν Σμύρνη. Γράφει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος πρὸς τοὺς Τραλλιανούς: «Καθὼς ἐδήλωσέ μοι Πολύβιος, ὁ ἐπίσκοπος ὑμῶν, ὅς παρεγένετο θελήματι Θεοῦ καὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Σμύρνη, καὶ οὕτως μοι συνεχάρη δεδεμένῳ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, ὥστε μὲ τὸ πᾶν πλῆθος ὑμῶν ἐν αὐτῷ θεωρεῖσθαι»¹⁶.

Ἐπομένως ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω γίνεται φανερόν, ὅτι σὲ κάθε Σύνοδο Τοπικὴ ἢ Οἰκουμενικὴ πρέπει νὰ συγκαλοῦνται καὶ νὰ συμμετέχουν πάντες οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Τοπικῆς ἢ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀναλόγως.

3. Ὁ σκοπὸς τῶν ἁγίων Συνόδων

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται κατανοητὸς ἐπίσης καὶ ὁ σκοπὸς τῶν Ἁγίων Συνόδων. Ὅτι δηλαδή αἱ Συνόδους, πολὺ περισσότερο αἱ Οἰκουμενικαὶ, δέν ἐγίνοντο παρὰ διὰ τὰ μεγάλα, τὰ σπουδαῖα καὶ γενικώτερα ζητήματα τῆς Τοπικῆς ἢ τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ καὶ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας, τὰ δόγματα καὶ τὶς αἰρέσεις, βεβαίως καὶ διὰ Κανονικὰ θέματα πού ἀφο-

ροῦσαν εἰς τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν μας¹⁷. Διὰ τοῦτο καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν ἦσαν δύο εἰδῶν:

- α) Οἱ Ὅροι (διὰ τὰ δογματικά θέματα) καὶ
- β) Οἱ Κανόνες (διὰ τὰ Κανονικά).

Β΄

Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

1. Ἡ ὀνομασία τῆς.

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ εἰπῶ, ὅτι ἡ ὀνομασία αὐτῆ, δηλαδή Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος, δέν εἶναι οὔτε πρωτοφανὴς οὔτε πρωτότυπη. Διότι:

Ἡ πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος στὸν Η΄ καὶ στὸν ΙΔ΄ Κανόνα τῆς αὐτοχαρακτηρίζεται ὡς «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος¹⁸. Ἔτσι ὀνομάζει τὴν ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον καὶ ἡ ἐν Ἀντιοχείᾳ Τοπικὴ Σύνοδος στὸν Α΄ Κανόνα τῆς, ὀρίζουσα: «Πάντας τοὺς τολμῶντας παραλύειν τὸν ὄρον τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσία τῆς εὐσεβείας τοῦ θεοφιλεστάτου βασιλέως Κωνσταντίνου, περὶ τῆς ἁγίας ἑορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα, ἀκοινωνήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας...»¹⁹. Σημειῶνω ἐπίσης ὅτι ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος στὸν Γ΄ Κανόνα αὐτῆς ὀνομάζει ἑαυτὴν «Μεγάλῃν Σύνοδον», δηλαδή χωρὶς τὸ ἐπίθετο «ἁγία»²⁰, ἡ δὲ Β΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος στὸν ΣΤ΄ Κανόνα τῆς αὐτοχαρακτηρίζεται μόνον ὡς «ἁγία»²¹.

Ἐπομένως ἡ πρὸς σύγκλησιν Σύνοδος στὴν Κρήτη τὸν προσεχῆ Ἰούνιον αὐτοκαλουμένη Ἁγία καὶ Μεγάλη, προφανῶς θέλει νὰ συσχετίσῃ ἑαυτὴν πρὸς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους, χωρὶς βεβαίως νὰ τὸ κατονομάζει. Πάντως ὅπως καὶ ἂν τώρα ὀνομασθῇ αὐτὴ ἡ Σύνοδος, τὸ τί θὰ εἶναι στὴν οὐσία τῆς, ἀλλὰ καὶ πῶς τελικὰ θὰ ὀνομασθῇ θὰ κριθῇ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορία καὶ ἐκ τῶν ἀποφάσεών τῆς.

2. Ἡ Προετοιμασία τῆς

Ἡ σύλληψις τῆς ἰδέας συγκλήσεως Συνόδου πασῶν τῶν ἐπὶ μέρους Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἔγινε στίς Ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰῶνα, ἀφοῦ ἤδη εἶχε ἐμφανισθῇ ἀπὸ τὸν προηγούμενον αἰῶνα ὁ Ἐθνοφυλετισμός. Δηλαδή τότε πού κάθε Κρά-

τος τῆς Βαλκανικῆς, ἐλευθερούμενο ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ, ἐπεζήτει μαζί μὲ τὴν ἐθνικὴ του ἀνεξαρτησία νὰ ἀποκτήσῃ καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν του ἀπελευθέρωσι (!) ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριάρχειο. Ἔτσι, διὰ τὴν προετοιμασίαν συγκλήσεως Συνόδου πασῶν τῶν ἐπὶ μέρους Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξεδόθησαν δύο σχετικαὶ Ἐγκύκλιοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ΄. Ἡ μία τὸ 1902 καὶ ἡ ἄλλη τὸ 1904. Ἀκολούθησε ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ Τοποτηρητοῦ Μητροπολίτου Δωροθέου τὸ 1920 καὶ ἐπηρεασθῆσε τὸ 1923 τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κων/νουπόλεως Μελετίου Μεταξάκη. Εἶναι ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Μεγάλων τότε Κρατῶν ζητοῦσαν σύσφιγξιν τῶν μεταξύ τους σχέσεων πρὸς ἀποφυγὴν ἑνὸς μεγάλου δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Εἶναι οἱ χρόνοι πού δημιουργήθηκε ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ἡ ὁποία ἐξελίχθηκε στὸν παγκόσμιον σημερινόν θεσμόν τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

Ἐκτοτε καὶ διὰ πολλὰ χρόνια ἡ ἰδέα αὐτὴ ξεχάστηκε καὶ μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον, ἐπὶ τοῦ ὄραματιστοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηνάγορου, προωθήθηκαν καὶ πάλιν οἱ διορθόδοξες σχέσεις καὶ ἄρχισαν οἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν ἔκφρασι τῆς Πανορθόδοξου ἐνότητος διὰ τῆς Συνοδικῆς ὁδοῦ. Ἔτσι συνεκροτήθησαν οἱ Πανορθόδοξες Προσυνοδικές Διασκέψεις, ὅπως τῆς Ρόδου τὸ 1961, τὸ 1962, τὸ 1963 καὶ τοῦ Σαμπεζῦ τῆς Γενεύης τὸ 1968, διὰ τῶν ὁποίων καθορίστηκε καὶ ἕνας Κατάλογος τῶν θεμάτων τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Στὴν συνέχεια ἀπὸ τὸ 1971 ἄρχισαν τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν θεμάτων τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου Διορθόδοξοι Προπαρασκευαστικαὶ Ἐπιτροπαί, καὶ Διορθόδοξοι Προσυνοδικαὶ Διασκέψεις, ὡς κάτωθι:

1. Ἡ Α΄ Διορθόδοξος Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ (16-18 Ἰουλίου 1971).
2. Ἡ Α΄ Πανορθόδοξος Προσυνοδικὴ Διάσκεψις (21-28 Νοεμβρίου 1976).
3. Ἡ Β΄ Διορθόδοξος Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ 1979.
4. Ἡ Β΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξος Διάσκεψις (3-12 Σεπτεμβρίου 1982).

5. 'Η Γ' Διορθόδοξος Προπαρασκευαστική 'Επιτροπή (15-23 Φεβρουαρίου 1986).

6. 'Η Γ' Προσυνοδική Πανορθόδοξος Διάσκεψις (28 'Οκτωβρίου - 6 Νοεμβρίου 1986).

7. 'Η Δ' Διορθόδοξος Προπαρασκευαστική 'Επιτροπή (10-17 Νοεμβρίου 1990).

8. 'Η Ε' Διορθόδοξος Προπαρασκευαστική 'Επιτροπή (7-13 Νοεμβρίου 1993).

9. 'Η ΣΤ' Διορθόδοξος Προπαρασκευαστική 'Επιτροπή (28 Φεβρουαρίου -6 Μαρτίου 1999).

10. 'Η Δ' Προσυνοδική Πανορθόδοξος Διάσκεψις (6-13 'Ιουνίου 2009).

11. 'Η Ζ' Διορθόδοξος Προπαρασκευαστική 'Επιτροπή (9-16 Δεκεμβρίου 2009).

12. 'Η Η' Διορθόδοξος Προπαρασκευαστική 'Επιτροπή (21-26 Φεβρουαρίου 2011)²².

13. 'Η Ε' Προσυνοδική Πανορθόδοξος Διάσκεψις (10-17 'Οκτωβρίου 2014).

Τέλος έχουμε την Σύναξι των Προκαθημένων των 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιών στην Κωνσταντινούπολι από 6-9 Μαρτίου 2014, η οποία και απέφασε την σύγκλησι της 'Αγίας και Μεγάλης Συνόδου διά τό 2016, έκτός άπροόπτου, και καθώρισε τά προς συζήτησι θέματα της 'Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, τά έξις δέκα:

α. 'Η 'Ορθόδοξος Διασπορά.

β. Τό Αύτοκέφαλον και ό τρόπος άνακηρύξεως αυτού

γ. Τό Αύτόνομον και ό τρόπος άνακηρύξεως αυτού

δ. Τά Δίπτυχα

ε. Τό ζήτημα του κοινού 'Ημερολογίου

στ. Κωλύματα Γάμου

ζ. Άναπροσαρμογή των περι νηστείας έκκλησιαστικών διατάξεων

η. Σχέσεις της 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον

θ. 'Ορθοδοξία και Οικουμενική Κίνησις

ι. Συμβολή των κατά τόπους 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιών εις την επικράτησι των χριστιανικών ιδεωδών της ειρήνης, της έλευθερίας, της αδελφούσης και της άγάπης μεταξύ των λαών και άρσι των φυλετικών διακρίσεων.

3. Τά προς συζήτησιν θέματα

Α. Ποία θέματα τελικά θά συζητηθούν εις την 'Αγίαν και Μεγάλην Σύνοδον του 'Ιουνίου στην

Κρήτη άπεφασίσθησαν από την Σύναξιν των Προκαθημένων των κατά Τόπους 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιών του παρελθόντος 'Ιανουαρίου στο Σαμπεζύ της 'Ελβετίας.

Αυτά είναι τά έξις πέντε:

α. 'Η Άποστολή της 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας εν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ

β. Τό Αύτόνομον εν τη 'Ορθοδόξῳ 'Εκκλησίᾳ και ό τρόπος άνακηρύξεως αυτού

γ. Τό μυστήριον του Γάμου και τά κωλύματα αυτού

δ. 'Η σπουδαιότης της νηστείας και ή τήρησις αυτής σήμερα

ε. Σχέσις της 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον

'Ομως θά τεθῆ και τό θέμα «'Η 'Ορθόδοξος Διασπορά», άλλ' όχι προς έγκρισιν, διότι υπάρχουν διαφωνία, άλλ' ίνα επικυρωθῆ ή άπόφασις της Δ' Προσυνοδικής Πανορθοδόξου Διασκέψεως (6-13 'Ιουνίου 2009), ή όποια άπεφάσισε «προς τό παρόν και ως μεταβατικόν στάδιον νά υπάρχουν 'Επισκοπικαί Συνελεύσεις πάντων των εν τη περιοχῇ κανονικῶς άναγνωριζομένων 'Επισκόπων, οἵτινες θά έξακολουθοῦν νά υπάγονται εις τάς κανονικάς δικαιοδοσίας, εις άς υπάγονται σήμερα».

Τά παραπάνω έξι (6) κείμενα τη έντολή της 'Ιερᾶς ἡμῶν Συνόδου έχουν άποσταλή υπό της Άρχιγραμματείας εις πάντας τούς Σεβ. Μητροπολίτας - Μέλη της 'Ιεραρχίας της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος και εύρίσκονται εις χείρας σας.

Β. Δέν είναι δυνατόν νά εισαχθοῦν εις την Σύνοδον αυτήν προς συζήτησιν άλλα θέματα, έκτός από τό τελικόν Μήνυμα της Συνόδου, τό όποιον θά προετοιμασθῆ εν σχεδίῳ υπό Πανορθοδόξου Ειδικής 'Επιτροπῆς μίαν έβδομάδα πρό της συγκλήσεως αυτής, τη έγκρίσει των Προκαθημένων των 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιών ('Αρθρον 8, παράγραφος 2, του Κανονισμού).

Γ. 'Ομως αυτά τά ως άνω πέντε (5) κείμενα πρέπει σήμερα νά έγκριθοῦν ή νά άπορριφθοῦν από την σεπτῆν 'Ιεραρχίαν, ώστε ό Μακαριώτατος Πρόεδρος εις την Κρήτην νά ψηφίση αναλόγως. 'Επίσης είναι δυνατόν σήμερα νά κατατεθοῦν συγκεκριμένες προτάσεις τροπολογιών, διορθώσεων

ἢ προσθηκῶν στὰ ἤδη ὁμοφώνως ἐγκριθέντα πέ-
ντε κείμενα, ὥστε ἀφοῦ ἐγκριθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱεραρ-
χίαν, νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην
Σύνοδον πρὸς ἐγκρισιν, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρον 11
τοῦ Κανονισμοῦ καὶ τὸ ἀπὸ 16.2.2106 Γράμμα
πρὸς πάντας ἡμᾶς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπι-
σκοποῦ Ἀθηνῶν καὶ Προέδρου μας κ. Ἱερωνύ-
μου.

α. Ἦδη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ
Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος εἰς τὴν σχετικὴν συ-
ζήτησιν στὴν ΔΙΣ τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον
ἐξέφρασε τὴν ἔντονη διαφωνία του διὰ τὸ πρῶτον
κείμενον «Ἡ ἀποστολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλη-
σίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ», εἰδικά δέ δι' ὅσα
λέγονται περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Δηλα-
δὴ προτείνει, ὅπου εἰς τὸ κείμενο γίνεται λόγος
διὰ τὸ πρόσωπο, ἢ λέξις πρόσωπον νὰ ἀντικατα-
σταθῇ στὴν Α' 1 καὶ 3 παραγράφους μὲ τὴν λέξιν
ἄνθρωπος. Ὁ ἅγιος Ναυπάκτου εἶναι ἐδῶ καὶ
ἀσφαλῶς θά λάβῃ τὸν λόγον καὶ θά ἐξηγήσῃ κα-
λύτερα τὴν διαφωνία του.

Ἡ ταπεινότης μου δέχεται τοῦτο, νομίζω δέ ὅτι
τὴν πρότασιν αὐτὴν ἀπεδέχθησαν καὶ τὰ Μέλη τῆς
Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐάν καὶ ἡ σεπτὴ Ἱεραρχία δεχθῇ τὴν τροπολο-
γίαν αὐτὴν τοῦ Ἁγίου Ναυπάκτου, τότε ὄντως
εἶναι δυνατὴ ἡ ὑποβολὴ τῆς εἰς τὴν Γραμματείαν
τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου διὰ νὰ τεθῇ εἰς
αὐτὴν πρὸς συζήτησιν καὶ λήψιν ἀποφάσεως. Ἄν
ἡ τροπολογία ψηφισθῇ ὁμόφωνα ἀπὸ τὴν Ἁγίαν
καὶ Μεγάλην Σύνοδον ἢ τροπολογία εἰσέρχεται
εἰς τὸ κείμενον. Ἄλλως τὸ κείμενο παραμένει ὡς
ἔχει (Ἄρθρον 11, παράγραφος 2 τοῦ Κανονισμοῦ)
καὶ προφανῶς τότε ἡ προταθεῖσα ἀλλαγὴ παραμέ-
νει διὰ τὰ Πρακτικά.

β. Ἡ ταπεινότης μου ὁμως προτείνει νὰ γίνῃ καὶ
ἄλλη μία ἀκόμη διευκρινιστικὴ ἀλλαγὴ στὴν πα-
ράγραφο Α3 τοῦ ἰδίου κειμένου. Δηλαδή ἡ φράσις
τῆς δευτέρας Περιόδου (σειρὰ δευτέρη τέλος) «Αἱ
Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καλοῦνται νὰ συμβάλουν
...», νὰ ἀναγραφῇ ἐπὶ τὸ ὀρθοδόξως σαφέστερον,
ὡς ἐξῆς: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καλεῖται νὰ
συμβάλῃ ...», ἵνα μὴ παρερμηνευθῇ ὑπὸ τινῶν, ὅτι
δεχόμεθα τὴν ὑπαρξιν πολλῶν Ὁρθοδόξων Ἐκ-
κλησιῶν.

γ. Ὅμως γίνονται πολλές συζητήσεις καὶ προ-
βάλλονται ἐνστάσεις καὶ διὰ τὸ ἕτερον κείμενον
«Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν
λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον». Διότι ἐνῶ ὁ τίτλος
τοῦ θέματος ἔχει μὲ σαφήνεια ὀρθοδόξως δια-
τυπωθῇ, τὸ περιεχόμενον τοῦ κειμένου αὐτοῦ εἶναι
σὲ πολλὰ σημεῖα ἀσαφές καὶ εἷς τινα ἄλλα φαίνε-
ται ἀνορθόδοξο. Διὰ τοῦτο καὶ σκανδαλίζονται
πολλοὶ καὶ διαμαρτύρονται ἄλλοι, ὅτι οἱ συντά-
κτες τοῦ κειμένου αὐτοῦ κάτι θέλουν νὰ κρύψουν
ἀπὸ τοὺς πιστοὺς.

Ἐπισημαίνω τέσσερα σημεῖα τοῦ κειμένου τού-
του, τὰ ὅποια πιστεύω καὶ προτείνω ὅτι πρέπει νὰ
προταθοῦν εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον
πρὸς διασάφησιν καὶ διόρθωσιν:

Πρῶτον· Εἰς τὴν παράγραφον 6 ἢ φράσις «Ἡ
ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ἱστορικὴν
ὑπαρξιν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ
Ὁμολογιῶν ...». Τοῦτο φαίνεται ὅτι ἀναγνωρίζει
τὴν ὑπαρξιν καὶ ἄλλων Ἐκκλησιῶν ἐκτὸς τῆς
Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκ-
κλησίας. Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται στὶς παραγρά-
φους 16, 19, (4 φορές) 20 καὶ 21 τοῦ κειμένου καὶ
εἶναι δυνατόν νὰ νομίση κάποιος, ὅτι ἡ Ἁγία καὶ
Μεγάλη Σύνοδος ἀναγνωρίζει τὴν ἀνορθόδοξον
θεωρίαν τῶν Κλάδων.

Διὰ τοῦτο προτείνω νὰ προταθῇ εἰς τὴν Ἁγίαν
καὶ Μεγάλην Σύνοδον νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν παρα-
πάνω φράσιν οἱ δύο λέξεις «Ἐκκλησιῶν καὶ» καὶ ἡ
φράσις νὰ διαμορφωθῇ οὕτως: «Ἡ Ὁρθόδοξος
Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ἱστορικὴν ὑπαρξιν
ἄλλων χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν...». Ἀνάλογη
ἀλλαγὴ νὰ ἐπέλθῃ καὶ εἰς τὰς ἄλλας ὡς ἄνω ἀνα-
φερομένας περιπτώσεις.

Δεύτερον· Εἰς τὴν παράγραφον 20, νὰ προταθῇ,
ὅτι πρέπει νὰ διευκρινισθοῦν τὰ ἐξῆς:

I. Ποῖα εἶναι «τά κανονικά κριτήρια τῆς ἤδη
διαμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως».

II. Ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἱεροὶ Κανόνες πού
καθορίζουν τὸν τρόπον εἰσοδοχῆς τῶν ἑτεροδόξων
εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς
οἱ ΜΣΤ', ΜΖ' καὶ Ν' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων,
Η' καὶ ΙΘ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, Ζ' καὶ Η' τῆς
Λαοδικεῖας κ.λπ. καὶ

III. Ὅτι ἡ κατ' οἰκονομίαν εἰσοδοχὴ τῶν Ἑτερο-
δόξων διὰ Λιβέλου καὶ ἁγίου Χρίσματος δέν ση-

μείνει ότι η Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τήν ἐγκυρότητα τοῦ Βαπτίσματος ἢ τῶν λοιπῶν μυστηρίων αὐτῶν.

Τρίτον: Χρειάζεται λεκτική βελτίωση τῆς παραγράφου²², διὰ νά μή φαίνεται ὅτι παραθεωρεῖται ἡ ἀλήθεια ὅτι τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν δέν ἀποτελοῦν μόνον οἱ Ἐπίσκοποι, ἀλλά καί ὁ Κληρὸς καί ὁ Λαός²³.

Τέταρτον: Προτείνω νά γίνουν καί οἱ ἐξῆς λεκτικές ἀλλαγές:

I. Εἰς τήν προτελευταία σειρά τῆς παραγράφου 24, καί εἰς τήν φράσιν «εἰς τόν διηρημένον χριστιανικόν κόσμον», νά προστεθῇ ἡ λέξις «λοιπόν» καί ἡ φράσις νά γίνῃ: «εἰς τόν διηρημένον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον». Διότι ὅπως εἶναι διατυπωμένο τό κείμενο, εἶναι δυνατόν νά ἐρμηνευθῇ ἀπό κάποιους ὅτι ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος ἀναγνωρίζει ὅτι μέσα στόν διηρημένον χριστιανικόν κόσμον συμπεριλαμβάνεται καί ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπερ κακόδοξον καί

II. Εἰς τήν τελευταίαν παράγραφον τοῦ ὄλου κειμένου ἡ φράσις «ὁ Κύριος θά ἐκπληρώσῃ τήν ἐλπίδα τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν» νά διορθωθῇ εἰς: «ὁ Κύριος θά ἐκπληρώσῃ τήν ἐλπίδα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», διὰ νά μή νομισθῇ καί πάλιν ὑπό τινων, ὅτι τό κείμενον ἀναγνωρίζει πολλές Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας καί ὄχι Μίαν, ὅπως πράγματι εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

4. Ὁ Κανονισμός Ὁργανώσεως καί Λειτουργίας τῆς

Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου πού ἤδη, Ἀδελφοί, εἶναι ἐπίσης στά χέρια σας, ἄρχισε νά ψηφίζεται ἀπό τούς Ἀντιπροσώπους πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τόν Δεκέμβριον τοῦ 2015 στήν Ἀθήνα²⁴. Ὅμως δέν ὀλοκληρώθηκε ἡ ψηφίσις τῶν ἀρθρῶν αὐτοῦ, λόγω τοῦ ΒΕΤΟ πού ἄσκησαν οἱ Ἀντιπρόσωποι τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, ἀλλά καί τῶν ἀντιρρήσεων πού προέβησαν ἄλλες Ἀντιπροσωπεῖες. Ὁ Κανονισμός τελικά διορθώθηκε, συμπληρώθηκε καί ψηφίσθηκε ἀπό τήν Σύναξιν τῶν Προκαθημένων τόν παρελθόντα Ἰανουάριον στό Σαμπεζύ.

Ὅμως τόν Κανονισμόν δέν ὑπέγραψε ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Ἰωάννου Μη-

τροπολίτης ἐν Γερμανία κ. Ἰσαάκ, διότι εἶχε ἀντίθετον γνώμην. Ὡς ἐκ τούτου ἐδῶ ὑπάρχει, κατὰ τήν ἄποψί μου, σοβαρό πρόβλημα ἐγκυρότητος τοῦ Κανονισμοῦ, ἀφοῦ εἶναι κοινή ἡ δέσμευσις πάντων τῶν Προκαθημένων, ὅτι ὅ,τι ἀποφασίζεται εἰς τὰς Πανορθόδοξους Συνάξεις διὰ νά ἔχη ἰσχὺ πρέπει νά ἔχη ἀποφασισθῇ μέ ὁμοφωνία. (Ὁρᾶτε τίς ὑπογραφές τοῦ Κανονισμοῦ καί τήν παράγραφον 2, τοῦ ἀρθροῦ 11 αὐτοῦ).

Πάντως ὁ Κανονισμός αὐτός εἶναι πολύ χρήσιμο ἐργαλεῖο στόν καθένα μας καί πρέπει νά τόν μελετήσωμε μέ ἰδιαίτερη προσοχή, διότι σύμφωνα μέ αὐτόν τόν Κανονισμόν πιθανάτα θά διεξαχθοῦν οἱ ἐργασίες τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου στήν Κρήτη τόν προσεχῆ Ἰούνιον.

Λέγω δέ πιθανάτα, διότι ὑπῆρξαν καί πολλές ἄλλες ἀντιρρήσεις καί ἐγίναν πολλές συζητήσεις ἐπὶ διαφόρων Διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ καί πιθανόν θά ὑποβληθοῦν καί εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον προτάσεις δι' ἀλλαγὴν ἢ προσθήκην ἢ διόρθωσιν Διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ καί συμφώνως τῇ ἀρχῇ τῆς Ὁμοφωνίας εἶναι δυνατόν νά μή ἐγκριθῇ ὁ Κανονισμός καί τοιουτοτρόπως νά ὑπάρξῃ πρόβλημα στίς ἐργασίες τῆς Συνόδου, ὅπερ οἱ πάντες ἀπευχόμεθα, διότι εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θά εἶναι αὐτὴ πού θά ζημιωθῇ τά μέγιστα.

Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρω ἀπὸ τόν Κανονισμόν αὐτόν τά ἐξῆς:

α. Ἐν ἡ περιπτώσει Προκαθημένου Ἐκκλησίας τινός ἀδυνατεῖ νά παραστῇ εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου ἢ εἰς τινὰ τῶν Συνεδριῶν αὐτῆς, ὀρίζεται ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ, κατὰ τὰ ἐν ἐκάστη Ἐκκλησίᾳ ἰσχύοντα, ὅστις καί καταλαμβάνει τήν θέσιν αὐτοῦ (Ἄρθρον 3, παράγραφος 5 τοῦ Κανονισμοῦ).

Διὰ τήν διάταξιν αὐτήν ἔφεραν ἀντιρρήσεις οἱ Ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας, ἰσχυριζόμενοι ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά πραγματοποιηθοῦν οἱ Ἐργασίες τῆς Συνόδου, ὅταν μία Ἐκκλησία διαφωνεῖ καί δέν προσέλθῃ ἢ ἀποχωρήσῃ, δεδομένου ὅτι ἔχει ἀποφασισθῇ Πανορθόδοξως, ὅτι οἱ ἀποφάσεις δέον νά λαμβάνονται ἐν ὁμοφωνίᾳ, καίτοι σύμφωνα μέ τόν ΣΤ' Κανόνα τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου στά μή δογματικά ζητήματα δέον νά κρατῇ «ἡ τῶν πλειόνων ψη-

φος»²⁵. Διά τούτο ως ανέφερα ήδη δέν υπέγραψαν τόν Κανονισμόν.

Όμως ἡ παρούσα Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας μας, πρέπει νά ἀποφανθῆ καί περί τοῦ θέματος τούτου. Δηλαδή νά ἀποφασίσῃ ποῖοι θά ἀναπληρώσουν τόν Μακαριώτατον Πρόεδρον ἡμῶν εἰς μίαν τοιαύτην περίπτωσιν καί ἐφ' ὅσον βεβαίως θά ἰσχύσῃ ὁ Κανονισμός. Διότι κατά τόν Ψαλμωδόν «ἠτοιμάσθην καί οὐκ ἐταράχθην» (Ψαλμ. 118, 60).

Προφανῶς οἱ ἀντικαταστάται τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου πρέπει νά εἶναι τρεῖς. Ὁ Ἐκπρόσωπος του καί οἱ δύο σύμβουλοι αὐτοῦ.

Πρός τοῦτο προτείνω τίς ἐξῆς λύσεις·

Πρώτη· Νά ὀρίσῃ ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος ποῖοι ἐκ τῶν ἀνωτέρω Ἀρχιερέων θά τόν ἀντικαταστήσουν.

Δεύτερον· Νά τόν ἀντικαταστήσουν οἱ τρεῖς ἀρχαιότεροι εἰς τήν ἱερωσύνην Ἀρχιερεῖς ἐκ τῆς Συνοδείας του.

Τρίτον· Τά τρία ἀρχαιότερα Μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου τῆς τρεχοῦσης Συνοδικῆς Περιόδου, ἐφ' ὅσον θά εἶναι εἰς τήν Συνοδείαν του.

β. Ὑπογραμίζω ἀκόμη, ὅτι κάθε Τοπική Ἐκκλησία εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον τῆς Κρήτης θά ἔχῃ μίαν ψήφον (ἄρθρον 12, παράγραφος 1 τοῦ Κανονισμοῦ).

Καί αὐτή ἡ διάταξις ὡς γνωστόν ἔχει ἤδη προκαλέσει πολλές συζητήσεις. Νομίζω ὅμως, ὅτι ἀφοῦ τά πρὸς ἔγκρισιν κείμενα ἔχουν δοθῆ εἰς πάντας τούς Ἀρχιερεῖς πρὸς διαβούλευσιν καί ἀφοῦ σήμερα πάντα τά Μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχομε τήν δυνατότητα νά τά ἐγκρίνουμε ἢ ὄχι ἢ καί νά προτείνουμε ἀλλαγές ἢ συμπληρώσεις, εἰς τήν οὐσίαν οὐδενός Ἐπισκόπου στερεῖται ἡ γνώμη ἢ ἡ ψήφος.

γ. Ἐκαστος συμμετέχων Ἐπίσκοπος θά δύναται νά λάβῃ τόν λόγον, ἀφοῦ ζητήσῃ καί λάβῃ τήν ἔγκρισιν τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου (Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου), καθὼς καί δέν ἀποκλείεται νά ἐκφρασθῇ ἡ ἀρνητικὴ θέσι ἑνός ἢ καί πλειόνων Ἀρχιερέων μίας Ἀντιπροσωπείας Αὐτοκεφάλου τινός Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν γενομένων τροπολογιῶν ἢ καί ἐπὶ ἑνός κειμένου γενικώτερα, ἢ ὅποια διάφορος γνώμη αὐτῶν ἢ ἡ διαφωνία των, ἂν δέν ψηφισθῇ ὁμόφωνα ἀπὸ τήν Σύνοδον θά καταχωρι-

σθῇ εἰς τά Πρακτικά τῆς Συνόδου (Ἄρθρον 12, παράγραφος 2 τοῦ Κανονισμοῦ).

δ. Ἀπαγορεύεται οἰαδήποτε ἐκτός θέματος παρέρμβασις, ἀφαιρουμένου τοῦ λόγου ἐκ τοῦ ὁμιλοῦντος, ἐκτός ἐάν αὐτὴ ἀναφέρεται ἠτιολογημένως εἰς διαδικαστικόν ἢ προσωπικόν ζήτημα, διό καί, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ ζητῶν τόν λόγον ὀφείλει νά ἀναγράψῃ τήν παραβιαζομένην διάταξιν τοῦ κανονισμοῦ (Ἄρθρον 9, παράγραφος 3 τοῦ Κανονισμοῦ).

ε. Δέν ἐπιτρέπονται ἄσχετοι διαλογικαὶ ἀντιπαράθεσις ἢ προσωπικαὶ διενέξεις μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Συνόδου, διότι εἶναι ὄχι μόνον ξένα, ἀλλὰ καί ἀντίθετοι πρὸς τήν ἀποστολήν αὐτῆς (Ἄρθρον 10, παράγραφοι 1,2 καί 3 τοῦ Κανονισμοῦ).

στ. Ὁ λόγος εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου εἶναι ἐλεύθερος, ἀλλ' ὅμως οὐδεὶς δύναται νά ὀμιλήσῃ πρὶν ἢ ζητήσῃ καί λάβῃ τήν ἔγκρισιν τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου.

Ἡ ὑπό τινος τῶν Μελῶν τῆς Συνόδου δήλωσις τῆς ἐπιθυμίας διὰ τήν συμμετοχήν εἰς τήν συζήτησιν τοῦ θέματος γίνεται διὰ ἐπιδόσεως γραπτοῦ Σημειώματος πρὸς τὸ ἀρμόδιον μέλος τῆς Γραμματείας τῆς Συνόδου, τὸ ὅποιον τηρεῖ τόν κατάλογον προτεραιότητος τῶν δηλωσάντων ἐπιθυμίαν νά ὀμιλήσουν καί τόν παραδίδει εἰς τόν Πρόεδρον τῆς Συνόδου.

Ἡ χρονικὴ διάρκεια τῆς παρεμβάσεως τοῦ ὁμιλητοῦ εἰς τήν συζήτησιν δέν δύναται νά ὑπερβῇ τὰ δέκα (10) λεπτά τῆς ὥρας, εἰς δέ τυχόν δευτερολογίαν, ἂν ζητηθοῦν ἐξηγήσεις ἢ ἂν κριθῇ ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα ἢ χρήσιμος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου, δέν δύναται νά ὑπερβῇ τὰ πέντε (5) λεπτά τῆς ὥρας. Οἱ Προκαθήμενοι τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἔχουν εἰς τήν διάθεσίν των διπλάσιον χρόνον ἀγορεύσεως (Ἄρθρον 10, παράγραφος 1 καί 2 τοῦ Κανονισμοῦ).

ζ. Κατὰ τὰς συζητήσεις ἐκάστου θέματος δύναται νά διατυπωθοῦν προτάσεις τροπολογιῶν, διορθώσεων ἢ προσθηκῶν, ἀλλ' οἱ προτάσεις ὑποβάλλονται εἰς τήν Γραμματείαν τῆς Συνόδου διὰ νά παρουσιασθοῦν ὑπὸ τοῦ Προέδρου εἰς τήν Ὁλομέλειαν τῆς Συνόδου καί νά καταστῇ ἐπίσημος συνοδικὴ ἀπόφασις.

Ἡ ἔγκρισις τῶν τροπολογιῶν, μετὰ τὴν ὀλοκλήρωσι τῆς συζητήσεως αὐτῶν, ἐκφράζεται, κατὰ τὰ πανορθόδοξως καθιερωμένα, διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς ὁμοφωνίας τῶν ἀντιπροσωπειῶν πασῶν τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τροπολογίαί πού δέν γίνονται ὁμοφώνως ἀποδεκταί, δέν ἐγκρίνονται (Ἄρθρον 11, παράγραφοι 1 καί 2 τοῦ Κανονισμοῦ). Προφανῶς ἀπλῶς θά ἀναγραφοῦν στά Πρακτικά.

η. Ὁ Κανονισμός ὀρίζει ἐπίσης, ὅτι αἱ συνεδρίαί τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου διεξάγονται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐκτός τῶν συνεδριῶν τῆς ἐπισημοῦ ἐνάρεξως καί λήξεως τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς (Ἄρθρον 8, παράγραφος 3 τοῦ Κανονισμοῦ).

θ. Τέλος οἱ δημοσιογράφοι θά δύνανται νά λαμβάνουν πληροφορίες μόνον ἀπό τὴν Ἐπιτροπή Τύπου τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, καί νά παρασταθοῦν στήν ἐπίσημον ἐναρξιν καί λήξιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, ἀλλ' ὅμως πρέπει νά εἶναι διαπεπιστευμένοι εἰς τὴν Γραμματείαν τῆς Μεγάλης καί Ἁγίας Συνόδου, προφανῶς μετὰ ἀπό σύστασι ἐκάστης Ἐκκλησίας (Ἄρθρον 16, παράγραφος 2 τοῦ Κανονισμοῦ).

5. Τά Μέλη, οἱ Σύμβουλοι καί οἱ βοηθοί

Α. Τά Μέλη

α. Ὁ ἀριθμός τους

Σύμφωνα μέ ὅσα ἀπεφάσισεν ἡ Σύναξις τῶν Προκαθημένων τόν Μάρτιον τοῦ 2014 στήν Κωνσταντινούπολιν, Μέλη τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου θά εἶναι οἱ δεκατέσσαρες (14) Προκαθημένοι τῶν κατὰ Τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τούς ὁποίους θά συνοδεύουν τό πολύ μέχρι 24 Ἐπίσκοποι κάθε Ἐκκλησίας. Ἄρα δέν θά συνοδεύωνται ὑπό πάντων τῶν Ἐπισκόπων αὐτῶν. Τοῦτο ὅμως, ὡς γνωστόν, προκαλεῖ πολλές συζητήσεις ἀπό διαφόρους ἐκκλησιαστικούς καί θεολογικούς κύκλους.

Βεβαίως ὑποστηρίζεται ὑπό τινων, ὅτι τοῦτο, δηλαδή τό ὅτι θά κληθοῦν νά συμμετάσχουν εἰς τὴν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον μόνον οἱ Προκαθημένοι, τούς ὁποίους δύνανται νά συνοδεύουν ἕως καί 24 Ἐπίσκοποι, συνέβαινε καί εἰς πάσας τὰς Οἰκουμενικάς Συνόδους. Δηλαδή, ὅτι καί εἰς αὐ-

τάς ἐκαλοῦντο μόνον τριμελεῖς ἢ ὀλιγομελεῖς ἀντιπροσωπεῖαι ἐξ ἐκάστης Ἐπαρχίας. Ἀλλά τοῦτο, καί κατὰ τὴν ἀποψί μου, δέν στηρίζεται στήν ἱστορίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς τακτικῆς καί πραγματικότητος συγκλήσεως τῶν Ἱερῶν Συνόδων, ὅταν π.χ. εἰς τὴν Δ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον συνῆλθαν 630 Θεοφόροι Πατέρες. Ἐπίσης θέλω νά ὑπογραμμίσω, ὅτι ἄλλο πρᾶγμα εἶναι νά καλοῦνται εἰς μίαν Σύνοδον οἱ πρῶτοι καί πάντες οἱ Ἐπίσκοποι τῶν Ἐπαρχιῶν καί νά ἔρχονται ὅσοι δύνανται ἢ ὅσοι θέλουν, καί ἄλλο εἶναι νά καθορίζεται ἐκ τῶν προτέρων ὁ ἀριθμὸς συμμετοχῆς αὐτῶν, ὥστε ἐξ ἀνάγκης κάποιοι νά ἀποκλειῶνται.

Ὅμως σέ σχετικὴ συζήτησι εἰς τὴν Σύνοδον τῶν Προκαθημένων στό Σαμπεζῦ τῆς Ἑλβετίας τόν παρελθόντα Ἰανουάριον, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιος ἐξέφρασε τὴν ἀποψιν, ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ δέν εἶναι ἀκριβῆς ἀντίγραφον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Εἶναι ἕνας ἄλλος τύπος, μίᾳ ἄλλῃ Σύνοδος, καθ' ὃ πρὸς τοῦτο ἔχει δικαίωμα ἡ Ἐκκλησία. Αὕτη ἡ ἀποψις νομίζω ὅτι λύει κανονικῶς τό πρόβλημα τοῦτο, ἀλλά καί ξεκαθαρίζει καί τί εἶναι ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος, πού πρόκειται νά συνέλθῃ τόν προσεχῆ Ἰούνιον στήν Κρήτη. Διὰ τοῦτο τὴν ἀποψι αὐτὴν ἀποδέχεται καί ἡ ταπεινότης μου.

β. Ἡ Ἐκλογή τῶν 24 Μελῶν

Ἡ ΔΙΣ τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου, λόγω τοῦ ἐπείγοντος τοῦ θέματος, ἐξέλεξε ἤδη, ὡς ἤδη σὰς ἀνέφερα, τὰ δύο Μέλη τῶν Ἐπιτροπῶν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου καί ἐγνωστοποίησε αὐτὰ ἀρμοδίως. Ἄρα ὑπολείπεται ἡ ἐκλογή ἐτέρων 22 Μελῶν. Ὁ Μακαριώτατος εἰς τὴν ΔΙΣ τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου ἐπρότεινε, καί ἔγινε ἀποδεκτό, αὐτὰ τὰ Μέλη νά ἐκλεγοῦν ἀπό τὴν Ἱεραρχίαν.

Πρὸς τοῦτο ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι, μέ τούς ὁποίους μορεῖ νά γίνῃ ἡ ἐκλογή. Ἀναφέρω π.χ. δύο:

Πρῶτος: Νά τεθοῦν τὰ ὀνόματα πάντων τῶν Μελῶν τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας εἰς τὴν κληρωτίδα καί ἐξ αὐτῆς νά ἐξαχθοῦν 22 κληροί. Αὐτὰ θά εἶναι καί τὰ Μέλη τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἱερωνύμου εἰς τὴν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον.

Δεύτερος: "Όσοι επιθυμοῦν νά μετάσχουν, νά τό δηλώσουν σήμερα ἐδῶ εἰς τήν Ἀρχιεραγματείαν. Καί ἐν συνεχείᾳ:

- I. Ἄν ζητήσουν περισσότεροι τῶν 22, νά μποῦν ὅλα τά ὀνόματα αὐτά στήν κληρωτίδα καί νά ἐξαχθοῦν ἐξ αὐτῆς τά 22 ὀνόματα. Αὐτοί θά εἶναι οἱ Συνοδοί τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου.
- II. Ἄν οἱ δηλώσαντες εἶναι ὀλιγότεροι τῶν 22, νά ἐγκρίνη ἡ Ἱεραρχία αὐτοῦς πού ἐζήτησαν καί νά ἐκλέξη τά ὑπόλοιπα Μέλη μέχρι τά 22.

Ἡ ἡμετέρα Πρότασις

Ἡ ταπεινότης μου προτείνει ἡ ἐκλογή τῶν Μελῶν νά γίνῃ ἀπό τά θεσμικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς ἀκολούθως:

- I. Νά συμμετάσχουν τά 12 Μέλη τῆς παρουσίας Διαροχῆς Ἱερῆς Συνόδου.
- II. Τά τέσσαρα Μέλη (τά ἀρχαιότερα;) ἀπό τήν ΔΙΣ τῆς προηγουμένης Συνοδικῆς Περιόδου, ἡ ὁποία ἐχειρίσθη πολλά θέματα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου.
- III. Τά τέσσαρα Μέλη (τά ἀρχαιότερα;) ἀπό τήν ΔΙΣ τῆς ἐρχομένης Συνοδικῆς Περιόδου, ἡ ὁποία θά ὑλοποιήσῃ τās ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου.
- IV. Ὁ Πρόεδρος τῆς Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων. Σημειῶνω ὅτι τά ἄλλα δύο μόνιμα Ἀρχιερατικά Μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς ἔχουν ἤδη ὀρισθῆ, ὡς ἀνέφερα, ὡς Μέλη τῶν δύο Ἐπιτροπῶν (Γραμματείας καί Τύπου) τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου. Καί
- V. Ὁ Ἀρχιεραγματεὺς τῆς Ἱερῆς Συνόδου Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μεθώνης.

γ. *Οἱ δύο ἄμεσοι Πρωτοσύμβουλοι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου*

Ἐκαστος τῶν Προκαθημένων εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον δύναται νά ἔχη παρ' ἑαυτῶ ἓνα ἢ δύο ἐκ τῶν ὡς ἄνω Συνόδων τοῦ Ἐπισκόπων. Ὁ Πρόεδρος, λόγῳ ἠῤῥημένων ὑποχρεώσεων αὐτοῦ, δύναται νά ἔχη παρ' ἑαυτῶ δύο τοιαῦτα μέλη καί ἓνα γραμματέα. Πάντες οἱ σύμβουλοι κάθηνται ὀπισθεν τῶν Προκαθημένων. (Ἄρθρον 3, παράγραφος 4 τοῦ Κανονισμοῦ).

Ἡ ἐκλογή αὐτῶν, νομίζω, ὅτι πρέπει νά ἀφεθῆ εἰς τήν ἀπόλυτον κρίσιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Ἱερωνύμου.

B. Οἱ Σύμβουλοι

Αἱ Ἀντιπροσωπεῖαι δύναται νά συνοδεύωνται καί ὑπό εἰδικῶν συμβούλων, κληρικῶν, μοναχῶν ἢ λαϊκῶν, ἀλλ' ὁ ἀριθμός αὐτῶν δέν δύναται νά ὑπερβαίῃ τά ἕξ (6) μέλη.

Οἱ Σύμβουλοι δύναται νά παρίστανται εἰς τās συνεδρίας τῆς Ὀλομελείας τῆς Συνόδου, χωρίς ὅμως δικαίωμα ψήφου, ἐνῶ ὀφείλουν νά ἐπικουροῦν τό ἔργον τῆς Γραμματείας ἢ τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν μετά δικαίωματος λόγου καί νά ἀσκοῦν τά ἀνατιθέμενα εἰς αὐτοῦς εἰδικά καθήκοντα (Ἄρθρον 3, παράγραφος 2 καί 3 τοῦ Κανονισμοῦ).

Ὡς Σύμβουλοι προτείνω νά ἐκλεγοῦν οἱ κάτωθι:

1. Ὁ Α' Γραμματεὺς-Πρακτικογράφος τῆς ΔΙΣ.
2. Ὁ Γραμματεὺς τῆς Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων.
3. Ὁ Γραμματεὺς τῆς Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν Ζητημάτων.
4. Ὁ Εἰδικὸς Νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἱερῆς Συνόδου.
5. Ἐνα ἐκ τῶν λαϊκῶν τακτικῶν Μελῶν τῆς Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων.
6. Ἐνα ἐκ τῶν Λαϊκῶν Μελῶν τῆς Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν Ζητημάτων.

Γ. Τά βοηθητικά Στελέχη

Κατά τό ἄρθρον 3, παράγραφος 2, τοῦ Κανονισμοῦ ἐκάστη Ἀντιπροσωπεῖα δύναται νά συνοδεύεται καί ἀπό τρία βοηθητικά Στελέχη.

Ταῦτα προτείνω νά εἶναι τά ἑξῆς:

1. Ὁ ἀρχιδιάκονος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Ἱερωνύμου.
2. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Διευθύνσεως Προσωπικοῦ τῆς Ἱερῆς Συνόδου, καί
3. Ἐνας ἐκ τῶν Ἡγουμένων τῶν Μονῶν τῶν Μετεώρων μετά ἀπό πρότασι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σταγῶν καί Μετεώρων κ. Σεραφεῖμ.

6. *Επιτροπές προς στήριξη του έργου της*

Ο Κανονισμός ορίζει, ότι θά υπάρχουν δύο κυρίως τοιαῦται Ἐπιτροπαί:

Πρώτη: Ἐπί τῆς Γραμματείας τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου (Ἄρθρα 6 καί 7 τοῦ Κανονισμοῦ).

Εἰς τήν Ἐπιτροπήν αὐτήν μετέχει εἷς Ἀρχιερεὺς ἐξ ἐκάστης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ προεδρεύοντα τόν Γραμματέα ἐπί τῆς προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, προφανῶς τόν Σεβ. Μητροπολίτην Ἑλβετίας κ. Ἱερεμίαν. Καί

Δευτέρα: Ἐπί τοῦ Τύπου, εἰς τήν ὁποίαν ἐπίσης θά μετέχη εἷς Ἀρχιερεὺς ἐξ ἐκάστης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. (Ἄρθρον 16 τοῦ Κανονισμοῦ).

Σημειῶνω, ὅτι καί οἱ δύο ὡς ἄνω Ἀρχιερεῖς Μέλη τῶν Ἐπιτροπῶν εἶναι ἐκ τῶν Μελῶν τῆς Ἀντιπροσωπείας ἐκάστης Ἐκκλησίας εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον.

Ἐνημερῶνω ἐπίσης τήν σεπτὴν Ἱεραρχίαν, ὅτι ἐπειδὴ τὰ Μέλη τῶν ὡς ἄνω δύο Ἐπιτροπῶν ἔπρεπε νά ἔχουν γνωστοποιηθῆ εἰς τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἕως τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος μηνός Φεβρουαρίου, δι' ἀποφάσεως τῆς ΔΙΣ ὠρίσθησαν ἤδη τὰ Μέλη αὐτῶν. Καί διὰ μέν τήν πρώτην (Γραμματείαν) ὠρίσθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, διὰ δέ τήν Δευτέραν (Τύπου) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, τακτικά Μέλη τῆς Μονίμου Συνδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Διορθόδοξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων.

7. *Παρατηρηταί*

εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον

Εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον ἀπεφασίσθη ἀπό τήν Σύνοδον τῶν Προκαθημένων τοῦ Ἰα-

νοναρίου 2016 νά προσκληθοῦν ὡς Παρατηρηταί καί ἐκπρόσωποι Ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν, ἡ συμμετοχή τους ὁμως θά εἶναι μόνον εἰς τήν ἐπίσημον ἔναρξιν καί τήν λήξιν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου ἄνευ δικαιώματος λόγου ἢ ψήφου (Ἄρθρον 14 τοῦ Κανονισμοῦ). Ἐπειδὴ δέ καθωρίσθη νά μή μετάσχουν εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον Παρατηρηταί ἀντιπρόσωποι ἐκ τῶν Καθολικῶν Οὐνίται καί ἐκ τῶν Προτεσταντῶν Γυναῖκες Ἐπίσκοποι ἢ ἱερεῖς, ἀπεφασίσθη οἱ προσκλήσεις τῶν Παρατηρητῶν νά εἶναι ὀνομαστικές. Θά προσκληθοῦν οἱ κάτωθι:

- α) Δύο ἐκ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας,
  - β) Εἷς ἐκ τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας,
  - γ) Εἷς ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Αἰθιοπίας,
  - δ) Εἷς ἐκ τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἑτσηματζίν,
  - ε) Εἷς ἐκ τοῦ Καθολικάτου τῆς Κιλικίας,
  - ς) Εἷς ἐκ τῆς Συροϊακωβιτικῆς Ἐκκλησίας,
  - ζ) Εἷς ἐκ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας,
  - η) Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παλαιοκαθολικῶν τῆς Ἐνώσεως τῆς Οὐτρέχτης,
  - θ) Εἷς ἐκ τῆς Παγκοσμίου Λουθηρανικῆς Ὁμοσπονδίας,
  - ι) Ὁ Γενικός Γραμματεὺς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καί ὁ Διευθυντῆς τῆς Ἐπιτροπῆς «Πίστις καί Τάξις» τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου,
  - ια) Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν,
  - ιβ) Ὁ Γενικός Γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν Μέσης Ἀνατολῆς, καί
  - ιγ) Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας τῆς Γερμανίας.
- Σᾶς εὐχαριστῶ.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ἐφ. Α' 22-23, ε' 23-27, Κολ. Α' 17-18,
2. Ρωμ. ΙΑ' 17-24, Ἐφεσ. Β' 11-22.
3. Σμυρναίους VIII, 1-2 .ΒΕΠ, τόμ. 2ος, σελ. 281, στίχοι 18-23.
4. Μαγνησιεῦσι VI, 1. ἔνθ. ἄνωτ., σ. 269, στίχος 32.
5. Τραλλιανοῖς III, 1. ἔνθ. ἄνωτ., σ. 272, στίχος 14.
6. Τραλλιανοῖς XII, 2. ἔνθ. ἄνωτ., σ. 273, στίχος 36.
7. Φιλαδελφοῖς IV, ἔνθ. ἄνωτ., σ. 309, στίχοι 3-4.
8. Ἐφεσ. IV, 1. ἔνθ. ἄνωτ., σ. 265, στίχος 5.

9. Ρωμ. ΙΑ΄ 16-17. Σχετικός είναι και ό λόγος του Κυρίου «Οὐ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τό ἕμόν ὄνομα, ἐκεῖ εἶμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. ιδ΄ 20).
10. Πράξ. ΙΕ΄ 28.
11. Πράξ. ΙΕ΄ 1-29.
12. Πηδάλιον, σελ. 160.
13. Πηδάλιον, σελ. 413 καί 414.
14. Πηδάλιον, σελ. 416. Ἴδτε καί: Διαταγαί Ἀποστόλων Η΄ ΙV. Β.Ε.Π. τομ. 2ος, σ. 143, στίχοι 20-24.
15. Πηδάλιον, Ἐρμηνεία του Ἁγίου Νικοδήμου, εἰς τόν 34 Κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων σ. 36. Ἴδτε καί τό τέλος του 2ου Κανόνος τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, λέγοντος. «...φυλαττομένου δέ του προγεγραμμένου περὶ τῶν Διοικήσεων Κανόνος, εὔδηλον ὡς τά καθ΄ ἐκάστην ἐπαρχίαν ἢ τῆς ἐπαρχίας Σύνοδος διοικήσει». Πηδάλιον, σ. 156.
16. Τραλλιανοῖς Ι΄, 1. ΒΕΠ, τόμ. 2ος, σελ. 271, στίχοι 33-37. Περισσότερα ἰδέ: Θ.Η.Ε. τόμ. 11, στήλη 574 κ. ἔξ. εἰς τήν λέξιν Σύνοδος.
17. «Μέ κανένα συνεπῶς τρόπο δέν μπορεῖ μία ἀληθινή Σύνοδος νά ἔχη ὡς σκοπό τῆς τόν διακανονισμό μερικῶν «ἐσωτερικῶν» διοικητικῶν προβλημάτων τῆς Ἐκκλησίας, γράφει σέ σχετικό παλιό ἄρθρον του - Δοκίμιον ὁ ἀείμνηστος Θεολόγος Παναγιώτης Νέλλας, Σύναξι, Ἰανουάριος - Μάρτιος 2015, σελ. 8.
18. Πηδάλιον, σελ. 133 καί 142.
19. Πηδάλιον, σελ. 406.
20. Πηδάλιον, σελ. 125.
21. Πηδάλιον, σελ. 160.
22. Ἴδτε: Συνοδική Ἐπιτροπή Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων *Περί τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου*, Ἀθήναι, Ἀπρίλιος 2014, θέμα 4ον: Ἱστορικό Προπαρασκευῆς τῶν Ἐπιτροπῶν καί Προσυνοδικῶν Διασκέψεων (1971-2011). Τό κείμενον αὐτό δυστυχῶς εἶναι χωρίς σελίδες.
23. Ἴδτε: Στυλιανοῦ (Χαρκιανᾶκη) Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας, *Περί τό ἀλάθητον τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Θεολογία*, ἔκδ. Β΄ Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήναι 2014, σελ. 114 κ. ἔξ.
24. Εἰς τήν Σύναξιν αὐτήν τήν Ἀντιπροσωπείαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποτελοῦσαν: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, ἡ ταπεινότης μου καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος.
25. Πηδάλιον, σελ. 129, ὅπου καί ἐρμηνεία του Ἁγίου Νικοδήμου καί σχετικές ὑποσημειώσεις αὐτοῦ.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Κανονισμός υπ' αριθμ. 3535–2015/138/19.1.2016
 Ἀναγνώρισις συστάσεως Ἐνοριῶν
 τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους καί Κατερίνης
 συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. τὸ ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τὴν ὑπ' αριθμ. 1036/14.7.2015 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κίτρους καί Κατερίνης κ. Γεωργίου,
3. τὴν ἀπὸ 10.9.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τὴν σύστασιν πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους καί Κατερίνης:

Ἐνορίαί

1. Ἐνορία τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Θείας Ἀναλήψεως Κατερίνης, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Κατερίνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Κατερίνης, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1919, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' αριθμ. 2/2/27.2.1919 ἐγγράφου τῆς Σχολικῆς Ἐπιτροπείας Κατερίνης.

2. Ἐνορία τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Κατερίνης, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Κατερίνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Κατερίνης, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' αριθμ. 603/30.8.1940 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Κατερίνης, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Κατερίνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Κατερίνης, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1928, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' αριθμ. 2385/1.11.1928 ἐγγράφου τῆς Κοινότητος Κατερίνης.

4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παντανάσσης (Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου) Κατερίνης, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Κατερίνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Κατερίνης, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1953, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' αριθμ. 553/29.11.1953 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Ἁγίου Δημητρίου, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἁγίου Δημητρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Πέτρας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 23.9.1960 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κίτρους.

6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος χωρίου Ἁγίου Σπυρίδωνος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἁγίου Σπυρίδωνος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Δίου, τοῦ Δήμου Δίου - Ὀλύμπου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1955, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 5.12.1955 ἐκθέσεως Βαπτίσεως.

7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Αἰγινίου, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Αἰγινίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Αἰγινίου, τοῦ Δήμου Πύδνας - Κοιλίνδρου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' αριθμ. 3/19.2.1940 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γάμου.

8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (Ἁγίου Ἀθανασίου) Αἰγινίου, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Αἰγινίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Αἰγινίου, τοῦ Δήμου Πύδνας - Κοιλίνδρου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1962, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' αριθμ. 683/16.7.1962 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κίτρους.

9. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος χωρίου Ἀθλῶνια, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀθλῶνιων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Πύδνας, τοῦ Δήμου Πύδ-

vas - Κοιλινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1929, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 44/1929 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

10. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ χωρίου Ἐνω Ἁγίου Ἰωάννου, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἐνω Ἁγίου Ἰωάννου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κατερίνης, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1941, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 1.9.1941 Καταστάσεως Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

11. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἐνω Σκοτίνια, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Σκοτίνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Δήμου Δίου - Ὀλύμπου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1941, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 1.9.1941 Καταστάσεως Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

12. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ χωρίου Ἀρωνάς, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀρωνᾶ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαφίνης, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1938, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 500/531/11.6.1938 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

13. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Βροντοῦς, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Βροντοῦς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Δίου, τοῦ Δήμου Δίου - Ὀλύμπου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1941, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 1.9.1941 Καταστάσεως Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

14. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Στεφάνου χωρίου Βρία, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Βρίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πιερίας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1967, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1/20.4.1967 Ἐκθέσεως Βαπτίσεως.

15. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Γανοχώρα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Γανοχώρας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κατερίνης, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1934, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 79/ΚΑ/30.7.1934 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως.

16. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς χωρίου Δίον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Δίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Δίου, τοῦ Δήμου Δίου - Ὀλύμπου, τῆς

Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1952, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 304/28.4.1952 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

17. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης (Ἁγίου Νικολάου) χωρίου Ἐλατοχώριον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἐλατοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πιερίας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1962, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1323/20.11.1962 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κίτρους.

18. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἐλαφος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἐλάφου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαφίνης, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1970, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 52/1971 Πρακτικοῦ του Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

19. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Πάντων (Ἁγίου Γεωργίου) χωρίου Ἐξοχή (Χαράδρα), μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἐξοχῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαφίνης, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1952, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 310/5.5.1952 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

20. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Καλλιθέας, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Καλλιθέας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παραλίας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1941, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 1.9.1941 Καταστάσεως Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

21. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Βαρβάρας χωρίου Καρυαί, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καρυῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πέτρας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1967, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1489/24.10.1967 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κίτρους.

22. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Καρίτσας, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Καρίτσας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Δίου, τοῦ Δήμου Δίου - Ὀλύμπου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1890, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 31.3.1961 ἐγγράφου τοῦ Ἐφημερίου του Ἱεροῦ Ναοῦ.

23. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου χωρίου Καστανιά, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καστανέας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κοιλινδροῦ, τοῦ Δήμου

Κοιλινδροῦ, τοῦ Δήμου Πύδνας - Κοιλινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1936, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 24.10.1936 Πρωτοκόλλου.

24. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου χωρίου Καταλώνια, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καταλώνων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαφίνας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1946, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 6.8.1946 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

25. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Μηνᾶ χωρίου Καταχᾶς, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καταχᾶ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Αἰγινίου, τοῦ Δήμου Πύδνας - Κοιλινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1930, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3/8.6.1930 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γάμου.

26. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Κάτω Ἁγίου Ἰωάννου, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κάτω Ἁγίου Ἰωάννου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κορινοῦ, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1929, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 19.11.1949 Πιστοποιητικοῦ Γεννήσεως καὶ Βαπτίσεως.

27. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Κάτω Μνηῆα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μνηῆας (Κάτω Μνηῆας), τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πέτρας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1933, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 21/11.6.1933 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

28. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης χωρίου Κίτρος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κίτρος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πύδνας, τοῦ Δήμου Πύδνας - Κοιλινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1931, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 10/16.6.1931 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γάμου.

29. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κοιλινδροῦ, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Κοιλινδροῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κοιλινδροῦ, τοῦ Δήμου Πύδνας - Κοιλινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1941, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 1.9.1941 Καταστάσεως Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρος.

30. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Θεοδώρας Κοιλινδροῦ, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Κοιλινδροῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κοιλινδροῦ, τοῦ Δήμου Πύδνας

- Κοιλινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1936, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 77/6.8.1936 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

31. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς χωρίου Κονταριώτισσα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κονταριώτισσας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Δίου, τοῦ Δήμου Δίου - Ὀλύμπου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1947, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 392/10.11.1947 τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρος.

32. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ (Εὐαγγελίστρια) χωρίου Κονταριώτισσα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κονταριώτισσας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Δίου, τοῦ Δήμου Δίου - Ὀλύμπου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1925, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 11/22.3.1925 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

33. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Κορινοῦ, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Κορινοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κορινοῦ, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1929, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 581/17.12.1929 ἐγγράφου τῆς Κοινότητος Κορινοῦ.

34. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Κοῦκος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κούκου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κορινοῦ, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1946, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πρωτοκόλλου Ἐκδόσεως Πιστοποιητικῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἔτους 1946.

35. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Ἄννης χωρίου Λαγοράχη, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Λαγοράχης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαφίνας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1965, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1/24.1.1965 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γάμου.

36. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Λεπτοκαρυᾶς, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Λεπτοκαρυᾶς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Δήμου Δίου - Ὀλύμπου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1941, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 1.9.1941 Καταστάσεως Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρος.

37. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Λιβᾶδιον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Λιβᾶδίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κοιλινδροῦ, τοῦ Δήμου Πύδνας -

Κολλινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 106/20.10.-1940 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

38. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Λιτοχώρου, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Λιτοχώρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λιτοχώρου, τοῦ Δήμου Δίου - Ὀλύμπου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1910, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1/29.9.1910 Βαπτιστηρίου ἐγγράφου.

39. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Λιτοχώρου, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Λιτοχώρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λιτοχώρου, τοῦ Δήμου Δίου - Ὀλύμπου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1902, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1/29.5.1902 Βαπτιστηρίου ἐγγράφου.

40. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Λόφου, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Λόφου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πέτρας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1923, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ληξιαρχικοῦ Βιβλίου Γεννήσεως - Βαπτίσεως ἔτους 1923.

41. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Μακρύγιαθλος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μακρυγιάνου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μεθώνης, τοῦ Δήμου Πύδνας - Κολλινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1930, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 54/5.2.1930 Πιστοποιητικοῦ Βαπτίσεως.

42. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Μεγάλῃ Γεφύρα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μεγάλῃς Γεφυρας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Αἰγινίου, τοῦ Δήμου Πύδνας - Κολλινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1931, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 78/6.7.1931 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

43. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου (Εὐαγγελίστρια) χωρίου Μεθώνη, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μεθώνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μεθώνης, τοῦ Δήμου Πύδνας - Κολλινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1927, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1/31.1.1927 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γάμου.

44. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Μεληιάδιον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μεληιάδιου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαφίνας, τοῦ

Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1942, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 12903/6.10.1942 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας.

45. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου (Ἁγίου Γεωργίου) χωρίου Μέση Μνηλιά, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μέσης Μνηλιάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πέτρας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1933, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 9/18.4.1933 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

46. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γερασίμου χωρίου Μικρὴ Μνηλιά, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μικρῆς Μνηλιάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πύδνας, τοῦ Δήμου Πύδνας - Κολλινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1970, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 52/17.3.1971 Πρακτικοῦ του Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

47. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Μοσχοποτάμος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μοσχοποτάμου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαφίνας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1949, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 12/24.3.1949 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

48. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Μοσχοχώριον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μοσχοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πέτρας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1954, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 238/27.-4.1954 ἀδείας Γάμου.

49. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου χωρίου Κίτρος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κίτρους, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πύδνας, τοῦ Δήμου Πύδνας - Κολλινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1931, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1/10.2.1931 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γάμου.

50. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Νέα Ἀγαθούπολη, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Νέας Ἀγαθουπόλεως, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μεθώνης, τοῦ Δήμου Πύδνας - Κολλινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1941, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 1.9.1941 Καταστάσεως Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

51. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου χωρίου Νέα Ἐφessos, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοι-

νότητα Νέας Ήφέσου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Δίου, τοῦ Δήμου Δίου - Ὀλύμπου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1952, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 301/25.4.1952 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

52. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου χωρίου Νέος Παντελεήμων, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νέου Παντελεήμονος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Δήμου Δίου - Ὀλύμπου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1977, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 66/17.3.1978 Πρακτικοῦ του Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

53. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγία Μαρίνα χωρίου Νέοι Πόροι, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νέων Πόρων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Δήμου Δίου - Ὀλύμπου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1974, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 17775/13.12.2001 ἐγγράφου τῆς Νομαρχιακῆς Αὐτοδιοικήσεως Πιερίας.

54. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Νέα Τραπεζοῦς, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νέας Τραπεζοῦντος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κορινοῦ, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 8.9.1940 ἐγγράφου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

55. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Εἰρήνης χωρίου Νέα Χράνη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νέας Χράνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κατερίνης, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1975, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 60/2.1.1975 Πρακτικοῦ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

56. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Νεοκαισάρεια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νεοκαισαρείας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κατερίνης, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1938, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 8.3.1938 ἐγγράφου τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀποκαταστάσεως Προσφύγων.

57. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων (Ἀγίου Γεωργίου) χωρίου Νέον Κεραμίδιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νέου Κεραμίδιου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κατερίνης, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1953, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 136/22.12.1954 Πιστοποιητικοῦ.

58. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Παλαιόν Ἐλευθεροχώριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Παλαιοῦ Ἐλευθεροχωρίου, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μεθώνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πύδνας - Κολινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1941, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 19/12.1.1941 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους,

59. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Παλαιόν Κεραμίδιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Παλαιοῦ Κεραμίδιου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαφίνας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1931, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 9/Δ'/10.8.1931 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

60. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Παλαιοστάνη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Παλαιοστάνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πύδνας, τοῦ Δήμου Πύδνας - Κολινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1938, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 20/2.3.1937 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

61. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Παλιάμπελα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Παλιάμπελων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κολινδροῦ, τοῦ Δήμου Πύδνας - Κολινδροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1933, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 37/21.4.1933 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

62. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος χωρίου Παντελεήμων, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Παντελεήμονος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Δήμου Δίου - Ὀλύμπου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1941, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 1.9.1941 Καταστάσεως Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

63. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Φωτεινῆς (Ἀγίας Παρασκευῆς) χωρίου Παραλία, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Παραλίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παραλίας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1956, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1651/31.12.1956 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

64. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Περιστάσεως, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Περιστάσεως,

της Δημοτικής Ένωσης Παραλίας, του Δήμου Κατερίνης, της Περιφερειακής Ένωσης Περιέριας, της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1932, ως εμφανίζεται εκ του υπ' αριθμ. 1/14.2.1932 Πρακτικού του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου του Ίερού Ναού.

65. Ένορία του Ίερού Ναού Αγίου Γεωργίου χωρίου Πέτρα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πέτρας, της Δημοτικής Ένωσης Πέτρας, του Δήμου Κατερίνης, της Περιφερειακής Ένωσης Περιέριας, της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1965, ως εμφανίζεται εκ του από 13.9.1964 έγγραφου της Ίερας Μητροπόλεως Κίτρους.

66. Ένορία του Ίερού Ναού Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Πλαταμώνος, μέ έδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Πλαταμώνος, της Δημοτικής Ένωσης Ανατολικού Όλύμπου, του Δήμου Δίου - Όλύμπου, της Περιφερειακής Ένωσης Περιέριας, της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1941, ως εμφανίζεται εκ της από 1.9.1941 Καταστάσεως Ένοριών της Ίερας Μητροπόλεως Κίτρους. υπ' αριθμ. 52/17.3.1971 Πρακτικού του Μητροπολιτικού Συμβουλίου της Ίερας Μητροπόλεως Κίτρους.

67. Ένορία του Ίερού Ναού Αγίου Γεωργίου χωρίου Πόρροι, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πόρρων, της Δημοτικής Ένωσης Ανατολικού Όλύμπου, του Δήμου Δίου - Όλύμπου, της Περιφερειακής Ένωσης Περιέριας, της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1941, ως εμφανίζεται εκ της από 1.9.1941 Καταστάσεως Ένοριών της Ίερας Μητροπόλεως Κίτρους.

68. Ένορία του Ίερού Ναού Αγίου Λουκά χωρίου Ράχη, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ράχης, της Δημοτικής Ένωσης Πέτρας, του Δήμου Κατερίνης, της Περιφερειακής Ένωσης Περιέριας, της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1963, ως εμφανίζεται εκ του υπ' αριθμ. 1671/1.12.1963 έγγραφου της Ίερας Μητροπόλεως Κίτρους.

69. Ένορία του Ίερού Ναού Αγίας Τριάδος χωρίου Ρητίνη, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ρητίνης, της Δημοτικής Ένωσης Περιέριας, του Δήμου Κατερίνης, της Περιφερειακής Ένωσης Περιέριας, της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1960, ως εμφανίζεται εκ της υπ' αριθμ. 77/31.10.1960 Ληξιαρχικής Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

70. Ένορία του Ίερού Ναού Προφήτου Ηλίου χωρίου Ρυακία, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ρυακίων, της Δημοτικής Ένωσης Κοιλινδροῦ, του Δήμου Πύδνας - Κοιλινδροῦ, της Περιφερειακής Ένωσης Περιέριας, της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1945, ως εμφανίζεται εκ της υπ' αριθμ. 1/30.5.1945 Ληξιαρχικής Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

71. Ένορία του Ίερού Ναού Αγίου Αντωνίου (Αγίου Άθανασίου) Σβορώνου (Κολοκούριον), μέ έδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Σβορώνου, της Δημοτικής Ένωσης Κατερίνης, του Δήμου Κατερίνης, της Περιφερειακής Ένωσης Περιέριας, της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1952, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Πρωτοκόλλου του Ίερού Ναού έτους 1952.

72. Ένορία του Ίερού Ναού Αγίου Νικολάου χωρίου Σεβαστή, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σεβαστής, της Δημοτικής Ένωσης Κορινοῦ, του Δήμου Κατερίνης, της Περιφερειακής Ένωσης Περιέριας, της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1947, ως εμφανίζεται εκ του υπ' αριθμ. 8/27.12.1947 Πιστοποιητικού.

73. Ένορία του Ίερού Ναού Αγίου Νικολάου χωρίου Σκοτεινά (Μόρνα), μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σκοτεινών, της Δημοτικής Ένωσης Ανατολικού Όλύμπου, του Δήμου Δίου - Όλύμπου, της Περιφερειακής Ένωσης Περιέριας, της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1936, ως εμφανίζεται εκ του υπ' αριθμ. 463/4.6.1936 έγγραφου της Ίερας Μητροπόλεως Κίτρους.

74. Ένορία του Ίερού Ναού Αγίου Γεωργίου χωρίου Σκοτίνα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σκοτίνης, της Δημοτικής Ένωσης Ανατολικού Όλύμπου, του Δήμου Δίου - Όλύμπου, της Περιφερειακής Ένωσης Περιέριας, της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1937, ως εμφανίζεται εκ του υπ' αριθμ. 6.6.1937 Πρακτικού του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου του Ίερού Ναού.

75. Ένορία του Ίερού Ναού Τριών Ίεραρχών χωρίου Νέα Έφεσσο, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νέας Έφεσσο, της Δημοτικής Ένωσης Δίου, του Δήμου Δίου - Όλύμπου, της Περιφερειακής Ένωσης Περιέριας, της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1947, ως εμφανίζεται εκ της υπ' αριθμ. 38/13.10.1947 Ληξιαρχικής Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

76. Ένορία του Ίερού Ναού Αγίου Νικολάου χωρίου Σφενδάμη, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σφενδάμης, της Δημοτικής Ένωσης Πύδνας, του Δήμου Πύδνας - Κοιλινδροῦ, της Περιφερειακής Ένωσης Περιέριας, της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1953, ως εμφανίζεται εκ του υπ' αριθμ. 1653/30.12.1968 έγγραφου του Μητροπολίτου Κίτρους.

77. Ένορία του Ίερού Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου χωρίου Τόξον, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Τόξου, της Δημοτικής Ένωσης Έλαφίνας, του Δήμου Κατερίνης, της Περιφερειακής Ένωσης Περιέριας, της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1967, ως εμφανίζεται εκ του υπ' αριθμ. 1510/ 6.10.1967 έγγραφου της Ίερας Μητροπόλεως Κίτρους.

78. Ένορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Τρίλοφος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Τριλόφου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαφίνας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1950, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 11/18.6.1950 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Θανάτου.

79. Ένορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Φωτεινά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φωτεινῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πέτρας, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1967, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 50/31.3.1970 Πρακτικοῦ του Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

80. Ένορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Κυριακῆς χωρίου Χράνη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Χράνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κατερίνης, τοῦ Δήμου Κατερίνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πιερίας, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1941, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 1.9.1941 Καταστάσεως Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.

Ἡ παρούσα Διαπιστωτική Πράξις νά δημοσιευθῇ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Σεπτεμβρίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Κανονισμός υπ' αριθμ. 5852-2015/120
Ἀναγνώρισις συστάσεως Ἐνοριῶν καί Ἱερῶν Μονῶν
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων
συμφώνως πρός τό ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔχοντες υπ' ὄψει:

1. τό ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τήν υπ' ἀριθμ. 1490/27.11.2015 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου,
3. τήν ἀπό 14.1.2016 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τήν σύστασιν πρό τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῶν «Διπτύχων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἔτους 1977, σελ. 519-525 (ἐκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος), τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν καί Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων:

Ἐνορίαί

1. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Καρδίτσας, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καρδίτσας (ὁδός Μητροπολίτου Ἰεζεκιήλ 2), τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1888.
2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καρδίτσας, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καρδίτσας (ὁδός Πλαστήρα καί Ἀβέρωφ), τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1897.
3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Καρδίτσας, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καρδίτσας (ὁδός τέρμα Φαναρίου), τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1955.
4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Καρδίτσας, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καρδίτσας

(ὁδός Ἁγίου Νικολάου 70), τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς υπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Καρδίτσας, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καρδίτσας (ὁδός τέρμα Εὐζώνων), τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1890.

6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καρδίτσας, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καρδίτσας (ὁδός Β. Τζέλλα 27), τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1887.

7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς Καρδίτσας, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καρδίτσας (ὁδός Καμινάδων 34), τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1830.

8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος χωρίου Ἁγίου Θεοδώρου, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἁγίου Θεοδώρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κάμπου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1850.

9. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Ἀγιοπηγῆ, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγιοπηγῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1918.

10. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου χωρίου Ἀρτεσιανόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀρτεσιανοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα

πρό του έτους 1960, ως εμφανίζεται εκ της υπ' αριθμ. 1103/29.12.1960 απόφασης του Μητροπολιτικού Συμβουλίου.

11. Ένορία του Ίερού Ναού Ἀγίου Νικολάου χωρίου Γεωργικόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γεωργικοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Μητρόπολης, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ως εμφανίζεται ἐκ τῆς υπ' αριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

12. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου Καρδίτσομαγοῦλας, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καρδίτσομαγοῦλας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ως εμφανίζεται ἐκ τῆς υπ' αριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

13. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Κρύα Βρύση, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κρύας Βρύσης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Μητρόπολης, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ως εμφανίζεται ἐκ τῆς υπ' αριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

14. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Μακρυχωρίον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μακρυχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Κάμπου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ως εμφανίζεται ἐκ τῆς υπ' αριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

15. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Ματαράγκα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ματαράγκας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Ἄρνης, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ως εμφανίζεται ἐκ τῆς υπ' αριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

16. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Μέλισσα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μέλίσσας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Κάμπου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1717.

17. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Μητρόπολης, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μητροπόλεως, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Μητροπόλεως, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1832.

18. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Μυρίνη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μυρίνης,

τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Κάμπου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ως εμφανίζεται ἐκ τῆς υπ' αριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

19. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Ξυνονέριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ξυνονέριου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Μητροπόλεως, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ως εμφανίζεται ἐκ τῆς υπ' αριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

20. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Παλαιοκκλήσιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Παλαιοκκλήσιου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ως εμφανίζεται ἐκ τῆς υπ' αριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

21. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου, χωρίου Πρόδρομος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Προδρόμου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Κάμπου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1815.

22. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Ροῦσον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ρούσου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ως εμφανίζεται ἐκ τῆς υπ' αριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

23. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Σταυρός, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σταυροῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Κάμπου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1912.

24. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Φράγκον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φράγκου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Μητροπόλεως, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ως εμφανίζεται ἐκ τῆς υπ' αριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

25. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Ἄετοχωρίον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἄετοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Ἀνατολικῆς Ἀργιθέας, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ως εμφανίζεται ἐκ τῆς υπ' αριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

26. Ένορία του Ίερού Ναού Ἀγίου Νικολάου χωρίου Ἀργύριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀργυρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀχελώου, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

27. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Βραγκιανά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βραγκιανῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀχελώου, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1888.

28. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Γριμπιανά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βραγκιανῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀχελώου, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

29. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος χωρίου Καταφύλλιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καταφύλλιου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀχελώου, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1888.

30. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Μάραθος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μαράθου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀχελώου, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

31. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Νεοχώρια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νεοχωρίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀχελώου, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

32. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου χωρίου Ρόγγια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ρογγίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀχελώου, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

33. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Ἀμυγδαλή, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀμυγδαλῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1860.

34. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἀνθοχώριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνθοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1887.

35. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Βατσουινιά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βατσουινιάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1894.

36. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Γελάνθη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γελάνθης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

37. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Δρακότρυπα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Δρακότρυπας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1900.

38. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Ἐλληνοκάστρον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἐλληνοκάστρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1660.

39. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Κρυσπηγή, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κρυσπηγῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1903.

40. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους χωρίου Λαζαρίνα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λαζαρίνας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

41. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Μαυροματιοῦ, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Μαυροματιοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1877.

42. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Μοναστήριον Ὁξιᾶς, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ὁξιᾶς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1662.

43. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Μουζακίου, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Μουζα-

κίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

44. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Ξηρόκαμπος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Θερινοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀργιθέας, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

45. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Ὁξυιάς, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ὁξυιάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

46. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ χωρίου Παλαιοχώριον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Παλαιοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παμισοῦ, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

47. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου χωρίου Πευκόφυτον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Πευκοφύτου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

48. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Πορτῆ, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Πορτῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1870.

49. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Ροπωτόν, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ροπωτοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πύλης, τοῦ Δήμου Πύλης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Τρικάλων, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

50. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κυρίλλου χωρίου Τρυγώνα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Δρακότρυπας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960,

ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

51. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Γιαννουσεῖκα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Γιαννουσείκων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰτάμου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1920.

52. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων χωρίου Καρβασαρά, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καρβασαρά, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Νεβροπόλεως Ἀγράφων, τοῦ Δήμου Λίμνης Πηλαστήρα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1920.

53. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς χωρίου Καροπλήσιον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καροπλήσιου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰτάμου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1896.

54. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου χωρίου Καρύτσα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καρύτσας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Νεβροπόλεως Ἀγράφων, τοῦ Δήμου Λίμνης Πηλαστήρα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1920.

55. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς χωρίου Μολόχα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μολόχας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καλλιφώνου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1869.

56. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων χωρίου Μπελοκομίτη, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μπελοκομίτης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Νεβροπόλεως Ἀγράφων, τοῦ Δήμου Λίμνης Πηλαστήρα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1920.

57. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Νεράιδα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Νεράιδας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰτάμου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1920.

58. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης χωρίου Σαραντάπορον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Σαρανταπόρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰτάμου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1945.

59. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου, χωρίου Ἅγιος Ἀκάκιος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἁγίου Ἀκακίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰθώμης, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1650.

60. Ένορία του Ίερού Ναού Ἀγίου Γεωργίου, χωρίου Ἀγίων Ἀναργύρων, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγίων Ἀναργύρων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παμίσου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1860.

61. Ένορία του Ίερού Ναού Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἐλληνόπυργος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἐλληνοπύργου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰθώμης, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1858.

62. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Κανάλια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καναλίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰθώμης, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1932.

63. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου χωρίου Κανάλια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καναλίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰθώμης, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1903.

64. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Παύλου χωρίου Καππᾶ, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καππᾶ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰθώμης, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

65. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Κρανέα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κρανέας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παμίσου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1890.

66. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Λοξάδα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λοξάδας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰθώμης, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1810.

67. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Μαγούλα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μαγούλας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παμίσου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

68. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Μαγουλίτσα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μαγουλίτσας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουζακίου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1816.

69. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Δώδεκα Ἀποστόλων χωρίου Πύργος Ἰθώμης, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πύργου Ἰθώμης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰθώμης, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1840.

70. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος χωρίου Φανάριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φαναρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰθώμης, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

71. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Σεραφεῖμ χωρίου Φανάριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φαναρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰθώμης, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1885.

72. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου χωρίου Φανάριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φαναρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰθώμης, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1856.

73. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Χάρμα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Χάρματος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰθώμης, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

74. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Ἀμάραντος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀμάραντου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰτάμου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1701.

75. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀχιλλίου χωρίου Ἀμπελικόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀμπελικοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰτάμου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

76. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους χωρίου Ἀπιδέα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀπιδέας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καλλιφώνου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

77. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Δαφνοσπηλιά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Δαφνο-

σπηλιάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καλλιφώνου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1892.

78. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου χωρίου Καλλιθήρο, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καλλιθήρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰτάμου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

79. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Καστανέα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καστανέας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰτάμου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

80. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Καταφύγιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καταφύγιου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰτάμου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1909.

81. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Κούτσουρον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κούτσουρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰτάμου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

82. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου χωρίου Λαμπερόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λαμπεροῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πηλαστήρα, τοῦ Δήμου Λίμνης Πηλαστήρα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

83. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς χωρίου Μούχα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μούχας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰτάμου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1952.

84. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Ραχοῦλα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ραχοῦλας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰτάμου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

85. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Ζαῖμιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ζαῖμίου, τῆς

Δημοτικῆς Ἐνότητος Καλλιφώνου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1896.

86. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐν Βουναι(έ)νοισ χωρίου Καλλιφώνου, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καλλιφώνου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καλλιφώνου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

87. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐν Βουναι(έ)νοισ χωρίου Καρποχώριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καρποχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σοφάδων, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/ 29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

88. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐν Βουναι(έ)νοισ χωρίου Πτελοπούλα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πτελοπούλας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κάμπου, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

89. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Ἁγίου Βησσαρίων, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἁγίου Βησσαρίωνος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σοφάδων, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

90. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἁγίας Παρασκευῆς, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἁγίας Παρασκευῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σοφάδων, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

91. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐν Βουναι(έ)νοισ χωρίου Ἁμπέλος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἁμπέλου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σοφάδων, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

106. Ένορία του Ίερού Ναού Προφήτου Ἡλίου χωρίου Φίλια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φίλιας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σοφάδων, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

107. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἀνδονοχωρίου, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνδονοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μενελαΐδας, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

108. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Βαθύλακκος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βαθύλακκου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μενελαΐδας, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

109. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους χωρίου Θραψίμιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Θραψιμίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μενελαΐδας, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

110. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Κέδρος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κέδρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μενελαΐδας, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

111. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος χωρίου Λουτρό, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λουτροῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μενελαΐδας, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

112. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Λουτροπηγή, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λουτροπηγῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μενελαΐδας, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1796.

113. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Παλιούριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα

Παλιουρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μενελαΐδας, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

114. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ρεντίνα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ρεντίνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ρεντίνης, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1658.

115. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου, χωρίου Ἅγιος Γεώργιος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγίου Γεωργίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μητροπόλεως, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1964.

116. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Καλύβια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πεζούλας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Νεβροπόλεως Ἀγράφων, τοῦ Δήμου Λίμνης Πλαστήρα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1963.

117. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Κερασέα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κερασέας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πλαστήρα, τοῦ Δήμου Λίμνης Πλαστήρα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1962.

118. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Εἰσοδίων Θεοτόκου χωρίου Κρυονέριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κρυονερίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Νεβροπόλεως Ἀγράφων, τοῦ Δήμου Λίμνης Πλαστήρα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

119. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Μορφοβούνιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μορφοβουνίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πλαστήρα, τοῦ Δήμου Λίμνης Πλαστήρα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1849.

120. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Μεσενικόλα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μεσενικόλα, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πλαστήρα, τοῦ Δήμου Λίμνης Πλαστήρα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1905.

121. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου χωρίου Μοσχάτον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μοσχάτου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πλαστήρα, τοῦ Δήμου Λίμνης Πλαστήρα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδί-

τσης, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

122. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Νεοχώριον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Νεοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Νεβροπόλεως Ἀγρᾶφων, τοῦ Δήμου Λίμνης Πλαστήρα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1822.

123. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Πεζούηλα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Πεζούηλας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Νεβροπόλεως Ἀγρᾶφων, τοῦ Δήμου Λίμνης Πλαστήρα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

124. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Πορτίτσα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Πορτίτσας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μητροπόλεως, τοῦ Δήμου Καρδίτσας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1843.

125. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Φυλακτῆ, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Φυλακτῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Νεβροπόλεως Ἀγρᾶφων, τοῦ Δήμου Λίμνης Πλαστήρα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

126. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου χωρίου Βλάσιον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Βλασίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Ἀργιθέας, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1871.

127. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Δροσάτον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Δροσάτου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Ἀργιθέας, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1646.

128. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος χωρίου Κουμπουριανὰ, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κουμπουριανῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Ἀργιθέας, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

129. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους χωρίου Λεοντίον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Λεο-

ντίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Ἀργιθέας, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1823.

130. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Πετρίλιον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Πετρίλιου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Ἀργιθέας, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

131. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ χωρίου Πετρίλιον Ρώσση, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Πετρίλιου Ρώσση, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Ἀργιθέας, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1880.

132. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Πετροχώριον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Πετροχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Ἀργιθέας, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1700.

133. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Πολύδροσον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Πολυδρόσου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀργιθέας, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1896.

134. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Στεφανάδα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Στεφανάδος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Ἀργιθέας, τοῦ Δήμου Ἀργιθέας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1892.

135. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος, χωρίου Ἀγία Τριάς, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀγίας Τριάδος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σεληανῶν, τοῦ Δήμου Παλαμᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

136. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου χωρίου Ἀγναντερόν, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀγναντερού, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παμίσου, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1800.

137. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Καλογριανὰ, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καλογριανῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σεληανῶν, τοῦ Δήμου Παλαμᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1723.

138. Ένορία του Ίερού Ναού Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Κόρδα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κόρδας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σελλανῶν, τοῦ Δήμου Παλαμᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

139. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Μαραθέα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μαραθέας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σελλανῶν, τοῦ Δήμου Παλαμᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

140. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Παλαιοχώριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Παλαιοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παμισοῦ, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

141. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Θεολόγου χωρίου Πεδιόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πεδινοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σελλανῶν, τοῦ Δήμου Παλαμᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

142. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Προάσιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Προαστίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σελλανῶν, τοῦ Δήμου Παλαμᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

143. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ χωρίου Ριζοβούνιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ριζοβουνίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παμισοῦ, τοῦ Δήμου Μουζακίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

144. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Ἀνάβρα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνάβρας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ταμασίου, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

145. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἰνω Κτημένη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα

Ἰνω Κτημένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ταμασίου, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

146. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Ἀσημοχώριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀσημοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ταμασίου, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

147. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἀχλαδέα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀχλαδέας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ταμασίου, τοῦ Δήμου Σοφάδων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

148. Ένορία 156. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Μάρκον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μάρκου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλαμᾶ, τοῦ Δήμου Παλαμᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1744.

157. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Μεταμόρφωσις, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μεταμορφώσεως, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλαμᾶ, τοῦ Δήμου Παλαμᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

158. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Ροῦμ Παλαμᾶ, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Παλαμᾶ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλαμᾶ, τοῦ Δήμου Παλαμᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1700.

159. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Χανδακλή Παλαμᾶ, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Παλαμᾶ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλαμᾶ, τοῦ Δήμου Παλαμᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1801.

160. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους Παλαμᾶ, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Παλαμᾶ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλαμᾶ, τοῦ Δήμου Παλαμᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφέρειας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1838.

161. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ψαθοχώρι μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ψαθοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλαμᾶ, τοῦ Δήμου

σάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

176. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Ἀνωχώριον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀνωχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐνιππέα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

177. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Ἀσπρόγεια, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀσπρόγειας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πολυδάμαντα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

178. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Μοδέστου χωρίου Αὔρα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Αὔρας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐνιππέα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

179. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Ἀχιλλεῖον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀχιλλεῖου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φαρσάλων, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

180. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους χωρίου Βαμβακοῦ, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Βαμβακοῦς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πολυδάμαντα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

181. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους χωρίου Βασιλῆ, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Βασιλῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐνιππέα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

182. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου χωρίου Βρυσιά, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Βρυσίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φαρσάλων, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς

ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

183. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου χωρίου Δασόλοφος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Δασόλοφου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πολυδάμαντα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

184. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Δένδρα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Δένδρων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ναρθακίου, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1890.

185. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου χωρίου Δενδράκια, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Δενδρακίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πολυδάμαντα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

186. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Διλόφο, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Διλόφου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ναρθακίου, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

187. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Ἐλευθεροχώριον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἐλευθεροχωρίου, τοῦ Δήμου Ρῆγα Φεραίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μαγνησίας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

188. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου χωρίου Ἐλληνικόν, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μεγάλου Εὐυδρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐνιππέα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

189. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἐρέτρια, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἐρετρίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πολυδάμαντα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1909.

190. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος χωρίου Μέγα Εὐύδριον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μεγάλου Εὐυδρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐνιππέα,

λων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

205. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Πολυδάμειον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πολυδαμείου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πολυδάμαντα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

206. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Πολυνέριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πολυνερίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐνιππέα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

207. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Ρευματιά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ρευματιᾶς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πολυδάμαντα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

208. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Ρηγαίον μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ρηγαίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πολυδάμαντα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

209. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Σιτόχωρον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σιτοχώρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πολυδάμαντα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1806.

210. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος χωρίου Σκοπιά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σκοπιᾶς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ναρθακίου, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1902.

211. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Σκοτούσσα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σκοτούσσης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πολυδάμαντα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

212. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ χωρίου Σταυρός, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σταυροῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐνιππέα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

213. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Εὐθυμίου χωρίου Ὑπέρια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ὑπερείας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐνιππέα, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

214. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Φαρσάλων, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Φαρσάλων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φαρσάλων, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

215. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Φαρσάλων, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Φαρσάλων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φαρσάλων, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1857.

216. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς Φαρσάλων, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Φαρσάλων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φαρσάλων, τοῦ Δήμου Φαρσάλων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1103/29.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

217. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Ἀμπελιών, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φύλλου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φύλλου, τοῦ Δήμου Παλαμᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1885.

218. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Ἀστρίτσα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀστρίτσας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φύλλου, τοῦ Δήμου Παλαμᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καρδίτσας, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1740.

219. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Βουνί(ε)να, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βουνί(ε)νων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κραννῶνος, τοῦ Δήμου Κιθληέρ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λαρίσης, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1856.

220. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφῆτου Ἡλίου χωρίου Ἡλία, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἡλία, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φύλλου, τοῦ Δήμου Παλαμᾶ, τῆς Πε-

ριφερειακής Ένότητας Καρδίτσας, της Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθείσα τό έτος 1853.

221. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Άθανασίου χωρίου Έτέα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Έτέας, της Δημοτικής Ένότητας Φύλλου, του Δήμου Παλαμά, της Περιφερειακής Ένότητας Καρδίτσας, της Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθείσα τό έτος 1856.

222. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Γεωργίου χωρίου Λεύκη, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λεύκης, της Δημοτικής Ένότητας Φύλλου, του Δήμου Παλαμά, της Περιφερειακής Ένότητας Καρδίτσας, της Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθείσα τό έτος 1700.

223. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Άθανασίου χωρίου Μικρό Βουνό, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μικρού Βουνου, της Δημοτικής Ένότητας Κραννώνος, του Δήμου Κιλητέρ, της Περιφερειακής Ένότητας Λαρίσης, της Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθείσα τό έτος 1865.

224. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Δημητρίου χωρίου Όρφανά, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Όρφανών, της Δημοτικής Ένότητας Φύλλου, του Δήμου Παλαμά, της Περιφερειακής Ένότητας Καρδίτσας, της Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθείσα τό έτος 1814.

225. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Δημητρίου χωρίου Πέτρινος, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πέτρινου, της Δημοτικής Ένότητας Φύλλου, του Δήμου Παλαμά, της Περιφερειακής Ένότητας Καρδίτσας, της Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθείσα τό έτος 1802.

226. Ένορία του Έρου Ναου Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Συκεών, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Συκεών, της Δημοτικής Ένότητας Φύλλου, του Δήμου Παλαμά, της Περιφερειακής Ένότητας Καρδίτσας, της Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθείσα τό έτος 1836.

227. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Δημητρίου χωρίου Φύλλον, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φύλλου, της Δημοτικής Ένότητας Φύλλου, του Δήμου Παλαμά,

της Περιφερειακής Ένότητας Καρδίτσας, της Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθείσα πρό του έτους 1960, ως έμφαίνεται εκ της υπ' αριθμ. 1103/29.12.1960 απόφασεως του Μητροπολιτικού Συμβουλίου.

Έραϊ Μοναί

1. Έρά Μονή Παναγίας Σπηλιάς, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κουμπουριανών, της Δημοτικής Ένότητας Άνατολικής Άργιθέας, του Δήμου Άργιθέας, της Περιφερειακής Ένότητας Καρδίτσας, της Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθείσα τό έτος 1064.

2. Έρά Μονή Κορώνης, μέ έδρα μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μοσχάτου, της Δημοτικής Ένότητας Πλαστήρα, του Δήμου Λίμνης Πλαστήρα, της Περιφερειακής Ένότητας Καρδίτσας, της Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθείσα τό έτος 1123.

3. Έρά Μονή Τιμίου Προδρόμου Παληουρίου, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Παληουρίου, της Δημοτικής Ένότητας Καλλιφώνου, του Δήμου Καρδίτσας, της Περιφερειακής Ένότητας Καρδίτσας, της Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθείσα τό έτος 1225.

4. Έρά Μονή Άγίας Τριάδος Δρακότρυπας (Σκλαταινς), μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Δρακότρυπας, της Δημοτικής Ένότητας Μουζακίου, του Δήμου Μουζακίου, της Περιφερειακής Ένότητας Καρδίτσας, της Περιφέρειας Θεσσαλίας, ιδρυθείσα τό έτος 1740.

Η παρούσα Διαπιστωτική Πράξις νά δημοσιευθῆ εις τήν Έφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τῆ 14ῃ Ιανουαρίου 2015

† Ό Άθηνών ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ό Αρχιγραμματεΐς

Ό Μεθώνης Κλήμης

**Κανονισμός συστάσεως και λειτουργίας
Ἐκκλησιαστικοῦ Μορφωτικοῦ Πολιτιστικοῦ Ἰδρύματος
ὑπό τήν ἐπωνυμίαν
«Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα Βυζαντινῆς καί Παραδοσιακῆς Μουσικῆς
τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν»**

**Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1) τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 παρ. 4, 29 παρ. 2, 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/77 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί 68 παρ. 5 τοῦ Ν. 4235/14,

2) τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, τὰς ἀπορροούσας ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν ἐπιταγῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Νόμων τοῦ Κράτους,

3) τὰς ὑφισταμένας κοινωνικάς, ποιμαντικάς καί πνευματικάς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν,

4) τήν ὑπ' ἀριθμ. 243/26.1.2016 Πρότασιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου,

5) τήν ἀπό 1.2.2016 Γνωμοδότησιν τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

6) τήν ἀπό 4.2.2016 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἀποφασίζει

τήν σύστασιν ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα Βυζαντινῆς καί Παραδοσιακῆς Μουσικῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν», ἡ λειτουργία τοῦ ὁποίου θά διέπεται ἀπό τόν κάτωθι Κανονισμό:

**Κανονισμός Συστάσεως καί Λειτουργίας
Ἐκκλησιαστικοῦ Μορφωτικοῦ Πολιτιστικοῦ
Ἰδρύματος ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Ἐκκλησιαστικό
Ἰδρυμα Βυζαντινῆς καί Παραδοσιακῆς Μουσικῆς
Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν»**

Ἄρθρον 1

Σύσταση - Ἐπωνυμία - Ἔδρα - Σφραγίδα

1. Συνιστᾶται στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν ἐκκλησιαστικό μορφωτικό - πολιτιστικό Ἰδρυμα μέ τήν ἐπωνυμία «Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα Βυζαντινῆς καί παραδοσιακῆς Μουσικῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν»,

ὡς Νομικό Πρόσωπο Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Ν.Π.Ι.Δ.), μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρα, μέ νομική καί λειτουργική αὐτοτέλεια, ἀνεξαρτησία καί διαχείριση, ὑπαγόμενο στήν πνευματική δικαιοδοσία καί διοικητική ἐποπτεία τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, διεπόμενο ἀποκλειστικῶς α) ἀπό τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 29 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977, ὅπως αὐτό ἰσχύει μετὰ τήν τροποποίησή του ἀπό τὸ ἄρθρο 68 παρ. 5 τοῦ Ν. 4235/2014, καί β) ἀπό τίς ρυθμίσεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

2. Τὸ ὡς ἄνω Ἰδρυμα θά ἐπικουρεῖ τὸ ἔργο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἔδρα του ὀρίζεται ἡ πόλις τῆς Ἀθήνας, στή Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐπί τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Φιλοθέης 21. Ἡ ἔδρα δύναται νά μεταφέρεται σέ ἄλλη ὁδὸ καί ἀριθμὸ ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν, μέ ἀπόφαση τοῦ Δ.Σ., χωρὶς τροποποίηση τοῦ παρόντος.

3. Τὸ Ἰδρυμα διαθέτει δική του σφραγίδα, στήν ὁποία ἀναγράφεται ἡ ἐπωνυμία καί τὸ ἔτος σύστασης.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τοῦ Ἰδρύματος

1. Σκοπὸς τοῦ Ἰδρύματος εἶναι ἡ διάσωση, προβολή, διδασκαλία καί διάδοση τῆς μουσικῆς παράδοσης τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἰδιαιτέρα στή νεολαία καί στὸ πεδίο τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, τῆς παραδοσιακῆς - λαϊκῆς μουσικῆς καί τῶν παραδοσιακῶν χορῶν, καθὼς καί τῆς συνολικότερης προβολῆς τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καί ἡ διαπαιδαγώγηση τῆς νεολαίας μέ τίς ἀξίες τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς παράδοσης.

2. Μέσα γιὰ τήν ἐκπλήρωση τοῦ ἀνωτέρω σκοποῦ εἶναι:

α) Ἡ σύσταση καί λειτουργία Σχολῆς Βυζαντινῆς καί Παραδοσιακῆς Μουσικῆς καί παραδοσιακῶν - λαϊκῶν ὀργάνων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν διαρθρωμένη σέ τμήματα Βυζαντινῆς, Παραδοσιακῆς καί Κλασικῆς Μουσικῆς.

β) Ἡ λειτουργία Παραρτημάτων τῆς νεοϊδρυθησόμενης Σχολῆς στίς κατά τόπους ἐνορίες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί ἡ ἄσκηση διοικητικῆς ἐποπτείας ἐπὶ τῶν ἤδη ὑφιστάμενων Σχολῶν τῶν Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐφ' ὅσον οἱ τελευταῖες διαθέτουν νόμιμη ἄδεια

λειτουργίας, συνιστάμενη ή έποπτεία αυτή στον έλεγχο και έγκριση τής διδακτέας ύλης, καθώς και των εξετάσεων και των διπλωμάτων που απονέμονται στους σπουδαστές των Σχολών και στον όρισμό υπευθύνου του Ίδρύματος για την αξιολόγηση του έργου και των προγραμμάτων τους, με φυσική παρουσία κατά τή διεξαγωγή μαθημάτων και εξετάσεων.

γ) Η λειτουργία σχολής εκμάθησης παραδοσιακών χορών.

δ) Ο συντονισμός των μουσικών συνόλων τής Ίερās Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

ε) Η ψηφιοποίηση αρχαιακού ύλικού Βυζαντινής και Παραδοσιακής Μουσικής.

στ) Διοργάνωση εκπαιδευτικών - έρευνητικών σεμιναρίων - συνεδρίων και εκδηλώσεων.

ζ) Σύσταση και λειτουργία εργαστηρίου κατασκευής παραδοσιακών οργάνων.

η) Έκδόσεις βιβλίων (λειτουργικά, εκπαιδευτικά, ιστορικά, βιογραφικά), όπτικοακουστικού ύλικού, περιοδικού τύπου, καθώς και ή δημιουργία και ανάπτυξη ιστοσελίδας.

θ) Η σύσταση και λειτουργία Μουσείου και Βιβλιοθήκης στο πλαίσιο έξυπνότητας του άνω κύριου σκοπού του.

ι) Κάθε άλλο μέσο που ύπηρετεί τό σκοπό του Ίδρύματος.

Άρθρον 3

Διοίκηση του Ίδρύματος

1. Τό Έκκλησιαστικό Μορφωτικό Πολιτιστικό Ίδρυμα «Έκκλησιαστικό Ίδρυμα Βυζαντινής και παραδοσιακής Μουσικής Ίερās Αρχιεπισκοπής Αθηνών», τό όποιο θά λειτουργεί ως αυτότελής λειτουργικά και διοικητικά ΝΠΙΔ, ύπαγόμενο στη διοικητική έποπτεία τής Αρχιεπισκοπής Αθηνών, διοικείται από πενταμελές Διοικητικό Συμβούλιο, Πρόεδρος του όποίου είναι ό εκάστοτε Αρχιεπίσκοπος Αθηνών, αναπληρούμενος, για τήν περίπτωση κωλύματός του, από τόν εκάστοτε Πρωτοσύγκελλο τής Ίερās Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

2. Η θητεία του ΔΣ είναι τριετής, ενώ τά μέλη του διορίζονται από τόν εκάστοτε Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος.

3. Απαραίτητα προσόντα για τό διορισμό των λοιπών μελών του ΔΣ είναι:

- Πτυχίο άνώτατης εκπαίδευσης (Α.Ε.Ι. ή Άνωτάτη Έκκλησιαστική Άκαδημία).

- Άποδεδειγμένη ένασχόληση και προσφορά στον τομέα του Πολιτισμού.

4. Κατά τήν πρώτη συνεδρίαση του ΔΣ, μετά τό διορισμό του, συγκροτείται σε σώμα και εκλέγονται ό Γραμματέας και ό Ταμίας.

5. Τό ΔΣ συνεδριάζει τακτικά μία (1) φορά κάθε τέσσερις μήνες, και έκτακτα κάθε φορά που τό επιβάλλουν οι άνάγκες. Η σύγκληση του έκτάκτου ΔΣ γίνεται είτε από

τόν Πρόεδρο ή Προεδρεύοντα, είτε έφ' όσον τό ζητήσουν έγγράφως τρία (3) μέλη του ΔΣ.

6. Σε περίπτωση κωλύματος του Προέδρου, στη συνεδρίαση προεδρεύει ό νόμιμος αναπληρωτής του, Πρωτοσύγκελλος τής Ίερās Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

7. Οι άποφάσεις λαμβάνονται κατά πλειοψηφία, ενώ σε περίπτωση ίσοψηφίας ύπερισχύει ή ψήφος του Προέδρου (ή Προεδρεύοντος).

Άρθρον 4

Άρμοδιότητες του ΔΣ του Ίδρύματος

1. Τό Δ.Σ. άποφασίζει για κάθε θέμα που άφορά στην όργάνωση, στη διοίκηση, στη λειτουργία και στη διαχείριση των οικονομικών και των περιουσιακών θεμάτων του Ίδρύματος. Η διαχείριση τής περιουσίας του Ίδρύματος γίνεται με άποφάσεις του ΔΣ που λαμβάνονται με άμυγώς έκκλησιαστικά και οικονομικά κριτήρια και με άποκλειστικό γνώμονα τήν λιυσιτελέστερη, ταχύτερη και άσφαλέστερη εκπλήρωση των σκοπών του Ίδρύματος, τηρουμένων των άρχών τής χρηστής διαχείρισης των πόρων του και τής διαφάνειας.

2. Προς τόν σκοπό αυτό, τό ΔΣ δύναται να συνάπτει έλευθέτως και με τούς όρους, που αυτό προκρίνει ως καταλληλότερους, τίς άναγκαίες για τήν λειτουργία του Ίδρύματος συμβάσεις παντός είδους, ποσού και άντικειμένου και ειδικότερα να αναθέτει μελέτες, να συνάπτει συμβάσεις έργου, παροχής ύπηρεσιών, εργασίας και όποιαδήποτε άλλη σύμβαση κρίνεται άναγκαία για τήν έξυπνότητα των σκοπών του Ίδρύματος, να παρακολουθεί τήν έφαρμογή τους και να τίς έκτελεί, και να εκπροσωπεί τό Ίδρυμα ένώπιον παντός τρίτου στις συναλλακτικές του έπαφές και δοσοληψίες και να διενεργεί κάθε άπαραίτητη κατά τήν κρίση του νομική και ύλική πράξη και ένέργεια, στο πλαίσιο των άρμοδιοτήτων του.

3. Τό Δ.Σ. συντάσσει τόν έτήσιο Προϋπολογισμό και τόν Άπολογισμό του Ίδρύματος και ύποβάλλει αυτούς προς έγκριση ύπό του Μητροπολιτικού Συμβουλίου τής Αρχιεπισκοπής Αθηνών, προσλαμβάνει και άπολύει τό άπαραίτητο για τή λειτουργία του Ίδρύματος προσωπικό, σύμφωνα με τίς κείμενες διατάξεις, και καθορίζει τό ύψος τής μισθοδοσίας αυτού, σύμφωνα με τίς κείμενες διατάξεις.

4. Ο Πρόεδρος του ΔΣ εκπροσωπεί τό Ίδρυμα ένώπιον πάσης διοικητικής, δικαστικής, έκκλησιαστικής και οιασδήποτε άλλης άρχης, και ύπογράφει τήν άλληλογραφία του Ίδρύματος, λαμβάνει γνώση όλων των εισερχομένων και έξερχομένων έγγράφων και συντονίζει τά μέλη του ΔΣ για τήν ύλοποίηση των σκοπών του Ίδρύματος.

5. Τό Δ.Σ. ύπόκειται στην έποπτεία και τόν έλεγχο τής Ίερās Αρχιεπισκοπής Αθηνών, τούς σκοπούς τής όποι-ας έπικουρεί. Τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο δύναται να όρίσει κατάλληλο όρκωτό ή μη έλεγκτή δυνάμενο να άσκει τόν έλεγχο διαχείρισης του ΔΣ.

~ Άρθρον 5
 Όργάνωση του Ίδρύματος -
 Γενική Διεύθυνση - Τμήματα Προσωπικό -
 Παραρτήματα - Διοικητική Έποπτεία

α. Γιά τήν πληρέστερη λειτουργία του Ίδρύματος θεσπίζεται θέση Γενικού Διευθυντή, τόν όποιο όρίζει μέ πράξη του ό Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος Άθηνών καί πάσης Ελλάδος.

Ό Γενικός Διευθυντής είναι ό κεντρικός ύπεύθυνος του Ίδρύματος καί έκτελεί χρέη Διευθύνοντος Συμβούλιου, έχει τή μέριμνα γιά τήν έκτέλεση τών αποφάσεων του ΔΣ πού άφορούν στήν όργάνωση καί τή λειτουργία του καί δύναται νά εκπροσωπή αυτό ένώπιον κάθε άρχης, ύστερα από σχετική έξουσιοδότηση πού λαμβάνει από τόν Πρόεδρο.

Ό Γενικός Διευθυντής συντονίζει τή λειτουργία τών Τμημάτων του Ίδρύματος, εισηγείται στό ΔΣ τή σύσταση νέων τμημάτων, συνεργάζεται μέ τούς ύπευθύνους τών Τμημάτων καί τό προσωπικό του Ίδρύματος.

Καθήκοντα Γενικού Διευθυντή δύναται νά χορηγηθούν καί σέ μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου, τό όποιο δέν κατέχει άλλη θέση (στό ΔΣ). Σέ περίπτωση πού ό Γενικός Διευθυντής δέν είναι μέλος του ΔΣ, συμμετέχει στίς συνεδριάσεις του ΔΣ χωρίς δικαίωμα ψήφου.

Γιά τήν θέση Γενικού Διευθυντή απαιτούνται τά ακόλουθα προσόντα:

- Νά είναι κατά προτίμηση κληρικός.
- Νά είναι πτυχιούχος άνώτατης εκπαίδευσης (ΑΕΙ ή Άνωτάτη Εκκλησιαστική Άκαδημία).
- Νά πληροί τίς προϋποθέσεις του ΒΔ 16/1966 όσον άφορᾷ στήν κατοχή θέσεως Διευθυντή Μουσικής Σχολής.

β. Γιά τήν καλύτερη λειτουργία του Τμήματος Μουσικής συνιστάται μία (1) θέση Ύπευθύνου Τμήματος Μουσικής, ό όποιος συντονίζει τή λειτουργία του Τμήματος Μουσικής, συντονίζει καί έποπτεύει τίς Μουσικές Σχολές, τά τμήματά τους, τά Μουσικά Σύνοδα, όργανώνει τίς εκδηλώσεις καί τίς συναυλίες του Ίδρύματος, συνεργάζεται μέ αντίστοιχους φορείς, επιμελείται τών ηχογραφήσεων καί τών εκδόσεων του Μουσικού Τμήματος, τής Ψηφιοποίησης τών αρχείων τής Βυζαντινής Μουσικής, καί γενικά κάθε δραστηριότητας του Τμήματος Μουσικής.

Ό Ύπεύθυνος Τμήματος Μουσικής πρέπει νά διαθέτει τά ακόλουθα προσόντα:

- Νά είναι πτυχιούχος άνώτατης εκπαίδευσης (ΑΕΙ ή Άνωτάτη Εκκλησιαστική Άκαδημία)
- Νά είναι διπλωματούχος Βυζαντινής Μουσικής
- Νά έχει τουλάχιστον 3 έτη διδασκαλίας σέ Μουσικές Σχολές

γ. Μέ απόφαση του ΔΣ, ύστερα από εισηγήση του Γενικού Διευθυντή καί αναλόγως τών αναγκών του Ίδρύματος καί τών λειτουργούντων Μουσικών Σχολών,

προσλαμβάνεται τό απαιτούμενο προσωπικό, διδακτικό καί διοικητικό, σύμφωνα μέ τίς κείμενες διατάξεις. Τό προσωπικό του Ίδρύματος διακρίνεται σέ έθελοντικό καί έμμισθο (μερικής ή πλήρους άπασχολήσεως). Τό έμμισθο προσωπικό προσλαμβάνεται, άπασχολείται, αμείβεται καί παύεται από τό ΔΣ, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τής εργατικής νομοθεσίας.

Ό άπαραίτητος γιά τή λειτουργία του Ίδρύματος αριθμός προσωπικού καί τά καθήκοντα αυτού καθορίζονται μέ αποφάσεις του ΔΣ.

δ. Μετά τή σύσταση καί έναρξη λειτουργίας τής νέας Σχολής Βυζαντινής καί Παραδοσιακής Μουσικής τής Αρχιεπισκοπής, πού θά συστήσει τό Ίδρυμα, θά μπορούν νά λειτουργούν μόνο παραρτήματα τής Σχολής στίς κατά τόπους ένορίες καί Αρχιερατικές περιφέρειες τής Αρχιεπισκοπής καί κατόπιν σχετικής αποφάσεως του οικείου Εκκλησιαστικού Συμβουλίου, σέ περίπτωση λειτουργίας του παραρτήματος σέ εγκαταστάσεις τής Ένορίας.

ε. Οι ήδη ύφιστάμενες μέ νόμιμη άδεια λειτουργίας κατά τή δημοσίευση του παρόντος Σχολής Βυζαντινής καί Παραδοσιακής Μουσικής τών Ένοριών τής Αρχιεπισκοπής μπορούν νά συνεχίζουν τή λειτουργία τους, ύπαγόμενες έφ' έξής στή διοικητική έποπτεία του Ίδρύματος, συνιστάμενη στόν έλεγχο καί έγκριση τής διδακτέας ύλης, καθώς καί τών έξετάσεων καί τών διπλωμάτων πού άπονέμονται στους σπουδαστές τών Σχολών καί στόν όρισμό ύπευθύνου του Ίδρύματος γιά τήν άξιολόγηση του έργου καί τών προγραμμάτων τους, μέ φυσική παρουσία κατά τή διεξαγωγή μαθημάτων καί έξετάσεων.

~ Άρθρον 6
 Πόροι του Ίδρύματος

1. Πόροι του Ίδρύματος είναι:

α) Οι υπέρ αυτού προσφορές τής Ιεράς Αρχιεπισκοπής, τών Ιερών Μονών καί τών Ιερών Ναών αυτής.

β) Οι έπιχορηγήσεις του κράτους καί τών ειδικών προγραμμάτων τής Ευρωπαϊκής Ένώσεως, τίς όποιες τό Ίδρυμα θά εισπράττει βάσει τής κειμένης νομοθεσίας.

γ) Δωρεές, κληρονομίες καί χρηματοδοτήσεις από κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο.

δ) Τόκοι από καταθέσεις καί κάθε άλλο νόμιμο έσοδο.

2. Η διαχείριση καί κατανομή τών οικονομικών πόρων γίνεται από τό ΔΣ του Ίδρύματος ό δέ έλεγχος από τά άρμόδια έλεγκτικά όργανα τής ΙΑΑ, κατά τίς κείμενες διατάξεις.

3. Τό ΔΣ του Ίδρύματος ύποχρεούται νά συντάσσει τόν έτήσιο Προϋπολογισμό καί Άπολογισμό, τούς όποιους υποβάλλει γιά έγκριση στό Μητροπολιτικό Συμβούλιο.

~ Άρθρον 7
 Τροποποίηση του Κανονισμού

Ό παρών Κανονισμός τροποποιείται μέ απόφαση τής Ιεράς Συνόδου τής Εκκλησίας τής Ελλάδος, ύστερα από

πρόταση του Ἀρχιεπισκόπου, κατόπιν απόφασης του ΔΣ μέ πλειοψηφία 3/4.

ἄρθρον 8

1. Τό παρόν Ἐκκλησιαστικό Ἴδρυμα καταργεῖται, ὅταν καθίσταται ἀδύνατη ἡ λειτουργία του, ἢ δέν ἐκπληρώνει τίς ἐκκλησιολογικές προϋποθέσεις καί τήν ἀποστολή του, ἢ παρεκκλίνει τῶν σκοπῶν του. Ἡ ἀπόφαση καταργήσεώς του λαμβάνεται ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο, ὕστερα ἀπό πρόταση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, κατόπιν ἀποφάσεως - αἰτήσεως τοῦ ΔΣ τοῦ Ἰδρύματος. Τό Ἴδρυμα καταργεῖται ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς ΔΙΣ στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί τό περιοδικό «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

2. Σέ περίπτωση διαλύσεως τοῦ Ἰδρύματος ὀλόκληρη ἡ κινητή καί ἀκίνητη περιουσία τοῦ Ἰδρύματος περιέρχεται αὐτοδίκαια στό Νομικό Πρόσωπο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

3. Γιά ὁποιοδήποτε θέμα πού δέν ρυθμίζεται εἰδικῶς ἀπό τόν παρόντα Κανονισμό λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος, ἰσχύει τεκμήριο ἀρμοδιότητος τοῦ Δ.Σ. νά τό ρυθμίζει μέ τίς σχετικές ἀποφάσεις του.

ἄρθρον 9

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχίζει ἀπό τήν δημοσίευσή του στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Δημοσιεύεται ἐπίσης καί στό ἐπίσημο δελητίο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 10

Ἀπό τίς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δέν προκαλεῖται δαπάνη σέ βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Κάθε μελλοντική δαπάνη θά προβλεφθεῖ ἀπό τίς οἰκίες διοικητικές πράξεις καί θά ἐγγραφεῖ στόν οἰκεῖο προϋπολογισμό.

Ἡ ἀπόφαση αὐτή νά δημοσιευθεῖ στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί στό ἐπίσημο Δελτίο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἀθήνα, 4 Φεβρουαρίου 2016

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἀναρτήθηκε στήν ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τήν 12.4.2016

Διόρθωσις Σφάλματος ὡς πρὸς τό ὄνομα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Πεντέλης

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 1766
Ἀριθμ. Διεκπ. 791

Ἀθήνησι 12ῃ Ἀπριλίου 2016

Στήν ὑπ' ἀριθμ. 5305-2015/2472/5.11.2015 ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἀναγνώρισις συστάσεως Ἐνοριῶν, Ἱερῶν Μονῶν καί Ἡσυχαστηρίων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν συμφῶνως πρὸς τό ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014», ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε στό Φ.Ε.Κ. 2999/τ.Β'/31.12.2015, καί στό τεῦχος Φεβρουαρίου 2016 τοῦ περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» διορθώνεται:

τό ἐσφαλμένο: «1. Ἱερά Μονή Κοιμήσεως Θεοτόκου Ταῶ Πεντέλης (Περιοχή Παλαιᾶς Πεντέλης, Νομοῦ Ἀττικῆς), ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1578, ὡς ἀναφέρεται εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 53/4.5.2015 ἔγγραφον, μετὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 10/4.5.2015 πρακτικοῦ (Ἀπόφασις 1)»,

στό ὀρθό: «1. Ἱερά Μονή Κοιμήσεως Θεοτόκου Πεντέλης (Περιοχή Παλαιᾶς Πεντέλης, Νομοῦ Ἀττικῆς), ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1578, ὡς ἀναφέρεται εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 53/4.5.2015 ἔγγραφον, μετὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 10/4.5.2015 πρακτικοῦ (Ἀπόφασις 1)».

(Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος)

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἀναρτήθηκε στήν ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τήν 22.4.2016

Κανονισμός υπ' αριθμ. 6111-2015/121 Αναγνώρισης συστάσεως Ἐνοριῶν καί Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχοντες υπ' ὄψει:

1. τὸ ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τὴν υπ' αριθμ. 1910/25.11.2015 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου,
3. τὴν ἀπὸ 14.1.2016 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τὴν σύστασιν πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν καί Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος:

Ἐνορίαί

1. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου χωρίου Ἀγδίνες, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀγδινῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀρτεμισίου, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α'/27.10.1911.
2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Ἀγία Σοφία, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀγίας Σοφίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μεσσαπίων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 86/τ.Α'/9.3.1912.
3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Ἅγιος Ἀθανάσιος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀγίου Ἀθανασίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Διρφύων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 273/τ.Α'/10.9.1912.
4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἅγιος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀγίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Αἰδηψοῦ, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 305/τ.Α'/3.11.1911.

5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Ἅγιος Νικόλαος (Μποῦρτζι), μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Ἀγίου Νικολάου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ληλαντίων, τοῦ Δήμου Χαλκιδέων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 92/τ.Α'/19.3.1912.

6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων χωρίου Ἀγριοβότανου, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀγριοβοτάνου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀρτεμισίου, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α'/27.10.1911.

7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Αἰδηψοῦ, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Λουτρῶν Αἰδηψοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Αἰδηψοῦ, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 305/τ.Α'/3.11.1911.

8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Ζώνης χωρίου Ἀμελάντες, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀμελάντων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Νηλέως, τοῦ Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Ἁγίας Ἄννης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 47/τ.Α'/8.2.1912.

9. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Δώδεκα Ἀποστόλων Νέας Ἀρτάκης, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Νέας Ἀρτάκης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Νέας Ἀρτάκης, τοῦ Δήμου Χαλκιδέων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1927, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 195/τ.Α'/16.9.1927.

10. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Ἀρτεμισιον (τέως χωρίον Κουρπάτσιον), μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀρτεμισίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀρτεμισίου, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α'/27.10.1911.

11. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου χωρίου ἸΑττάλη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀττάλης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Μεσσαπίων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α΄/2.11.1911.

12. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Ἀσμήνιον (τέως χωρίον Ποτάκιον), μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀσμνίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Ἀρτεμισίου, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α΄/27.10.1911.

13. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἀβγαριά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀβγαριάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Ἰστιαίας, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α΄/27.10.1911.

14. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀφράτιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀφρατίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Ληλαντίων, τοῦ Δήμου Χαλκιδέων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 92/τ.Α΄/19.3.-1912.

15. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἄγιος Γεώργιος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγίου Γεωργίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Ἰστιαίας, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α΄/27.10.1911.

16. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου χωρίου Βασιλικά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βασιλικῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Ἀρτεμισίου, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α΄/27.10.1911.

17. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βασιλικοῦ, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Βασιλικοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Ληλαντίων, τοῦ Δήμου Χαλκιδέων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 92/τ.Α΄/19.3.1912.

18. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Βλαχιά (τέως Χωρίον Βραχιά), μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βλαχιάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Κηρέως, τοῦ Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Ἀγίας Ἄννης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α΄/27.10.1911.

19. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Βοῦνοι, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βούνων, τῆς

Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Διρφύων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1973 (ἐκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1973, σελ. 493).

20. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου χωρίου Βουτάς, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βουτάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Ἰστιαίας, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α΄/27.10.1911.

21. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Βατώντας, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Νέας Ἀρτάκης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Νέας Ἀρτάκης, τοῦ Δήμου Χαλκιδέων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1973 (ἐκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1973, σελ. 493).

22. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου χωρίου Γαλατσῶνα μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γαλατσῶνας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Ἰστιαίας, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α΄/27.10.1911.

23. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Γαλατσάδες, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γαλατσάδων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Ἰστιαίας, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α΄/27.10.1911.

24. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Γερακιοῦ, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γερακιοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Ἀρτεμισίου, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1973 (ἐκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1973, σελ. 493).

25. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Γιάλητρα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γιάλητρων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότῃτος Λουτρῶν Αἰδηψοῦ, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 305/τ.Α΄/3.11.1911.

26. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος χωρίου Γοῦβες, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γουβῶν,

της Δημοτικής Ένωσης Ἀρτεμισίου, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α'/27.10.1911.

27. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Θεολόγου χωρίου Γλυφάδα (τέως χωρίον Τσέργες), μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Γλυφάδας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητας Διρφύων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 86/τ.Α'/9.3.1912.

28. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Γυμνό, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Γυμνοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητας Ἀμαρυνθίων, τοῦ Δήμου Ἐρετρίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 93/τ.Α'/19.3.1912

29. Ἐνορία Γενεθίου τῆς Θεοτόκου χωρίου Δαμιά, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ροβιῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητας Ἐλυμνίων, τοῦ Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Ἀγίας Ἐωνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1973 (ἔκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1973, σελ. 493).

30. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Δοκός Χαλκίδος, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Χαλκιδέων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητας Χαλκιδέων, τοῦ Δήμου Χαλκιδέων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 92/τ.Α'/19.3.1912.

31. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Δαφνοῦσα (τέως χωρίον Δράζι), μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Δαφνούσης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητας Κνρέως, τοῦ Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Ἀγίας Ἐωνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α'/27.10.1911.

32. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Δάφνη, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κεχριῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητας Ἐλυμνίων, τοῦ Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Ἀγίας Ἐωνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1973 (ἔκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1973, σελ. 493).

33. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους χωρίου Ἐλληνικά, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἐλληνικῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητας Ἀρτεμισίου, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ

τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α'/27.10.1911.

34. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Ἐρετρίας (τέως Δήμος Νέων Ψαρῶν), μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Ἐρετρίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητας Ἐρετρίας, τοῦ Δήμου Ἐρετρίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 9/τ.Α'/12.1.1912.

35. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου χωρίου Ἥλια, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Λουτρῶν Αἰδηψοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητας Αἰδηψοῦ, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1973 (ἔκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1973, σελ. 493).

36. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Ἰστιαίας, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Ἰστιαίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητας Ἰστιαίας, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1973 (ἔκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1973, σελ. 493).

37. Ἐνορία Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ἰστιαίας, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Ἰστιαίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητας Ἰστιαίας, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1973 (ἔκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1973, σελ. 493).

38. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἰστιαίας, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Ἰστιαίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητας Ἰστιαίας, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1914, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου θανάτων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, θεωρηθέν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Χαλκίδος καὶ Καρυστίας κυροῦ Χρυσάνθου τό ἔτος 1914.

39. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων χωρίου Καμάρια, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καμαρίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητας Ἰστιαίας, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α'/27.10.1911.

40. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Καμαρίτσα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καμαρίτσας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητας Μεσσαπίων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητας Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρὸ

του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α'/2.11.1911.

41. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιου Παντελεήμονος χωρίου Καματριάδες, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γαλατσάδων, τής Δημοτικής Ένότητας Ίστιαίας, του Δήμου Ίστιαίας - Αϊδηψοϋ, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α'/27.10.1911.

42. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιου Νικολάου χωρίου Καμπιά, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καμπιών, τής Δημοτικής Ένότητας Διρφύων, του Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α'/2.11.1911.

43. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίας Παρασκευής χωρίου Καστανιώτισσα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καστανιώτισσης, τής Δημοτικής Ένότητας Ωρεών, του Δήμου Ίστιαίας - Αϊδηψοϋ, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1973, ως έμφαίνεται εκ του Ήμερολογίου τής Έκκλησίας τής Έλλάδος του έτους 1973 (έκδοσις Άποστολικής Διακονίας τής Έκκλησίας τής Έλλάδος, Άθηναι 1973, σελ. 493).

44. Ένορία Εϋαγγελισμού τής Θεοτόκου χωρίου Καστέλλα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καστέλλας, τής Δημοτικής Ένότητας Μεσσαπίων, του Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α'/2.11.1911.

45. Ένορία Εϋαγγελισμού τής Θεοτόκου χωρίου Κεράμεια, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κεραμείας, τής Δημοτικής Ένότητας Νηλέως, του Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Άγίας Άννης, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1912, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 47/τ.Α'/8.2.1912.

46. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίας Τριάδος (τέως Εισοδίων τής Θεοτόκου) χωρίου Κερασιάς, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κερασιάς, τής Δημοτικής Ένότητας Νηλέως, του Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Άγίας Άννης, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1912, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 86/τ.Α'/9.3.1912.

47. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Κεχριές, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κεχριών, τής Δημοτικής Ένότητας Έλυμνίων, του Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Άγίας Άννης, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α'/2.11.1911.

48. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιου Γεωργίου χωρίου Κήρινθος (τέως χωρίον Σκυλογιάννη), μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κηρίνθου, τής Δημοτικής Ένότητας Κη-

ρεώς, του Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Άγίας Άννης, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1912, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 47/τ.Α'/8.2.1912.

49. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιων Ταξιαρχών χωρίου Κοκκινομηλιά, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κοκκινομηλιάς, τής Δημοτικής Ένότητας Ίστιαίας, του Δήμου Ίστιαίας - Αϊδηψοϋ, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α'/27.10.1911.

50. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Κοντοδεσπότι, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κοντοδεσποτίου, τής Δημοτικής Ένότητας Μεσσαπίων, του Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1973, ως έμφαίνεται εκ του Ήμερολογίου τής Έκκλησίας τής Έλλάδος του έτους 1973 (έκδοσις Άποστολικής Διακονίας τής Έκκλησίας τής Έλλάδος, Άθηναι 1973, σελ. 493).

51. Ένορία Προφήτου Ήλιού χωρίου Κοτσίκια, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γλυφάδας, τής Δημοτικής Ένότητας Διρφύων, του Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1912, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 86/τ.Α'/9.3.1912.

52. Ένορία Γενεθλίου τής Θεοτόκου χωρίου Κούλουρος - Μαροϋλι, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ροβιών, τής Δημοτικής Ένότητας Έλυμνίων, του Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Άγίας Άννης, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1973, ως έμφαίνεται εκ του Ήμερολογίου τής Έκκλησίας τής Έλλάδος του έτους 1973 (έκδοσις Άποστολικής Διακονίας τής Έκκλησίας τής Έλλάδος, Άθηναι 1973, σελ. 494).

53. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίας Παρασκευής χωρίου Κουρκουλοί, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κουρκουλών, τής Δημοτικής Ένότητας Έλυμνίων, του Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Άγίας Άννης, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α'/2.11.1911.

54. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιου Γεωργίου χωρίου Κρουονερίτης, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κρουονερίτου, τής Δημοτικής Ένότητας Ίστιαίας, του Δήμου Ίστιαίας - Αϊδηψοϋ, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α'/27.10.1911.

55. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιου Δημητρίου χωρίου Κούτουρη, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μετοχίου Διρφύων, τής Δημοτικής Ένότητας Κύμνης, του Δήμου Κύμνης - Άλιβερίου, τής Περιφερειακής Ένότητας Εϋβοίας, τής Περιφέρειάς Στερεάς Έλλάδος, ιδρυθείσα πρό

του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α/2.11.1911.

56. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιων Ταξιαρχών χωρίου Λάμαρη, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Στροπώνων, τής Δημοτικής Ένοττος Διρφύων, του Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α/2.11.1911.

57. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιων Άναργύρων Λουτρών Αϊδηψοϋ, μέ έδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Λουτρών Αϊδηψοϋ, τής Δημοτικής Ένοττος Αϊδηψοϋ, του Δήμου Ίστιαίας - Αϊδηψοϋ, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1915, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 398/τ.Α/28.10.1915.

58. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιου Τρύφωνος χωρίου Νέα Λάμψακος, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νέας Λαμψάκου, τής Δημοτικής Ένοττος Αηλιαντίων, του Δήμου Χαλκιδικέων, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1973, ως έμφαίνεται εκ του Ήμερολογίου τής Εκκλησίας τής Ελλάδος του έτους 1973 (έκδοσις Άποστολικής Διακονίας τής Εκκλησίας τής Ελλάδος, Άθηναι 1973, σελ. 493).

59. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Λιχάδα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λιχάδος, τής Δημοτικής Ένοττος Λιχάδος, του Δήμου Ίστιαίας - Αϊδηψοϋ, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 305/τ.Α/3.11.1911.

60. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιου Ίωάννου Θεολόγου χωρίου Μαντουδίου, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μαντουδίου, τής Δημοτικής Ένοττος Κηρέως, του Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Άγίας Άννης, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α/27.10.1911.

61. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίας Παρασκευής χωρίου Μακρυκάπα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μακρυκάπας, τής Δημοτικής Ένοττος Μεσσαπίων, του Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1912, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 86/τ.Α/9.3.1912.

62. Ένορία Όσιου Ίωάννου Ρώσσου (τέως Κοιμήσεως τής Θεοτόκου) χωρίου Μακρυμάλλη, μέ έδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ψαχνών, τής Δημοτικής Ένοττος Μεσσαπίων, του Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1973, ως έμφαίνεται εκ του Ήμερολογίου τής Εκκλησίας τής Ελλάδος του έτους 1973 (έκδοσις Άποστολικής Διακονίας τής Εκκλησίας τής Ελλάδος, Άθηναι 1973, σελ. 493).

63. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιου Ίωάννου χωρίου Μετόχιον Διρφύων, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μετοχίου Διρφύων, τής Δημοτικής Ένοττος Κύμης, του Δήμου Κύμης - Άλιβερίου, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α/2.11.1911.

64. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιου Δημητρίου χωρίου Μετόχιον Κηρέως, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μετοχίου Κηρέως, τής Δημοτικής Ένοττος Κηρέως, του Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Άγίας Άννης, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1912, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 93/τ.Α/19.3.1912.

65. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίας Παρασκευής χωρίου Μηλιές, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μηλιών, τής Δημοτικής Ένοττος Ίστιαίας, του Δήμου Ίστιαίας - Αϊδηψοϋ, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α/27.10.1911.

66. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιου Δημητρίου χωρίου Μονοκαρυά, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μονοκαρυάς, τής Δημοτικής Ένοττος Ίστιαίας, του Δήμου Ίστιαίας - Αϊδηψοϋ, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α/27.10.1911.

67. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιου Ίωάννου χωρίου Μύλοι (τέως Χωρίον Κατούνια), μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Άγίας Σοφίας, τής Δημοτικής Ένοττος Μεσσαπίων, του Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1912, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 86/τ.Α/9.3.1912.

68. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Ευαγγελισμού τής Θεοτόκου (τέως Άγιου Άθανασίου) χωρίου Μύτικας, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μύτικας, τής Δημοτικής Ένοττος Αηλιαντίων, του Δήμου Χαλκιδικέων, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1912, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 92/τ.Α/19.3.1912.

69. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιου Νικολάου χωρίου Νεοχώριον, μέ έδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ίστιαίας, τής Δημοτικής Ένοττος Ίστιαίας, του Δήμου Ίστιαίας - Αϊδηψοϋ, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α/27.10.1911.

70. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγιων Κωνσταντίνου και Έλένης χωρίου Νεροτριβιά, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νεροτριβιάς, τής Δημοτικής Ένοττος Μεσσαπίων, του Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τής Περιφερειακής Ένοττος Εύβοίας, τής Περιφερείας Στερεάς Ελλάδος, ιδρυθείσα πρό του έτους 1911, ως έμφαίνεται εκ του Φ.Ε.Κ. Α΄ 304/27.10.1911.

71. Ένορία του Ίερού Ναού Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Παγώντας, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Παγώντα, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μεσσαπίων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α΄/27.10.1911.

72. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου (τέως Ἀγίου Ἀθανασίου) χωρίου Πάλλιουρας, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πάλλιουρα, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Διρφύων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 86/τ.Α΄/9.3.1912.

73. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Βαρβάρας (τέως Ἀγίου Γεωργίου) χωρίου Πήλιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πηλίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κηρέως, τοῦ Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Ἀγίας Ἑρμιῶνας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α΄/27.10.1911.

74. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Πολιτικά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πολιτικῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μεσσαπίων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α΄/2.11.1911.

75. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Νέος Πύργος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νέου Πύργου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ὁρεῶν, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1973 (ἔκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1973, σελ. 494).

76. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου χωρίου Ποιυλόφος (τέως χωρίον Γουργουβίτσα), μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Λουτρῶν Αἰδηψοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Αἰδηψοῦ, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 305/τ.Α΄/3.11.1911.

77. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Νέον Προκόπιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Προκοπίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κηρέως, τοῦ Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Ἀγίας Ἑρμιῶνας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α΄/27.10.1911.

78. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Πούρνος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πούρνου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Διρφύων, τοῦ Δήμου Διρφύων -

Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1917, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 27195/15.9.1917 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐκκλησιαστικῶν καί Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

79. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Ροβιές, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ροβιῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐθιμνίων, τοῦ Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Ἀγίας Ἑρμιῶνας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α΄/2.11.1911.

80. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Σέτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σέτας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀμαρυθίων, τοῦ Δήμου Ἐρετρίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α΄/2.11.1911.

81. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Νέα Σινασός, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ἰστιαίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰστιαίας, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1973 (ἔκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1973, σελ. 494).

82. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Σκεπαστή, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σκεπαστῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐθιμνίων, τοῦ Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Ἀγίας Ἑρμιῶνας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α΄/2.11.1911.

83. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Στενή Δίρφυος (Ἑνωμένη), μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Στενῆς Δίρφυος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Διρφύων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α΄/2.11.1911.

84. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Κάτω Στενή, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Στενῆς Δίρφυος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Διρφύων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 92/τ.Α΄/19.3.1912.

85. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Σήμα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βουτᾶ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἰστιαίας, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. Α΄ 28/28.1.1912.

86. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Σπαθάρι, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σπαθαρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κηρέως, τοῦ Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Ἀγίας Ἑλένης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α/27.10.1911.

87. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου (τέως Ἀγίου Ἰωάννου) χωρίου Σταυρός (τέως Χωρίον Βέρτουρα), μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σταυροῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μεσσαπίων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1914, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 124/τ.Α/6.5.1914.

88. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Στρόπωνες, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Στροπῶνων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Διρφύων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 304/τ.Α/2.11.1911.

89. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος (τέως Ἀγίων Ἀναργύρων) χωρίου Τριάδα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Τριάδος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μεσσαπίων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1973 (ἔκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήναι 1973, σελ. 494).

90. Ένορία Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Ζωοδόχος Πηγῆ (τέως χωρίον Τσοῦκα), μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κηρίνου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Κηρέως, τοῦ Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Ἀγίας Ἑλένης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 47/τ.Α/8.2.1912.

91. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ταξιάρχων χωρίου Ταξιάρχης (τέως χωρίον Ἅγιος Ἰωάννης), μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ταξιάρχου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ὠρεῶν, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α/27.10.1911.

92. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου χωρίου Φύλλα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φύλλων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ληθαντίων, τοῦ Δήμου

Χαλκιδέων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 92/τ.Α/19.3.1912.

93. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων χωρίου Χρόνια, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Λίμνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλυμνίων, τοῦ Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Ἀγίας Ἑλένης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1973 (ἔκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήναι 1973, σελ. 494).

94. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ψαχνῶν, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ψαχνῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μεσσαπίων, τοῦ Δήμου Διρφύων - Μεσσαπίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1973 (ἔκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήναι 1973, σελ. 494).

95. Ένορία Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος χωρίου Ὠρεοί, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ὠρεῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ὠρεῶν, τοῦ Δήμου Ἰστιαίας - Αἰδηψοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1911, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 298/τ.Α/27.10.1911.

Ἱεραὶ Μοναί

1. Ἱερά Μονή Ὁσίου Δαυῖδ τοῦ Γέροντος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ροβιῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλυμνίων, τοῦ Δήμου Μαντουδίου - Λίμνης - Ἀγίας Ἑλένης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Εὐβοίας, τῆς Περιφερείας Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1933, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 189/τ.Α/13.7.1933.

2. Ἱερά Μονή Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, μέ ἔδραν τόν Δῆμον Σκιάθου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σποράδων, τῆς Περιφερείας Θεσσαλίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1933, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 189/τ.Α/13.7.1933.

Ἡ παρούσα Διαπιστωτικὴ Πράξις νά δημοσιευθῆ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 14ῃ Ἰανουαρίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Προκήρυξη διαγωνισμού για τή χορήγηση έξι (6) υποτροφιών από τὰ ἔσοδα τοῦ κληροδοτήματος Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Ἐνημερωτικὸν Σημείωμα

Διὰ τοῦ παρόντος, ἐνημερώνομεν ἅπαντας τοὺς ἐνδιαφερομένους περὶ τῆς χορηγήσεως ἑξ ὑποτροφιῶν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἐκπόνησιν διδακτορικῆς διατριβῆς εἰς τοὺς κάτωθι κλάδους: Δύο εἰς τὸν κλάδον τῶν Παιδαγωγικῶν Ἐπιστημῶν (εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν), μιᾶς εἰς τὸν κλάδον τῶν Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν (εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν), μιᾶς εἰς τὸν κλάδον τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Δικαίου (εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν), μιᾶς εἰς τὸν κλάδον τῆς Θεολογίας (εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν) καὶ μιᾶς εἰς τὸν κλάδον τοῦ Δημοσίου Διεθνoῦς Δικαίου (εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν), ἐκ τῶν ἐσόδων τοῦ κληροδοτήματος Ἀμίλκα Ἀλιβιζάντου.

Ἐπισυνάπτομεν τοὺς ὅρους, τοῦ ἐν λόγῳ διαγωνισμοῦ πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν τυχόν ἐνδιαφερομένων καὶ παρακαλοῦμεν διὰ τὰ κατ' αὐτούς.

Ὁ Πρόεδρος
τῆς Ὑποεπιτροπῆς ἐπὶ τῶν ὑποτροφιῶν
† Ὁ Περιστερίου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθμ. Πρωτ.:122084

Προκήρυξη διαγωνισμοῦ
γιὰ τὴ χορήγηση ἑξί (6) ὑποτροφιῶν
ἀπὸ τὰ ἔσοδα τοῦ κληροδοτήματος
Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν προκηρύσσει διαγωνισμό γιὰ τὴ χορήγηση ἑξί (6) ὑποτροφιῶν γιὰ ἐκπόνηση διδακτορικῆς διατριβῆς στοὺς ἑξῆς κλάδους: δύο (2) στὸν κλάδο τῶν Παιδαγωγικῶν Ἐπιστημῶν (στὴν Ἑλλάδα ἢ τὸ ἐξωτερικό), μίας (1) στὸν κλάδο τῶν Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν (στὴν Ἑλλάδα ἢ τὸ ἐξωτερικό), μίας (1) στὸν κλάδο τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Δικαίου (στὴν Ἑλλάδα ἢ τὸ

ἐξωτερικό) μίας (1) στὸν κλάδο τῆς Θεολογίας (στὸ ἐξωτερικό) καὶ μίας (1) στὸν κλάδο τοῦ Δημοσίου Διεθνoῦς Δικαίου (στὸ ἐξωτερικό) ἀπὸ τὰ ἔσοδα τοῦ κληροδοτήματος Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου.

Οἱ ὅροι ἀπονομῆς τῶν ὑποτροφιῶν εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

1. Οἱ ὑποτροφίες χορηγοῦνται γιὰ δύο (2) συνεχῆ ἀκαδημαϊκὰ ἔτη μὲ ἑναρξὴ τὸ ἔτος 2016-2017, καὶμποροῦν νὰ παραταθοῦν μέχρι δύο (2) ἀκόμη ἔτη, κατὰ τὴν ἐλεύθερη κρίσιν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἐφόσον οἱ ὑπότροφοι προσκομίζουν στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὴν πορεία τῶν σπουδῶν τους καὶ τὴ διαγωγή τους, τὰ ὁποῖα νὰ δικαιολογοῦν τὴν παράταση καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεση ὅτι τὰ ἔσοδα τοῦ κληροδοτήματος Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου ἐπαρκοῦν.

2. Οἱ ὑποψήφιοι πρέπει νὰ ἔχουν γίνει δεκτοὶ γιὰ ἐκπόνηση διδακτορικῆς διατριβῆς σὲ ἓνα ἐκ τῶν καλυτέρων Πανεπιστημίων τῆς Ἑλλάδος ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν σπουδῶν τους. Τὸ Ἴδρυμα, στὸ ὁποῖο θὰ εἰδικευτοῦν οἱ ὑπότροφοι, καθὼς καὶ τὸ πρόγραμμα σπουδῶν τοὺς ὑπόκεινται στὴν ἔγκρισιν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ἡ ὑποτροφία χορηγεῖται μόνον γιὰ σπουδὲς πλήρους παρακολούθησης. Αἰτήσεις γιὰ σπουδὲς μερικῆς παρακολούθησης ἢ ἐξ ἀποστάσεως δὲν γίνονται δεκτές.

3. Τὸ ποσὸν κάθε ὑποτροφίας ἀνέρχεται σὲ τετρακόσια πενήντα εὐρώ (450,00€) τὸ μῆνα, ἐφόσον πρόκειται γιὰ ὑποτροφία ἐσωτερικοῦ, καὶ σὲ χίλια πεντακόσια εὐρώ (1.500,00€) τὸ μῆνα, ἐφόσον πρόκειται γιὰ ὑποτροφία ἐξωτερικοῦ. Ἐπίσης σὲ κάθε ὑπότροφο θὰ καταβληθοῦν, ἐφόσον πρόκειται γιὰ ὑποτροφία ἐξωτερικοῦ, τὰ ἔξοδα μετάβασής του στὸ ἐξωτερικό καί, μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐπιμόρφωσής του, τὰ ἔξοδα ἐπιστροφῆς του, καθοριζόμενα μὲ ἀπόφασιν τῆς Συγκλήτου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

4. Οἱ ὑποτροφίες χορηγοῦνται σὲ ὑποψηφίους (ἄνδρες ἢ γυναῖκες) καταγόμενους ἀπὸ ὁποιαδήποτε περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος, μὲ προτίμηση πάντοτε τῶν καταγομένων ἀπὸ τὰ νησιὰ Κύθνο, Κάλυμνο, Κεφαλληνία, ἀλλῶς τῶν περιφερειῶν τῶν Νομῶν Κυκλάδων, Δωδεκανήσου καὶ Ἐπτανήσου. Ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι πρέπει νὰ εἶναι πτυχιούχοι Σχολῶν/Τμημάτων ὅπως ὀρίζονται στὸ ἄρθρο 5,

έλληνικῶν Πανεπιστημίων ἢ ἰσοτίμων Πανεπιστημίων κρατῶν μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως μέ βαθμό πτυχίου τουλάχιστον Λίαν Καλῶς, καί νά μὴν ἔχουν ὑπερβῆ τό 36ο ἔτος τῆς ἡλικίας τους.

5. Οἱ Σχολές καί τά Τμήματα τῶν ὁποίων οἱ πτυχιούχοι γίνονται δεκτοί καθῶς καί τά μαθήματα στά ὁποῖα θά ἐξεταστοῦν γραπτά οἱ ὑποψήφιοι ἀνά ἐπιστημονικό ἀντικείμενο, εἶναι τά ἐξῆς:

Ἀντικείμενο	Πτυχιούχοι	Ἐξεταστέα Μαθήματα/ῚΥλη
Παιδαγωγικές Ἐπιστῆμες	Παιδαγωγικῶν Τμημάτων Δημοτικῆς Ἐκπαίδευσης, Φιλοσοφίας - Παιδαγωγικῆς - Ψυχολογίας, Φιλοσοφίας Παιδαγωγικῆς καί Εἰδικῆς Ἀγωγῆς	1. Εἰσαγωγή στήν Παιδαγωγική 2. Νεοελληνική Γλῶσσα καί Διδακτική τῆς
Δημόσιο Διεθνές Δίκαιο	Ὅλων τῶν Νομικῶν Σχολῶν	1. Συνταγματικό Δίκαιο 2. Δημόσιο Διεθνές Δίκαιο
Φιλοσοφία τοῦ Δικαίου	Ὅλων τῶν Νομικῶν Σχολῶν	1. Μεθοδολογία τοῦ Δικαίου 2. Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Δικαίου.
Θεολογία	Τμημάτων Θεολογικῶν Σχολῶν	1. Ἐκκλησιαστική Ἱστορία 2. Δογματική
Οἰκονομικές Ἐπιστῆμες	Τμημάτων Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν	1. Μακροοικονομική Θεωρία & Πολιτική 2. Μικροοικονομία

Οἱ ὑποψήφιοι ὑπότροφοι, οἱ ἐπιθυμοῦντες νά μεταβοῦν στό ἐξωτερικό, θά ἐξετασθοῦν ἐπίσης ὑποχρεωτικά, γραπτά καί προφορικά, στή γλῶσσα διδασκαλίας τοῦ Πανεπιστημίου ὑποδοχῆς, προαιρετικά δέ, μέ αἴτησή τους, καί σέ περισσότερες ἀπό μία ξένη γλῶσσα. Ἡ ἐπιτυχία στήν ξένη γλῶσσα ἀποτελεῖ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τή συμμετοχή τῶν ὑποψηφίων στίς ἐξετάσεις τῶν λοιπῶν μαθημάτων.

6. Ο διαγωνισμός θά διεξαχθεῖ στήν Ἀθήνα στά Γραφεῖα τοῦ Μεγάρου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (δ/ση: Πανεπιστημίου 28) ἐνώπιον τῆς ἀρμόδιας Ἐπιτροπῆς.

7. Ἡμέρα ἐναρξης τοῦ διαγωνισμοῦ ὀρίζεται ἡ 27η Μαΐου 2016, ἡμέρα κατά τήν ὁποία θά πραγματοποιηθεῖ ἡ ἐξέταση τῶν ξένων γλωσσῶν σέ ὅλα τά ἐπιστημονικά ἀντικείμενα ὡς ἀκολουθῶς:

09:00 γιά τό ἀντικείμενο τῶν Παιδαγωγικῶν Ἐπιστημῶν,

12:00 γιά τά ἀντικείμενα τοῦ Δημοσίου Διεθνούς Δικαίου, τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Δικαίου καί τῆς Θεολογίας καί

15:00 γιά τό ἀντικείμενο τῶν Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν

Τήν *Τετάρτη 1 Ἰουνίου 2016* καί ὥρα 10:00 π.μ. θά πραγματοποιηθεῖ ἡ ἐξέταση τῶν μαθημάτων Εἰσαγωγή στήν Παιδαγωγική καί Συνταγματικό Δίκαιο. Τήν ἴδια ἡμέρα *Τετάρτη 1 Ἰουνίου 2016* καί ὥρα 13:00 θά πραγματοποιηθεῖ ἡ ἐξέταση τῶν μαθημάτων Μεθοδολογία τοῦ Δικαίου, Ἐκκλησιαστική Ἱστορία καί Μακροοικονομική Θεωρία καί Πολιτική.

Τήν *Παρασκευή 3 Ἰουνίου 2016* καί ὥρα 10:00 π.μ. θά πραγματοποιηθεῖ ἡ ἐξέταση τῶν μαθημάτων Νεοελληνική Γλῶσσα καί Διδακτική τῆς καί Δημόσιο Διεθνές Δίκαιο. Τήν ἴδια ἡμέρα *Παρασκευή 3 Ἰουνίου 2016* καί ὥρα 13:00 θά πραγματοποιηθεῖ ἡ ἐξέταση τῶν μαθημάτων Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Δικαίου, Δογματική καί Μικροοικονομία.

Οἱ ὑποψήφιοι κατά τίς ἡμέρες τῶν ἐξετάσεων πρέπει νά ἔχουν μαζί τους τήν ἀστυνομική τους ταυτότητα.

8. Οἱ ὑποψήφιοι πρέπει νά συγκεντρώσουν μέσον ὄρο βαθμολογίας στά δύο μαθήματα τουλάχιστον δέκα τέσσερα (14), σέ κλίμακα μέ ἄριστα τό βαθμό εἴκοσι (20). Ἐπίσης, οἱ ὑποψήφιοι πρέπει ἀπαραίτητως νά συγκεντρώσουν στήν ξένη γλῶσσα, στήν ὁποία θά ἐξετασθοῦν ὑποχρεωτικά, βαθμό τουλάχιστον δέκα τέσσερα (14), ὁ ὁποῖος *δέν συνυπολογίζεται* στήν ἐξαγωγή τοῦ μέσου ὄρου γενικῆς βαθμολογίας. Αἰτήσεις γιά ἀναβαθμολόγηση δέ γίνονται δεκτές, γιά τήν δέν προβλεπεται ἀπό τό Νόμο.

9. Ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν ἐναρξη καταβολῆς τῆς ὑποτροφίας εἶναι ἡ προηγούμενη σύναψη μετά τοῦ ὑποτρόφου στήν Ἀθήνα τοῦ οἰκείου συμβολαίου ὑποτροφίας.

Ἐφόσον πρόκειται γιά ὑποτροφία ἐξωτερικοῦ, ἡ καταβολή τῆς ἀρχίζει ἀπό τήν ἐναρξη τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ἢ τοῦ ἐξαμήνου στό ὁποῖο ἀναφέρεται ἡ ὑποτροφία (ἄρθρο 1), ἐφόσον ἡ ἐναρξη τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ἢ τοῦ ἐξαμήνου ἔπεται τῆς ἀφίξης τοῦ ὑποτρόφου στήν ἀλλοδαπή, διαφορετικά ἀπό τήν ἡμέρα τῆς ἀφίξης τοῦ ὑποτρόφου στήν ἀλλοδαπή, ἡ ὁποία ἀποδεικνύεται μέ πιστοποιητικό του οἰκείου Ἑλληνα Προξένου.

Ἐφόσον πρόκειται γιά ὑποτροφία ἐσωτερικοῦ, ἡ καταβολή τῆς ἀρχίζει ἀπό τήν ἐναρξη τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ἢ ἐξαμήνου, στό ὁποῖο ἀναφέρεται ἡ ὑποτροφία. Σημειώνεται ὅτι ἡ ὑποτροφία ἐσωτερικοῦ δέν παρέχεται κατά τοὺς μῆνες Ἰούλιο-Αὐγούστο.

10. Ἐάν ἡ ὑποτροφία διακοπεῖ ἀπό ὑπαιτιότητα τοῦ/τῆς ὑποτρόφου, ὁ/ἡ ὑπότροφος ὑποχρεοῦται νά ἐπιστρέψει τό ποσό τῆς ὑποτροφίας, πού ἔχει λάβει μέχρι τότε, ἐφαρμοζομένων γιά τήν εἰσπράξη αὐτοῦ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου «περί εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων». Ἡ ὑποτροφία διακόπτεται, ἐάν, γιά ὁποιοδήποτε

λόγο, επέλθει μείωση των ετησίων εσόδων του κληροδοτήματος Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου. Στην περίπτωση αυτή οὐδέν δικαίωμα γεννᾶται ὑπέρ τοῦ/τῆς ὑποτρόφου τοῦ/τῆς ὁποία διακόπηκε ἡ ὑποτροφία.

11. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά μετάσχουν στό διαγωνισμό, ὑποχρεοῦνται νά ὑποβάλουν στό *Πρωτόκολλο* τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (τάχ. δ/νσὴ Πανεπιστημίου 28, Τ.Κ. 10679 Ἀθήνα), τό βραδύτερο δέκα πέντε (15) πλήρεις ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἔναρξης τοῦ διαγωνισμοῦ, αἴτηση στὴν ὁποία πρέπει νά δηλώνουν τό ἐπιστημονικὸ ἀντικείμενο γιὰ τό ὁποῖο ὑποβάλλουν ὑποψηφιότητα.

Οἱ ὑποψήφιοι δέν μποροῦν νά ὑποβάλουν αἴτηση ὑποψηφιότητας σέ περισσότερα ἀπὸ ἓνα ἐπιστημονικὰ ἀντικείμενα.

Στὴν αἴτηση πρέπει νά ἐπισυνάπτονται τὰ ἐξῆς πιστοποιητικά:

α) Φωτοαντίγραφο τοῦ ἀπαιτούμενου τίτλου σπουδῶν (ἄρθρο 5). Σέ περίπτωση πού ὁ τίτλος προέρχεται ἀπὸ Πανεπιστήμιο κράτους μέλους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως πρέπει νά συνοδεύεται ἀπὸ βεβαίωση ἰσοτιμίας καί βαθμολογικῆς ἀντιστοίχισης ἀπὸ τὸν Δ.Ο.Α.Τ.Α.Π. ἢ τό Δ.Ι.Κ.Α.Τ.Σ.Α.

β) Φωτοαντίγραφο βεβαίωσης Πανεπιστημίου ὅτι ὁ ὑποψήφιος ἔχει γίνει δεκτὸς γιὰ ἐκπόνηση διδακτορικῆς διατριβῆς στὴν Ἑλλάδα ἢ στό ἐξωτερικὸ στὸν ἀντίστοιχο κλάδο.

γ) Φωτοαντίγραφο δελτίου ἀστυνομικῆς ταυτότητας.

δ) Ὑπεύθυνη δήλωση (Ν. 1599/86) μὲ βεβαίωση τοῦ γνήσιου τῆς ὑπογραφῆς ὅτι ὁ ὑποψήφιος δέν ἔλαβε ἢ δέν λαμβάνει ὑποτροφία γιὰ τίς ἴδιες σπουδές ἀπὸ ἄλλη κληρονομία, κληροδοσία, δωρεά, τό Ι.Κ.Υ. ἢ ἄλλη πηγή καί δέν ἐξέπεσε ἀπὸ δική του ὑπαιτιότητα ἀπὸ ἄλλη ὑποτροφία, ἢ ὁποία τυχόν τοῦ ἀπενεμήθη προηγουμένως.

ε) Σύντομο βιογραφικὸ σημείωμα.

στ) Ἀποδεικτικὸ τῆς καταγωγῆς τῶν ὑποψηφίων, ἐφόσον κατάγονται ἀπὸ τὰ νησιά Κύθνο, Κάλυμνο καί Κεφαλληνία ἢ ἀπὸ τίς περιφέρειες τῶν νομῶν Κυκλάδων, Δωδεκανήσου καί Ἐπτανήσου (ἄρθρο 4).

Σημειώνεται ὅτι τὰ φωτοαντίγραφα ἐγγράφων πού ἔχουν ἐκδοθεῖ ἀπὸ ἀλλοδαπές ἀρχές πρέπει νά εἶναι ἐπικυρωμένα.

Οἱ αἰτήσεις μαζί μὲ ὅλα τὰ ἀνωτέρω δικαιολογητικά μποροῦν νά ὑποβληθοῦν καί ταχυδρομικῶς «ἐπὶ συστάσει καί ἀποδείξει» μέχρι τὴν ἡμερομηνία λήξης τῆς προθεσμίας ὑποβολῆς αἰτήσεων.

Σημ.: Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἀναζητεῖ ὑποχρεωτικά αὐτεπαγγέλτως τὰ ἐξῆς πιστοποιητικά:

α) Ἀντίγραφο ποινικοῦ μητρώου γενικῆς χρήσης.

Μετά τὴ λήξη τῆς προθεσμίας ὑποβολῆς αἰτήσεων καί τὸν ἔλεγχο τῶν δικαιολογητικῶν θά ἀναρτηθοῦν πίνακες μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων πού πληροῦν τίς προϋποθέσεις τῆς Προκήρυξης καί μποροῦν νά συμμετάσχουν στὸν διαγωνισμό, καί τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων πού ἔχουν ἐλλειπῆ δικαιολογητικά ἢ δέν πληροῦν τίς προϋποθέσεις καί ἀποκλείονται ἀπὸ τὸν διαγωνισμό.

12. Τὰ τῆς διεξαγωγῆς τοῦ διαγωνισμοῦ καί τῆς παροχῆς τῶν ὑποτροφιῶν κληρ. διέπονται ἀπὸ τίς διατάξεις τοῦ Ν. 4182/10.9.2013 σέ συνδυασμὸ μὲ τοὺς σχετικούς ὄρους τῆς ἀπὸ 18.3.1968 διαθήκης τοῦ ἀειμνήστου Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε ἀπὸ τό Πρωτοδικεῖο Ἀθηνῶν μὲ τό ὑπ. ἀριθμ. 1005/9.9.1969 Πρακτικὸ του, τίς ὑπ ἀριθμ. 8195/1978, 9116/2002, 936/2012 ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καί τὴν ὑπ. ἀριθ. 1035499/766/Β0011/2.3.2005 κοινὴ ἀπόφαση τῆς Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων καί τοῦ Ὑφυπουργοῦ Οἰκονομίας καί Οἰκονομικῶν.

Πληροφορίες παρέχονται καθημερινὰ στὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν-Διεύθυνση Περιουσίας (δ/νση: Σόλωνος 84, 5ος ὄροφος, τηλ.: 210.3664732, 210.3664781) καθὼς καί στὴν ἰστοσελίδα τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν: www-academyofathens.gr

Ἀθήνα, 27 Ἰανουαρίου 2016

Ὁ Πρόεδρος
Θανάσης Βαλτινός

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς
Βασίλειος Χ. Πετράκος

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Ίερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καί Σπάρτης

Έχοντες υπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ υπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικάς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Προφήτου Ἡλίου Λογκανίκου,

Ἁγίου Ἰωάννου χωρίου Ἁγ. Ἰωάννης ὁ Θεολόγος,

Ἁγίων Ἀναργύρων Μακρυνάρας,

Ἁγίου Δημητρίου Στεφανιάς

Ἁγίου Ἰωάννου Ἀπιδέας,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τήν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 24ῃ Μαρτίου 2016

† Ὁ Μονεμβασίας καί Σπάρτης ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

**Δημοσίευσις
Δικαστικῆς Ἀποφάσεως**

Πρός

Τόν Πρεσβύτερον

Κωνσταντῖνον Καθαίτιζιδν τοῦ Ἰωάννου,

Κληρικόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Τρίκκης καί Σταγῶν.

(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς)

Διά τοῦ παρόντος, κοινοποιοῦμέν σοι κατωτέρω τήν ἐρήμνην σου ἐκδοθεῖσαν υπ' ἀριθμ. 10/2016 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχοῦς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 122 παρ. 2 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν διαδικασίας», ὡς τοῦτο τίθεται καί ἰσχύει συμπληρωθέν ὑπό τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν.Δ. 1714/1942 καί κατά τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπό τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 44 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἵνα οὕτω λάβῃς γνῶσιν αὐτῆς καί ἀσκήσῃς κατ' αὐτῆς τὰ συμφῶνως τοῖς ἄρθροις 126 καί 133 τοῦ προειρημένου περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων Νόμου ἔνδικα μέσα τῆς ἀνακοπῆς ἐρημοδικίας καί τῆς ἐφέσεως.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει παρελεύσεως ἀπράκτου τῆς ὑπό τοῦ Νόμου 5383/1932 καθοριζομένης προθεσμίας, θέλει ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασιν

καταστῆ, συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 151 Αὐτοῦ, τελεσίδικος, ὀριστική καί ἀμετάκλητος.

Ὁ Γραμματεὺς
τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων
Ἄρχιμ. Σεβαστιανὸς Σωμαράκης

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ
ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀπόφασιν 10/2016

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικόν διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχοῦς Δικαστήριον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 159ης Συνοδικῆς Περιόδου, συγκείμενον ἐκ τοῦ Προέδρου Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ καί ἐκ τῶν τακτικῶν Μελῶν Αὐτοῦ Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν: α) Ἰ. Ἄρτης κ. Ἰγνατίου, β) Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ἰγνατίου, γ) Καστορίας κ. Σεραφεῖμ καί δ) Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἐορδαίας κ. Θεοκλήτου.

Συνηλθόν εἰς Συνεδρίαν τῇ 2ῃ Μαρτίου 2016, ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος Τετάρτη καί ὥρᾳ 6ῃ ἀπογευματινῇ, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ κειμένῳ ἐν Ἀθῆναις ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καί Ἰασίου 1 καί τῇ συνήθει τῶν Συνεδριῶν Αἰθούσῃ, ἐπὶ παρουσίᾳ καί τοῦ Γραμματέως Αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σεβαστιανοῦ Σωμαράκη, ἵνα κρίνῃ καί δικάσῃ τόν Πρεσβύτερον Κωνσταντῖνον Καθαίτιζιδν τοῦ Ἰωάννου, Κληρικόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καί Σταγῶν, κατηγορούμενον ..... καί συγκεκριμένως ὅτι Κληρικὸς τυγχάνων τῆς Ὁρθοδόξου κατ' Ἀνατολίαν Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί δὴ Πρεσβύτερος Αὐτῆς, ἐφημερεύων ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ ..... τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καί Σταγῶν, ..., ἐπὶ ἀδικήμασι σαφῶς προβληπομένοις καί ρητῶς τιμωρουμένοις ὑπὸ τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων ....., ὡς καί ὑπὸ τῶν Γραφικῶν Λογιῶν ....., τῆς ὑποθέσεως αὐτοῦ παραπεμφθείσης ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ἰδίᾳ ἀρμοδιότητος, δυνάμει τῆς υπ' ἀριθμ. .... ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καί Σταγῶν.

Δικάζον ἐρήμνην τοῦ κατηγορουμένου νομίμως κληθέντος δυνάμει τοῦ υπ' ἀριθμ. 6011/2777/10.12.2015 Κλητηρίου Θεοπίσματος καί δημοσιευθέντος συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ Ν. 5383/1932 «Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν Διαδικασίας» ὡς ἀγνώστου διαμονῆς, δὲ εἰς τὸ περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» μηνῶν Δεκεμβρίου τοῦ 2015 καί Ἰανουαρίου τοῦ 2016 ὡς καί εἰς τὴν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «ΕΣΤΙΑ» φύλῃ 13ης καί 20ῆς Ἰανουαρίου 2016, καί μὴ προσελθόντος καί μὴ παρυστάντος κατὰ τὴν σημερινὴν δικάσιμον.

Διεξηλθόν καί ἐπισταμένως μελετήσαν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἔγγραφα καί στοιχεῖα.

Λαβόν ὑπ' ὄψιν καί τήν εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου .....

Σκεφθέν κατά τοὺς Θεῖους καί Ἱεροῦς Κανόνας καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Ἐπειδή, ...

Ἐπειδή, ...

Ἐπειδή, ...

Ἐπειδή, ...

Ἐπειδή, ...

Ἐπειδή, ...

Ἐπειδή, ...

Ἐπειδή, ...

Ἐπειδή, ...

Ἐπειδή ἐκ τῆς ἐπισταμένης μελέτης καί ἀξιολογήσεως τοῦ συνόλου τῶν στοιχείων τῆς δικογραφίας, τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας περιλαμβανούσης καί τὰ στοιχεία τῆς προδικασίας, ὡς καί ἐκ τῶν ἀναγνωσθέντων ἐγγράφων ἀπεδείχθησαν ὡς πραγματικά περιστατικά κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου καί κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν, συνφδὰ τῷ ἄρθρῳ 57 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας», ὁ κατηγορούμενος Κληρικός τυγχάνων τῆς Ὁρθοδόξου κατ' Ἀνατολῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί δὴ Πρεσβύτερος Αὐτῆς, ἐφημερεύων ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ ..... τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καί Σταγῶν, ...

Ἐπειδή τὰ ἀνωτέρω ἀδικήματα τοῦ κατηγορητηρίου σαφῶς προβλέπονται καί ρητῶς τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν Θεῶν καί Ἱερῶν Κανόνων:

.....

ὡς καί ὑπὸ τῶν Γραφικῶν Λογίων:

.....

Διά Ταῦτα

1) Μετατρέπει ἐπὶ τὸ ὀρθόν τὴν ἐπὶ ..... κατηγορίαν εἰς τὴν ἐπὶ ..... τοιαύτην.

2) Προσάπτει τῷ κατηγορουμένῳ τὴν ἐπὶ ..... κατηγορίαν.

3) Ἀπαλλῆλασει ὁμοφώνως ἕνεκεν ἀμφιβολιῶν τὸν κατηγορούμενον τῶν ἐπὶ ..... κατηγοριῶν.

4) Κηρύσσει ὁμοφώνως ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον τῶν κατηγοριῶν ἐπὶ: ....., καί συγκεκριμένως ὅτι Κληρικός τυγχάνων τῆς Ὁρθοδόξου κατ' Ἀνατολῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί δὴ Πρεσβύτερος Αὐτῆς, ἐφημερεύων ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ ..... τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καί Σταγῶν, ... ἐπὶ ἀδικήμασι σαφῶς προβλεπομένοις καί ρητῶς τιμωρουμένοις ὑπὸ τῶν Θεῶν καί Ἱερῶν Κανόνων ....., ὡς καί ὑπὸ τῶν Γραφικῶν Λογίων .....

2) Ἐπιβάλλει αὐτῷ ὁμοφώνως τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς ἱερωσύνης ὑπουργήματος, ἀπογυμνοῦν αὐτὸν τέλεον παντός ἱερατικοῦ βαθμοῦ καί τίτλου, καταγόν αὐτὸν καί ἐπαναφέρον εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν, καταδικάζον ἅμα εἰς βάρος αὐτοῦ καί ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου τὴν ἐκ τριάκοντα ΕΥΡΩ (30 €) δικαστικὴν δαπάνην.

3) Συνφδὰ ταῖς διατάξεις τῶν ἄρθρων 125, 126, 127, 128, 130, 133, 134, 136 καί 151 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας», ἡ παρούσα ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς τὰ ἔνδικα μέσα

τῆς ἀνακοπῆς ἐρημοδικίας, ἥτις ἀσκεῖται ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχοῦς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί τῆς ἐφέσεως ἥτις ἀσκεῖται ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχοῦς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί ἀσκούνται διαδοχικῶς καί οὐχὶ ταυτοχρόνως. Ἡ προθεσμία ἀσκήσεως ἐκάστου τῶν προειρημένων ἐνδίκων μέσων εἶναι αὕτη τῶν εἴκοσι πέντε ἡμερῶν, ἀρχομένη ἀπὸ τὴν ἐπομένην τῆς ἡμέρας τῆς τελευταίας δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ». Ἡ προθεσμία αὕτη ἀναστέλλεται τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς.

Εἰς περίπτωσιν παραλείψεως τῆς ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος ἀσκήσεως ἐφέσεως κωλύεται ἡ παραδεκτὴ ἄσκησις ἐνδίκου βοηθήματος κατὰ τῆς παρουσίας ἀποφάσεως.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καί ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

Ὁ Ἠλείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Τὰ Μέλη

Ὁ Ἄρτης ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ὁ Καστορίας ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Σεβαστιανὸς Σωμαράκης

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δημοσίευσις

Δικαστικῆς Ἀποφάσεως

Πρὸς

Τὸν Πρεσβύτερον

Δημήτριον Ἀδαμόπουλον τοῦ Σωτηρίου,

Κληρικόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας.

(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς)

Διά τοῦ παρόντος, κοινοποιούμεν σοι κατωτέρω τὴν ἐρήμνην σου ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθμ. 11/2016 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχοῦς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συνφδὰ τῷ ἄρθρῳ 122 παρ. 2 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας», ὡς τοῦτο τίθεται καί ἰσχύει συμπληρωθέν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν.Δ. 1714/1942 καί κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 44 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἵνα οὕτω λάβῃς γνῶσιν αὐτῆς καί ἀσκήσῃς κατ' αὐτῆς τὰ συμφώνως τοῖς ἄρθροισι 126 καί 133 τοῦ προειρημένου περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων Νόμου ἔνδικα μέσα τῆς ἀνακοπῆς ἐρημοδικίας καί τῆς ἐφέσεως.

Προσπειδηλοῦμεν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει παρελεύσεως ἀπράκτου τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 5383/1932 καθοριζομένης

προθεσμίας, θέλει ή κατωτέρω δημοσιευμένη απόφασις καταστή, συνωδῶ τῷ ἄρθρῳ 151 Αὐτοῦ, τελεσίδικος, ὀριστική καί ἀμετάκλητος.

Ὁ Γραμματεὺς
τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων
Ἄρχιμ. Σεβαστιανὸς Σωμαράκης

**ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ
ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ**

Ἀπόφασις 11/2016

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχοῦς Δικαστήριον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 159ης Συνοδικῆς Περιόδου, συγκαίμενον ἐκ τοῦ Προέδρου Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ καί ἐκ τῶν τακτικῶν Μελῶν Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν: α) Ἰγνατίου, β) Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ἰγνατίου, γ) Καστορίας κ. Σεραφεῖμ καί δ) Φλωρίνης, Πρεσβῶν καί Ἑορδαίας κ. Θεοκλήτου.

Συνελθόν εἰς Συνεδρίαν τῇ 2ῃ Μαρτίου 2016, ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος Τετάρτη καί ὥρᾳ 6ῃ ἀπογευματινῇ, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ κειμένῳ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καί Ἰασίου 1 καί τῇ συνήθει τῶν Συνεδριῶν Αἰθούσῃ, ἐπὶ παρουσίᾳ καί τοῦ Γραμματέως Αὐτοῦ Ἄρχιμανδρίτου Σεβαστιανοῦ Σωμαράκη, ἵνα κρίνῃ καί δικάσῃ τὸν Πρεσβύτερον Δημήτριον Ἀδαμόπουλον τοῦ Σωτηρίου, Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας, κατηγορούμενον ἐπί: ..... καί συγκεκριμένως ὅτι Κληρικὸς τυγχάνων τῆς Ὁρθοδόξου κατ' Ἀνατολῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί δὴ Πρεσβύτερος Αὐτῆς, ἐφημερεύων ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ ..... τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας, ..., ἐπὶ ἀδικήμασι σαφῶς προβλεπομένοις καί ρητῶς τιμωρουμένοις ὑπὸ τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων ....., τῆς ὑποθέσεως αὐτοῦ παραπεμφθείσης ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, λόγῳ ἀρμοδιότητος, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ. .... ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας.

Δικάζον ἐρήμην τοῦ κατηγορουμένου νομίμως κληθέντος δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 6010/2776/10.12.2015 Κλητηρίου Θεσπίσματος καί δημοσιευθέντος συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 55 τοῦ Ν. 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ Αὐτῶν Διαδικασίας» ὡς ἀγνώστου διαμονῆς, δὶς εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» μηνῶν Δεκεμβρίου τοῦ 2015 καί Ἰανουαρίου τοῦ 2016 ὡς καί εἰς τὴν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «ΕΣΤΙΑ» φύλλα 13ης καί 20ῆς Ἰανουαρίου 2016, καί μὴ προσελθόντος καί μὴ παρσάντος κατὰ τὴν σημερινὴν δικάσιμον.

Διεξιθόν καί ἐπισταμένως μελετήσαν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἔγγραφα καί στοιχεῖα.

Λαβόν ὑπ' ὄψιν καί τὴν εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου .....

Σκεφθέν κατὰ τοὺς Θείους καί Ἱεροῦς Κανόνας καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Ἐπειδὴ, ...

Ἐπειδὴ, ...

Ἐπειδὴ, ...

Ἐπειδὴ, ...

Ἐπειδὴ τὰ ἀνωτέρω ἀδικήματα τοῦ κατηγορητηρίου σαφῶς προβλέπονται καί ρητῶς τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων:

.....

Διὰ Ταῦτα

1) Κηρύσσει ὁμοφώνως ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον Πρεσβύτερον Δημήτριον Ἀδαμόπουλον τοῦ Σωτηρίου, Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας, κατηγορούμενον ἐπί: ..... καί συγκεκριμένως ὅτι Κληρικὸς τυγχάνων τῆς Ὁρθοδόξου κατ' Ἀνατολῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί δὴ Πρεσβύτερος Αὐτῆς, ἐφημερεύων ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ ..... τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας, ..., ἐπὶ ἀδικήμασι σαφῶς προβλεπομένοις καί ρητῶς τιμωρουμένοις ὑπὸ τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων .....

2) Ἐπιβάλλει αὐτῷ ὁμοφώνως τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς ἱερωσύνης ὑπουργήματος, ἀπογυμνοῦν αὐτὸν τέλειον παντός ἱερατικοῦ βαθμοῦ καί τίτλου, κατὰ τὸν καὶ ἐπαναφέρον εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν, καταδικάζον ἅμα εἰς βάρος αὐτοῦ καί ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου τὴν ἐκ τριάκοντα ΕΥΡΩ (30 €) δικαστικὴν δαπάνην.

3) Συνωδῶ ταῖς διατάξεις τῶν ἄρθρων 125, 126, 127, 128, 130, 133, 134, 136 καί 151 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας», ἡ παρούσα ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς τὰ ἔνδικα μέσα τῆς ἀνακοπῆς ἐρημοδικίας, ἥτις ἀσκεῖται ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχοῦς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί τῆς ἐφέσεως ἥτις ἀσκεῖται ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχοῦς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί ἀσκούνται διαδοχικῶς καί οὐχὶ ταυτοχρόνως. Ἡ προθεσμία ἀσκήσεως ἐκάστου τῶν προειρημένων ἐνδίκων μέσων εἶναι αὕτη τῶν εἴκοσι πέντε ἡμερῶν, ἀρχομένης ἀπὸ τὴν ἐπομένην τῆς ἡμέρας τῆς τελευταίας δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ». Ἡ προθεσμία αὕτη ἀναστέλλεται τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς.

Εἰς περίπτωσιν παραλείψεως τῆς ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος ἀσκήσεως ἐφέσεως κωλύεται ἡ παραδεκτὴ ἄσκησις ἐνδίκου βοηθήματος κατὰ τῆς παρουσίας ἀποφάσεως.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καί ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος
τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
Ὁ Ἡλείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Τὰ Μέλη

Ὁ Ἰγνατίου ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ὁ Καστορίας ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ὁ Φλωρίνης, Πρεσβῶν καί Ἑορδαίας
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἄρχιμ. Σεβαστιανὸς Σωμαράκης

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

**Δημοσίευσις
Δικαστικής Απόφασεως**

Πρός
Τόν Ἀρχιμανδρίτην
Χριστόδουλον Κασιόφαν,
κατά κόσμον Δημήτριον τοῦ Κωνσταντίνου
Κληρικών τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων.
(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς)

Διά τοῦ παρόντος, κοινοποιούμεν σοι κατωτέρω τήν ἐρήμνην σου ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθμ. 12/2016 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διά Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχοῦς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 122 παρ. 2 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν διαδικασίας», ὡς τοῦτο τίθεται καί ἰσχύει συμπληρωθέν ὑπό τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν.Δ. 1714/1942 καί κατά τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπό τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 44 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἵνα οὕτω λάβῃς γνῶσιν αὐτῆς καί ἀσκήσῃς κατ' αὐτῆς τὰ συμφώνως τοῖς ἄρθροις 126 καί 133 τοῦ προειρημένου περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων Νόμου ἔνδικα μέσα τῆς ἀνακοπῆς ἐρημοδικίας καί τῆς ἐφέσεως.

Προσεπιδηλοῦμεν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει παρελεύσεως ἀπράκτου τῆς ὑπό τοῦ Νόμου 5383/1932 καθοριζομένης προθεσμίας, θέλει ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις καταστῆ, συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 151 Αὐτοῦ, τελεσιδικος, ὀριστικῆ καί ἀμετάκλητος.

Ὁ Γραμματεὺς
τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων
Ἀρχιμ. Σεβαστιανὸς Σωμαράκης

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ
ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀπόφασις 12/2016

Τό Πρωτοβάθμιον Συνοδικόν διά Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχοῦς Δικαστήριον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 159ης Συνοδικῆς Περιόδου, συγκείμενον ἐκ τοῦ Προέδρου Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ καί ἐκ τῶν τακτικῶν Μελῶν Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν: α) Ἱ. Ἀρτῆς κ. Ἰγνατίου, β) Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ἰγνατίου, γ) Καστορίας κ. Σεραφεῖμ καί δ) Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας κ. Θεοκλήτου.

Συνελθόν εἰς Συνεδρίαν τῆ 2α Μαρτίου 2016, ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος Τετάρτη καί ὥρᾳ 6η ἀπογευματινῆ, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάλῳ κειμένῳ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καί Ἰασίου 1 καί τῆ συνήθει τῶν Συνεδρίων Αἰθούσῃ, ἐπὶ παρουσίᾳ καί τοῦ Γραμματέως Αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σεβαστιανοῦ Σωμαράκη, ἵνα κρίνῃ καί δικάσῃ τόν Ἀρχιμανδρίτην Χριστόδουλον Κασιόφαν, κατά κόσμον Δημήτριον τοῦ Κωνσταντίνου, Κληρικών τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων, κατηγορούμενον ἐπί: ....., καί συγκεκριμένως ὅτι Κληρικός τυ-

χάνων τῆς Ὁρθοδόξου κατ' Ἀνατολῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί δὴ Ἀρχιμανδρίτης Αὐτῆς, ἐφημερεύων ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου ... τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων, ..., ἐπὶ ἀδικήμασι σαφῶς προβλεπομένοις καί ρητῶς τιμωρουμένοις ὑπὸ τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων ....., ὡς καί ὑπὸ τοῦ Γραφικοῦ Λογίου ....., τῆς ὑποθέσεως αὐτοῦ παραπεμφθείσης ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ἰδίᾳ ἀρμοδιότητος, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ. .... ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων.

Δικάζων ἐρήμνην τοῦ κατηγορουμένου νομίμως κληθέντος δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 6012/2778/10.12.2015 Κλητηρίου Θεσιπλάματος καί δημοσιευθέντος συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ Ν. 5383/1932 «Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν Διαδικασίας» ὡς ἀγνώστου διαμονῆς, δὶς εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» μηνῶν Δεκεμβρίου τοῦ 2015 καί Ἰανουαρίου τοῦ 2016 ὡς καί εἰς τὴν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «ΕΣΤΙΑ» φύλλῃ 13ης καί 20ῆς Ἰανουαρίου 2016, καί μὴ προσελθόντος καί μὴ παραστάντος κατά τὴν σημερινὴν δικάσιμον.

Διεξελθὼν καί ἐπισταμένως μελετήσαν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἔγγραφα καί στοιχεῖα.

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν καί τὴν εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου ..... Σκεφθὲν κατὰ τοὺς Θείους καί Ἱεροῦς Κανόνας καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Ἐπειδὴ, ...

Ἐπειδὴ, ...

Ἐπειδὴ, ...

Ἐπειδὴ, ...

Ἐπειδὴ, ...

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐπισταμένως μελέτης καί ἀξιολογήσεως τοῦ συνόλου τῶν στοιχείων τῆς δικογραφίας, τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας περιλαμβανούσης καί τὰ στοιχεῖα τῆς προδικασίας, ὡς καί ἐκ τῶν ἀναγνωσθέντων ἐγγράφων ἀπεδείχθησαν ὡς πραγματικὰ περιστατικά κατά τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου καί κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν, συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 57 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν διαδικασίας», ὁ κατηγορούμενος Κληρικός τυγχάνων τῆς Ὁρθοδόξου κατ' Ἀνατολῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί δὴ Ἀρχιμανδρίτης Αὐτῆς, ἐφημερεύων ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ ..... τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων, ...

Ἐπειδὴ τὰ ἀνωτέρω ἀδικήματα τοῦ κατηγορητηρίου σαφῶς προβλέπονται καί ρητῶς τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων: .....

ὡς καί τοῦ Γραφικοῦ Λογίου:

.....

Διά Ταῦτα

1) Κηρύσσει ὁμοφώνως ἔνοχον τόν κατηγορούμενον Ἀρχιμανδρίτην Χριστόδουλον Κασιόφαν, κατά κόσμον Δημήτριον τοῦ Κωνσταντίνου, Κληρικών τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων, ἐπί: ....., καί συγκεκριμένως ὅτι Κληρικός τυγχάνων τῆς Ὁρθοδόξου κατ' Ἀνατολῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί δὴ Ἀρχιμανδρίτης Αὐτῆς, ἐφημερεύων ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ ..... τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων, ...

ἐπί ἀδίκημασι σαφῶς προβλεπομένοις καί ρητῶς τιμωροῦμένοις ὑπὸ τῶν Θεῶν καί Ἱερῶν Κανόνων ..... ὡς καί ὑπὸ τοῦ Γραφικοῦ Λογίου .....

2) Ἐπιβάλλει αὐτῶ ὁμοφώνως τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς ἱερωσύνης ὑπουργήματος, ἀπογυμνοῦν αὐτὸν τέλειον παντός ἱερατικοῦ βαθμοῦ καί τίτλου, μετ' ἀφαιρέσεως τοῦ μοναχικοῦ τοῦ σχήματος καί διαγραφῆς ἐκ τοῦ μοναχολογίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ..... τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιωτίδος καί Φαναριοφερσάλων, κατάγον αὐτὸν καί ἐπαναφέρον εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν, προσφωνούμενον τοῦ λοιποῦ διὰ τοῦ λαϊκοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, κατάγον αὐτὸν καί ἐπαναφέρον εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν, καταδικάζον ἅμα εἰς βάρους αὐτοῦ καί ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου τὴν ἐκ τριάκοντα ΕΥΡΩ (30 €) δικαστικὴν δαπάνην.

3) Συμφωδὰ ταῖς διατάξεις τῶν ἄρθρων 125, 126, 127, 128, 130, 133, 134, 136 καί 151 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας», ἡ παρούσα ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς τὰ ἔνδικα μέσα τῆς ἀνακοπῆς ἐρημοδικίας, ἥτις ἀσκεῖται ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχοῦς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί τῆς ἐφέσεως ἥτις ἀσκεῖται ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχοῦς Δικα-

στηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί ἀσκοῦνται διαδοχικῶς καί οὐχὶ ταυτοχρόνως. Ἡ προθεσμία ἀσκήσεως ἐκάστου τῶν προειρημένων ἐνδίκων μέσων εἶναι αὕτη τῶν εἴκοσι πέντε ἡμερῶν, ἀρχομένη ἀπὸ τὴν ἐπομένην τῆς ἡμέρας τῆς τελευταίας δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ». Ἡ προθεσμία αὕτη ἀναστέλλεται τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς.

Εἰς περίπτωσιν παραλείψεως τῆς ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος ἀσκήσεως ἐφέσεως κωλύεται ἡ παραδεκτὴ ἄσκησις ἐνδίκου βοηθήματος κατὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καί ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος
τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
Ὁ Ἱερεὺς ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Τὰ Μέλη
Ὁ Ἱερομόναχος ἸΓΝΑΤΙΟΣ
Ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου ἸΓΝΑΤΙΟΣ
Ὁ Καστορίας ΣΕΡΑΦΕΙΜ
Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Σεβαστιανὸς Σωμαράκης

Ἀναρτήθηκε στὴν ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 12.4.2016

Ἱερά Μητρόπολις Νέας Ἱωνίας καί Φιλαδηλεφείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ Ν.815/1978 Τ.Α. «περὶ ρυθμίσεως ἐνίων ἐκπαιδευτικῶν θεμάτων» καί τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 582/1980/2.7.80 Προεδρικοῦ Διατάγματος «περὶ κατανομῆς θέσεων Ἱεροκληρικῶν εἰς Ἱ. Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἀποφασίζομεν ὅπως προκηρύξωμεν διὰ τῆς παρούσης τὴν πληρῶσιν κενῆς θέσεως Ἱεροκλήρικος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως (Ν.817/1978) καί καλοῦμεν τοὺς ἔχοντες τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ δικαιολογητικῶν, ἵνα προβῶμεν εἰς τὰς περαιτέρω ὑπηρεσιακὰς ἐνεργείας πρὸς τοποθέτησιν τῶν.

Ἐν Ν. Ἱωνίᾳ τῆ 25ῃ Ἰανουαρίου 2016

† Ὁ Ν. Ἱωνίας καί Φιλαδηλεφείας ΓΑΒΡΙΗΛ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΡΙΦΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

ΚΛΗΣΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

Πρὸς
τὸν Αἰδεσιμώτατον Ἱερέα π. Πέτρον Βασιλείου,
Κληρικὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Δημητρίου Καραϊσκού ἐνεργούντος ὡς Ἀνακριτοῦ συμφωδὰ τῆ 179/29.3.2016 σεπτῆ ἐντολῆ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας κ. Χρυσοστόμου καί δυνάμει τῶν ἄρθρων 109 καί 110 τοῦ Ν. 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας», ἐν Κυπαρισσίᾳ καί ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας τῆ 15ῃ Ἰουνίου 2016, ἡμέρα Τετάρτη καί ὥρα 11.00 π.μ. ἵνα ἀπολογογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν αἵτινες κρίνεται σκόπιμον, ὅπως μὴ ἀναγραφῶσιν εἰς τὴν παρούσαν κλῆσιν.

Ἐν Κυπαρισσίᾳ τῆ 14ῃ Ἀπριλίου 2016

Ὁ Ἀνακριτὴς
Πρωτοπ. Δημήτριος Καραϊσκος

Ἀναρτήθηκε στὴν ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 22.4.2016

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερά Σύνοδος
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 5.4.2016

Συνῆλθε τὴν Τρίτην, 5 Ἀπριλίου 2016, στὴν πρώτη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιο, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴ σημερινή Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

Κατὰ τὴ σημερινή Συνεδρία ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐνημερώθηκε ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο γιὰ τὰ κάτωθι:

Σὲ ἀπάντησιν τῶν ἐπιστολῶν πού ἀπηύθυνε τὸν μῆνα Μάρτιο ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὰ θεσμικὰ ὄργανα τῆς Εὐρώπης, τὸ Π.Σ.Ε. καὶ τοὺς ἐπικεφαλῆς τῶν Ὁρθόδοξων καὶ ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ὥστε νὰ εὐαισθητοποιηθοῦν γιὰ τὸ προσφυγικὸ πρόβλημα, ἄνθρωποι μὲ ὑψηλὴς ἀρμοδιότητες καὶ κοινωνικὴ ἐπιρροή, ὁ Μακαριώτατος δέχθηκε τὴν ἐπίσημη ἐνημέρωσιν καὶ ἀπὸ τὴς ἀρμόδιες ἀρχὲς τοῦ Βατικανοῦ.

Στὸν Μακαριώτατο μεταφέρθηκε ἡ ἐπιθυμία τοῦ Πάπα Φραγκίσκου, νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν πατρίδα μας. Σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς του, ὅπως ὑπογραμμίστηκε στὸν Μακαριώτατο, εἶναι ἡ συμβολὴ τοῦ Πάπα στὴν εὐαισθητοποίηση τῆς παγκόσμιας κοινότητος γιὰ τὴν ἄμεση παύσιν τῶν πολεμικῶν συγκρούσεων στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς πού πλήττον σφόδρα τὴς χριστιανικὲς κοινότητες, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀνάδειξιν τοῦ μείζονος ἀνθρωπιστικοῦ προβλήματος πού ἔχει προκληθεῖ ἀπὸ τοὺς ἀπεγνωσμένους πρόσφυγες, οἱ ὅποιοι ἀναζητοῦν ἕνα καλύτερο μέλλον στὴν εὐρωπαϊκὴ ἥπειρο.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν νὰ ἐπισκεφθεῖ ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἕνα νησί τοῦ Αἰγαίου, ἐφ' ὅσον πρόκειται γιὰ μίαν ὀλιγόωρον, ἐκτὸς πρωτοκόλλου καὶ καθαρὰ ἀνθρωπιστικῶν καὶ συμβολικῶν χαρακτῆρα ἐπίσκεψιν. Γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴ ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀποφάσισε νὰ προτείνει ὡς προορισμὸ τὸ νησί τῆς Λέσβου, ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ νησιά μας πού βίωσε βαθύτατα καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ βιώνει τὴν τραγωδίαν τοῦ προσφυγικοῦ προβλήματος. Ἰδιαίτερα τούτῃ τῇ χρονικῇ στιγμῇ πού ἡ πατρίδα μας, παρὰ τὰ μεγάλα προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει, σπκώνει ἐπιπρόσθετα στοὺς ὄμους τῆς τὸ μεγαλύτερον βάρους τῶν προσφυγικῶν ροῶν. Μίας Ἑλλάδας πού κλήθηκε νὰ ἀποδείξει, ἀκόμη καὶ μόνη, πὼς ἡ Εὐρώπη τῶν ἀρχῶν καὶ ἀξιών ἀκόμη ὑπάρχει.

Παράλληλα, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἀποφάσισε, ἰδιαίτερα σὲ μίαν περίοδον πού δίδεται ἡ εἰκόνα ὅτι ἡ ἐνότητα τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν δοκιμάζεται, νὰ ἀπευθύνει πρόσκλησιν στὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖο, ὥστε αὐτὸς νὰ τιμήσῃ μὲ τὴν παρουσία του τὸ νησί τῆς Λέσβου τὴν ἡμέραν ἐπίσκεψης τοῦ Πάπα Φραγκίσκου. Ἡ προσωπικότης καὶ τὸ κῦρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν βαρύτητα τῆς παρουσίας τοῦ Πάπα Φραγκίσκου, στέλνει στὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἕνα πολὺ ἠχηρὸ μῆνυμα ἀφύπνισιν τῆς παγκόσμιας κοινότητος, πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἀνακούφισης τῶν προβλημάτων τῶν προσφύγων καὶ, ταυτόχρονα, τῆς ἀνάληψης τῶν δεουσῶν ἐνεργειῶν γιὰ τὴν προστασίαν τῶν χριστιανῶν πού πλήττονται βάνουσα στὴν εὐρύτερον περιοχὴ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ τῶν λοιπῶν δοκιμαζομένων συνανθρώπων μας.

Ἐκ τῆς Διαρκoῦς Ἱεραῦς Συνόδου

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 7.4.2016

Συνῆλθε τὴν Πέμπτην 7 Ἀπριλίου 2016, στὴν τρίτην Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιο, ἡ

Διαρκής Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατά τήν σημερινή Συνεδρία:

Ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τά Πρακτικά τῆς προηγούμενης Συνεδρίας.

Γιά πολλοστή φορά ἀσχολήθηκε μέ τό θέμα τῆς ἐκδόσεως τῆς ἠλεκτρονικῆς Κάρτας τοῦ Πολίτη, γιά τό ὁποῖο ἀκόμη ἀναμένει ἀπό τίς ἀρμόδιες Ὑπηρεσίες τῆς Πολιτείας τό σχετικό πρὸς διαβούλευση Νομοσχέδιο καί τήν ἐπ' αὐτοῦ Εἰσηγητική Ἐκθεση, γιά νά τοποθετηθεῖ ὑπευθύνως. Γ' αὐτό καί συνιστᾷ στόν Ἱερό Κλῆρο, τοὺς Μοναχοὺς καί τοὺς πιστοὺς νά ἠρεμοῦν καί νά ἀναμένουν τήν τελική θέση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνημερώθηκε γιά τά πορίσματα καί τίς προτάσεις τῆς πρώτης Πανελλήνιας Σύναξης τῶν Ὑπευθύνων τῶν Γραφείων Νεότητος τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ

ὁποία πραγματοποιήθηκε ἀπό τίς 4 ἕως τίς 6 Μαρτίου ἐ.ἔ. στό Διορθόδοξο Κέντρο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί ἀνέθεσε τήν περαιτέρω ἐπεξεργασία καί ὑλοποίησή τους στήν ἀρμόδια Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί τῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητος.

Κατόπιν αἰτήματος τῆς Πολιτείας ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀποφάσισε νά συναινέσει, ὥστε ἐντός τῆς ἐκτάσεως, τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶχε παραχωρήσει τό 1992 καί σήμερα λειτουργεῖ ὡς διαδημοτικό κοιμητήριο Σχιστοῦ, νά διατεθεῖ τμήμα 20 στρεμμάτων γιά τόν ἐνταφιασμό μουσουλμάνων.

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐμμένει στή θέση της ὅτι ἀντιτίθεται στή δημιουργία ἀποτεφρωτηρίων ἐντός τῶν κοιμητηρίων, καθὼς πέραν τῆς πρόκλησης θρησκευτικῆς σύγχυσης, θά προκληθοῦν προστριβές καί ἀντιπαραθέσεις μέ συνέπειες τῆς διατάραξη τῆς ἡσυχίας τοῦ χώρου καί τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης.

Ἐκ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου

ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ

Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον

Πατριαρχική καί Συνοδική Ἐγκύκλιος
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Ἀριθμ. Πρωτ. 314

† Βαρθολομαῖος

Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως,
Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικός Πατριάρχης
Παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας
χάριν καί εἰρήνην παρὰ Θεοῦ

Ἡ ἅγια Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας «ὡς πορφύραν καί βύσσον στολισαμένη» τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων τῆς, τὰ δάκρυα τῶν ὁσίων τῆς καί τοὺς ἄγῳνας καί τὰς θυσίας τῶν ὁμολογητῶν τῆς πίστεως τῆς, ἐορτάζει σήμερον τὴν ἡμέραν τῶν ὀνομαστηρίων τῆς. Ὁρθῶς καί δικαίως ἐκλήθη καί καθιερώθη ὡς «Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας» ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν μετὰ ἀπὸ περίοδον ἐνός αἰῶνος σκληρῶν ἀγῳνων ἡ ἀλήθεια ἔλαμψε καί κατίσχυσε τοῦ ψεύδους διὰ τῆς προσκυνήσεως ὡς φορέων προσωπικῆς παρουσίας καί θείας χάριτος τῶν ἱερῶν εἰκόνων τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἁγίων Του. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀνεγνωρίσθη καί διεκηρύχθη ἅπαξ ἔτι ὅτι «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰωάν. α' 14) τιμήσας οὕτω καί ἁγιάσας τὴν ὕλικήν κτίσιν καί τό σῶμα μας, διὰ νά τὰ καταστήσῃ «κοινωνοὺς θείας φύσεως» (πρὸβλ. Β' Πέτρο. α' 4), μετόχους τῆς θείας χάριτος καί ζωῆς.

Εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν καί σωτήριον ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἐπολέμησαν οἱ ἄρνηταί τῆς προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἡ ὁδὸς πρὸς κατίσχυσιν τῆς ἀληθείας ἔναντι τοῦ ψεύδους, ὑπῆρξε καί εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ἡ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν τῆς ἱστορίας τῆς, καί αὐτὴ δέν ἦτο ἄλλη ἀπὸ ἐκείνην τῆς συνοδικότητος. Ἡ διάκρισις μετὰξύ ἀληθείας καί ψεύδους, ὀρθοδοξίας καί

αἰρέσεως, δέν εἶναι πάντοτε εὐχερῆς. Καί οἱ αἰρετικοὶ ἐπίστευον καί πιστεύουν ὅτι κατέχουν τὴν ἀλήθειαν, καί θά ὑπάρχουν πάντοτε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θά χαρακτηρίζουν ὡς «αἰρετικούς» τοὺς μὴ συμφωνοῦντας πρὸς τὰς ἀπόψεις τῶν. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν μίαν καί μόνον αὐθεντίαν ἀναγνωρίζει: τὴν Σύνοδον τῶν κανονικῶν ἐπισκόπων τῆς. Ἄνευ συνοδικῆς ἀποφάσεως ἡ διάκρισις μετὰξύ ὀρθοδοξίας καί αἰρέσεως δέν εἶναι δυνατὴ. Ὅλα τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ ἱεροὶ κανόνες τῆς φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς συνοδικότητος. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς συνοδικότητος.

Τὴν ἐκκλησιολογικὴν ταύτην ἀρχὴν ἀνέκαθεν ἐτόνισεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, καί τὴν ἐφαρμόζει πιστῶς εἰς τοπικὸν ἐπίπεδον. Τοῦτο ἴσχυεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας καί ἐπὶ ἐπιπέδου οἰκουμενικοῦ ἢ πανορθοδόξου, διεκόπη ὁμως λόγῳ ἱστορικῶν συγκυριῶν ἐπὶ μακρόν. Σήμερον εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νά ἀναγγείλωμεν καί ἐπισήμως ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ταύτης οἰκουμενικῆς καθέδρας ὅτι, χάριτι Θεοῦ, συμφωνίᾳ πάντων τῶν Προκαθημένων τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, θέλει πραγματοποιηθῆ ἡ ἀπὸ πενήκοντα καί πλέον ἐτῶν ἀποφασισθεῖσα Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος συνόλου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ ἀπὸ 18ης ἕως 27ης Ἰουνίου ἐ.ἔ., τῆς ὁποίας αἱ ἐργασίαι θά ἀρχίσουν διὰ πανορθοδόξου Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ ἐν Ἡρακλείῳ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ κατὰ τὴν μεγάλην καί εὐσημον ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, θά συνεχισθοῦν δέ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀκαδημίᾳ παρὰ τό Κολυμβάριον Χανίων. Τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης ταύτης Συνόδου θέλει προεδρεύσει ἡ ἡμετέρα Μετριότης περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν λοιπῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, θά μετάσχουν δέ ὡς μέλη αὐτῆς ἀντιπροσωπεῖται ἐξ ἀρχιερέων ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων.

Πρώτιστος σκοπὸς καί σπουδαιότης τῆς Πανορθοδόξου ταύτης Συνόδου εἶναι νά καταδειχθῇ

ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἠνωμένη ἐν τοῖς Μυστηρίοις, καί μάλιστα τῇ Θεῆν Εὐχαριστίᾳ, καί τῇ Ὁρθοδόξῳ πίστει, ἀλλά καί ἐν τῇ συνοδικότητι. Διό καί προητοιμάσθη αὕτη ἐπί μακρόν χρονικόν διάστημα διά σειράς Προπαρασκευαστικῶν Ἐπιτροπῶν καί Προσυνοδικῶν Διασκέψεων, ὥστε τά Κείμενα τῶν ἀποφάσεων τῆς νά διαπνέωνται ὑπό ὁμοφωνίας, καί ὁ λόγος τῆς νά ἐκφέρεται “ἐν ἐνὶ στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ”.

Τά θέματα, τά ὅποια θά ἀπασχολήσουν τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον, καθορισθέντα πανορθοδόξως ἤδη κατά τόν χρόνον τῆς ἀποφάσεως τῆς συγκλήσεώς τῆς, ἄπτονται κυρίως προβλημάτων ἐσωτερικῆς δομῆς καί ζωῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τά ὅποια χρήζουν ἀμέσου διευθετήσεως, ὡς καί ζητημάτων ἀφορώντων εἰς τὰς σχέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον καί τήν ἀποστολήν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τήν ἐποχήν μας. Γνωρίζομεν, βεβαίως, ὅτι ὁ κόσμος ἀναμένει νά ἀκούσῃ τήν φωνήν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπί πολλῶν ἐκ τῶν φλεγόντων προβλημάτων, τά ὅποια ἀπασχολοῦν τόν σύγχρονον ἄνθρωπον. Ἀλλά ἐκρίθη ἀναγκαῖον ὅπως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διευθετήσῃ πρῶτον τά τοῦ οἴκου τῆς πρὶν ἢ ἐκφέρῃ λόγον πρὸς τόν κόσμον, πρᾶγμα τό ὅποιον δέν ἔχει παύσει νά θεωρῆ χρέος τῆς. Τό ὅτι μετὰ τήν πάροδον τῶν αἰώνων ἡ Ὁρθοδοξία ἐκφράζει τήν συνοδικότητά τῆς ἐπί παγκοσμίου ἐπιπέδου ἀποτελεῖ τό πρῶτον καί ἀποφασιστικόν βῆμα, τό ὅποιον ἀναμένεται ὅτι διά τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ μετ’ οὐ πολύ θά ἀκολουθήσουν καί ἄλλα διά τῆς συγκλήσεως, σὺν Θεῷ, καί ἄλλων Πανορθοδόξων Συνόδων.

Ἀδελφοί ἀγαπητοί

καί τέκνα προσφιλῆ ἐν Κυρίῳ,

Τά μεγάλα ἱστορικά γεγονότα κατευθύνονται ἀπό τήν χάριν τοῦ Θεοῦ ὁ Ὅποῖος καί, τελικῶς, εἶναι ὁ Κύριος τῆς Ἱστορίας. Ἡμεῖς σπεύρομεν καί κοπιῶμεν, ἀλλ’ ὁ ἀδξάνων εἶναι ὁ Θεός (πρβλ. Α΄ Κορ. γ΄, 8). Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ, ὄντως, γεγονός ἱστορικόν καί εἰς τόν Θεόν καί μόνον ἐναποθέτομεν τήν ἐκβασίν του. Καλοῦμεν, ὅθεν, πάντας τοὺς Ὁρθοδόξους ἀνά τόν κόσμον πιστοῦς,

κλῆρον καί λαόν, εἰς προσευχήν πρὸς τόν ἐν Τριάδι Θεόν ὅπως στέψῃ διά τῶν εὐλογιῶν Του τό γεγονός τοῦτο, διά νά οἰκοδομηθῇ δι’ αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία Του καί δοξασθῇ τό πανάγιον Ὄνομά Του. Οἱ καιροί εἶναι κρίσιμοι καί ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας δέον νά ἀποτελέσῃ τό ὑπόδειγμα τῆς ἐνότητος τῆς σπαρασσομένης ἀπό διαιρέσεις καί συγκρούσεις ἀνθρωπότητος. Ἡ ἐπιτυχία τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου εἶναι ὑπόθεσις ὄλων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, τά ὅποια καί καλοῦνται νά ἐπιδείξουν τό ἐνδιαφέρον των δι’ αὐτήν. Ἦδη, τά συμφωνηθέντα πανορθοδόξως καί ὑποβαλλόμενα εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον κείμενα δημοσιοποιοῦνται καί τίθενται εἰς τήν διάθεσιν παντός καλοπροαιρέτου πιστοῦ πρὸς πληροφορίαν καί ἐνημέρωσίν του, ἀλλά καί πρὸς ἔκφρασιν τῆς γνώμης του καί τῶν προσδοκιῶν του ἀπό τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον.

Ταῦτα ἀγγέλλοντες παντί τῷ πληρώματι τῆς ἀνά τήν οἰκουμένην Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατά τήν εὐσημον ταύτην ἡμέραν εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεός δωρῆται τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ καί πᾶσιν ὑμῖν πλουσίαν τήν χάριν καί εὐλογίαν Του, δῶν δέ καί τῷ κόσμῳ παντί «τήν εἰρήνην διά παντός ἐν παντί τρόπῳ» (Β΄ Θεσ. γ΄, 16).

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ βίς, κατά μῆνα Μάρτιον (κ΄)

Ἐπινεμήσεως Θ΄

- † ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος, διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης
- † ὁ Περγάμου Ἰωάννης, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Ντένβεργ Ἡσαΐας, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Ἀτλάντας Ἀλέξιος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Πριγκιποννήσων Ἰάκωβος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Προικοννήσου Ἰωσήφ, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Φιλαδελφείας Μελίτων, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Γαλλίας Ἐμμανουήλ, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Δαρδανελλίων Νικήτας, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Νιητροῖτ Νικόλαος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Ἁγίου Φραγκίσκου Γεράσιμος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Σπλυβρίας Μάξιμος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Ἀδριανουπόλεως Ἀμφιλόχιος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης

Γραμματεία τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου

*Ἀνακοινωθέν τῆς πρώτης συνεδρίας
(30.3.2016)*

Ἡ συσταθεῖσα ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (Σαμπεζύ, 21-28 Ἰανουαρίου 2016) Πανορθόδοξος Γραμματεία τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου συνήλθεν εἰς τὴν πρώτην συνεδρίαν αὐτῆς εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Κέντρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (Σαμπεζύ Γενεύης) ἀπὸ τῆς 29ης μέχρι τῆς 30ῆς Μαρτίου τρέχοντος ἔτους.

Αἱ ἐργασίαι διεξήχθησαν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἑλβετίας Ἱερεμίου, Συντονιστοῦ τῆς Πανορθοδόξου Γραμματείας.

Εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς Γραμματείας συμμετέσχον τὰ ὀρισθέντα ὑπὸ τῶν ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μέλη αὐτῆς, αἱ ἐργασίαι δὲ εἶχον ὡς κυρίαν ἀποστολὴν τὴν λήψιν ἀποφάσεων διὰ τὴν πληρεστέραν ἀντιμετώπισιν ὀργανωτικῶν καὶ διαδικαστικῶν ζητημάτων.

Ὡς ἐκπρόσωποι τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν συμμετέσχον οἱ ἀκόλουθοι κατὰ τὴν τάξιν τῶν Διπτύχων.

Συντονιστὴς Πανορθοδόξου Γραμματείας, Σεβ. Μητροπολίτης Ἑλβετίας Ἱερεμίας.

Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, Πανιερ. Ἀρχιεπίσκοπος Τελμπεσσού Ἰώβ.

Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, Σεβ. Μητροπολίτης Νιγηρίας Ἀλέξανδρος.

Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας, Σεβ. Μητροπολίτης ἐν Μπουένος Ἄιρες Σιλουανός.

Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, Ἑλλογιμ. Καθηγὴς Θεόδωρος Γιάγκου.

Πατριαρχεῖον Ρωσσίας, Αἰδεσιμολ. Πρωθιερεὺς Νικόλαος Μπαλασώφ.

Πατριαρχεῖον Σερβίας, Πανιερ. Ἐπίσκοπος Μπάτσκας Εἰρηνναῖος.

Πατριαρχεῖον Ρουμανίας, Σεβ. Μητροπολίτης Τιργοβιστίου Νήφων.

Πατριαρχεῖον Βουλγαρίας, Σεβ. Μητροπολίτης Βάρνης Ἰωάννης.

Πατριαρχεῖον Γεωργίας, Σεβ. Μητροπολίτης Γκόρι καὶ Ἀτένι Ἀνδρέας.

Ἐκκλησία Κύπρου, Πανιερ. Μητροπολίτης Κωνσταντίας-Ἀμμοχώστου Βασίλειος.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος, Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος.

Ἐκκλησία Πολωνίας, Θεοφ. Ἐπίσκοπος Σιεματίσε Γεώργιος.

Ἐκκλησία Ἀλβανίας, Σεβ. Μητροπολίτης Κορυτσᾶς Ἰωάννης.

Ἐκκλησία Τσεχίας καὶ Σλοβακίας, Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας Μιχαήλ.

Κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς Πανορθοδόξου Γραμματείας συνεζητήθησαν πάντα τὰ ζητήματα καταλλήλου ὀργανώσεως τῆς γραμματειακῆς ὑποστηρίξεως τοῦ ἔργου τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, καὶ ἀπεφασίσθησαν τὰ ἀκόλουθα:

α) Ἀπεφασίσθη ἡ συγκρότησις Ἐπιτροπῆς δημοιουργίας, λειτουργίας καὶ διαχειρίσεως Ἰστοσελίδος τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐδρευούσης εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Κέντρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (Σαμπεζύ Γενεύης).

β) Ἀπεφασίσθη ἡ σύστασις τῶν κάτωθι ἑξ Εἰδικῶν Ἐπιτροπῶν τῆς Πανορθοδόξου Γραμματείας διὰ τὴν γραμματειακὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἔργου τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἦτοι:

Ἐπιτροπὴ γραμματειακῆς ὑποστηρίξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου ἐν Ὀλομελείᾳ ἢ καὶ εἰς Συνοδικὰς Ἐπιτροπὰς.

Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν τροπολογιῶν εἰς τὰς ἐν Ὀλομελείᾳ συνεδρίας τῆς Συνόδου.

Ἐπιτροπὴ ἐντάξεως τῶν ἐγκρινομένων τροπολογιῶν εἰς τὰ κείμενα καὶ εἰς τὰς γλώσσας τῆς Συνόδου, ὡς καὶ τῆς ὑπογραφῆς τῶν τελικῶν κειμένων.

Ἐπιτροπὴ διασφαλίσεως τῆς ὀρθῆς λειτουργίας τοῦ συστήματος ταυτοχρόνου διερμηνείας εἰς τὰς ἐπισήμους γλώσσας τῆς Συνόδου.

Ἐπιτροπὴ διαπιστεύσεως δημοσιογράφων ἢ ἀνταποκριτῶν καὶ ἀμέσου πληροφορήσεως τῶν Μέσων Γενικῆς Ἐνημερώσεως.

Ἐπιτροπὴ δημοσιεύσεως τῶν Πρακτικῶν καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου εἰς τὰς ἐπισήμους γλώσσας αὐτῆς.

γ) Ἀπεφασίσθη ἐπίσης ὅπως αἱ κατά τόπους αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ὀρίσουν τὰ μέλη αὐτῶν εἰς τὰς Εἰδικὰς Ἐπιτροπὰς τῆς Πανορθοδόξου Γραμματείας τό ταχύτερον δυνατόν καί ἀποστείλουν τὰ ὀνόματα τῶν προτεινομένων συμβούλων τῆς ἀντιπροσωπίας αὐτῶν, ὡς ἐπίσης καί τὰ ὀνόματα τῶν προτεινομένων δημοσιογράφων καί ἀνταποκριτῶν διά τήν διαπίστευσιν αὐτῶν ὑπό τῆς Γραμματείας εἰς τήν Σύνοδον, εἰ δυνατόν δέ καί τὰ ὀνόματα τῶν προτεινομένων βοηθητικῶν στελεχῶν (stewards).

Τέλος, ἀνεγνώσθη σχέδιον προγράμματος ἐργασιῶν τῆς Συνόδου, συνταχθέν ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί ἐπεσημάνθησαν αἱ πτυχαι αὐτοῦ αἱ ἀφορῶσαι εἰς τήν λειτουργίαν τῶν Ἐπιτροπῶν τῆς Πανορθοδόξου Γραμματείας.

Σαμπεζύ Γενεύης,
Τετάρτη 30 Μαρτίου 2016

Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας

Πατριαρχικόν Γράμμα Ἐπιβληθείσης Καθαιρέσεως

Ἡ Μετριότης Ἡμῶν λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τήν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 150/23.11.2015 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, δι' ἧς ὁ Κληρικός τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νιγηρίας, πρεσβ. Παναγιώτης Δάλλας, καθυπεβλήθη τῇ ποινῇ τῆς καθαιρέσεως, καί τῆς ἐπαναφορᾶς αὐτοῦ εἰς τὰς τάξεις τῶν λαϊκῶν διά τούς λόγους τούς ὁποίους ἀναφέρει ἡ ὡς ἄνω Πρᾶξις, ἀποδεχόμεθα καί κατακυροῦμεν τήν ἀπόφασιν ταύτην.

Ἐφ' ᾧ καί συνετάγη τό παρόν, ὑπογραφόμενον Ἡμετέρα Χειρὶ πρὸς μόνιμον καί διηνεκῆ τήν παράστασιν.

† Ὁ Πάπας καί Πατριάρχης
Ἀλεξανδρείας καί πάσης Ἀφρικῆς
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Β΄

Ἐν τῇ Μεγάλῃ Πόλει
τῆς Ἀλεξανδρείας
τῇ 3ῃ Δεκεμβρίου 2015

Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας

Ἀνακοινωθέν γιὰ τήν ἴδρυση δύο νέων Μητροπόλεων

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας κατά τήν συνεδρίαν αὐτῆς τῇ 7ῃ Ἀπριλίου 2016, ὑπό τήν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου καί πάσης Ἀλβανίας κ. Ἀναστασίου, πρῶτον ἐπεκύρωσε τὰς βελτιώσεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἐγκριθεῖ ὑπό τοῦ Κληρικολαϊκοῦ Συμβουλίου καί τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως τῆς 11ης-12ης Μαρτίου 2016, δεύτερον ἴδρυσεν δύο νέας Μητροπόλεις: α) Τήν Μητρόπολιν Ἀπολλωνίας καί Φίερι δι' ἀποσπάσεως τῶν περιοχῶν Φίερι, Πατός καί Λιμπόφσα ἐκ τῆς Μητροπόλεως Βερατίου, Κανίνης καί Αὐλῶνος, καθὼς ἐπίσης καί τῆς Μητροπόλεως Ἐλμπασάν δι' ἀποσπάσεως ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Τιράνων καί Δυρραχίου τῶν περιοχῶν Ἐλμπασάν, Λιμπράζτι καί Σπαθίας.

Τρίτον, προέβη συμφώνως πρὸς τόν Καταστατικόν Χάρτην, κατόπιν προτάσεως τοῦ Κληρικολαϊκοῦ Συμβουλίου, εἰς τήν πλήρωσιν τῶν ὡς ἄνω Μητροπόλεων διά κανονικῆς ψηφοφορίας: Διά τήν Μητρόπολιν Ἀπολλωνίας καί Φίερι ἐξελέγη ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνίας κ. Νικόλαος (Χύκα), μέχρι τοῦδε ἐντεταλμένος διευθυντής τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς Ἀκαδημίας «Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ»- Ἁγιος Βλάσιος Δυρραχίου, καί διά τήν Μητρόπολιν Ἐλμπασάν ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κρούγιας κ. Ἀντώνιος (Μερνάνι) μέχρι τοῦδε Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἀμφότεροι εἶναι πτυχιούχοι τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας «Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ», καθὼς ἐπίσης πτυχιούχοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί κάτοχοι μεταπτυχιακοῦ διπλώματος.

Ἀκολούθως, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀνύψωσε τήν Ἐπισκοπὴν Ἀμαντίας εἰς Μητρόπολιν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ναθαναήλ (Στεργίου), πτυχιούχου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ καθήκοντα Ἀρχιεραγματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.